

ДЖЕНИ ХАН

P.S. ВСЕ ОЩЕ ТЕ ОБИЧАМ

Част 2 от „До всички момчета, които съм обичала“

Превод от английски: Боряна Даракчиева, 2017

chitanka.info

*На Логан.
Току-що те срещнах
и вече те обичам.*

*Тя беше доволна, че уютният дом, татко,
мама, светлината на огъня и музиката са
настоящото. Мислеше си, че не могат да бъдат
забравени, защото настоящето е настояще. То
никога не може да е далечно минало.*

*Лора Ингълс
Уайлдър, „Малка къща в
гората“*

*Времето е най-дългото разстояние между
две места.*

*Тенеси Уилямс,
„Стъклената менажерия“*

Скъпи Питър,

*Липсваш ми. Изминаха само пет дни, но ми липсваш, сякаш са
пет години. Може би защото не знам дали всичко свърши, дали с теб
някога ще разговаряме отново. Имам предвид, че сигурно ще се
поздравяваме в часа по химия или по коридорите, но ще бъде ли някога
както преди? Това ме натъжава. Имах чувството, че мога да ти
кажа всичко. Мисля, че и ти се чувстваше така. Поне се надявам да
си се чувствал така.*

*Затова просто ще ти кажа всичко, преди да съм изгубила
кураж. Случилото се в горещата вана ме изплаши. Знам, че за теб не
е нищо особено, но за мен означаваше много, и точно това ме
изплаши. Не само онова, което всички говореха за станалото и за мен,*

а че изобищо се случи. Колко лесно стана, колко много ми хареса. Изплаших се и си го изкарах на теб, за което искрено съжалявам.

А на нашето парти, съжалявам, че не те защитих пред Джош. Трябваше. Знам, че поне това ти дължах. Дължах ти и много повече. Все още не мога да повярвам, че дойде и донесе сладки плодове кейк. Изглеждаше страхотно с онзи пуловер, между другото. Не го казвам, за да ти се подмажа. Искрена съм.

Понякога те харесвам толкова много, че не мога да устоя. Изпълва ме отвътре, чак до ръба, и имам чувството, че ще прелея. Толкова много те харесвам, че не знам какво да правя. Сърцето ми бие така бързо при мисълта, че ще те видя отново. А когато ме погледнеш по твоя си начин, съм най-щастливото момиче на света.

Нещата, които Джош каза за теб, не бяха истина. Не си ме провалил. Точно обратното. Ти ме освободи. Ти ми даде първата ми любовна история, Питър. Моля те, не позволявай тя да приключи.

С обич,

Лара Джийн

1

Цяла сутрин Кити е едно малко мрънкало и подозирам, че Марго и татко страдат от новогодишен махмурлук. А аз? Аз имам сърчица в очите и писмо, което прогаря дупка в джоба на палтото ми.

Докато си обуваме обувките, Кити още се опитва да се отърве от носенето на ханбок^[1] при леля Кери и чичо Виктор.

— Вижте ръкавите! Стоят ми като три четвърти!

Татко отговаря неубедено:

— Те трябва да са такива.

Кити сочи към мен и Марго.

— Защо техните са по мярка?

Баба ни купи ханбоците при последното си ходене в Корея. Този на Марго е с жълт жакет и ябълковозелена пола. Моята пола е яркорозова, а жакетът е с цвят слонова кост, има и дълга розова панделка с бродирани цветя отпред. Полата е много обемна, издута като камбанка, и се спуска чак до пода. За разлика от тази на Кити, която стига едва до глезените ѝ.

— Не сме виновни ние, че растеш като гъба — казвам аз, докато се занимавам с панделката. Тя се наглася най-трудно. Трябваше да гледам много пъти едно видео в YouTube, за да го схвана, и все още изглежда малко крива и клюмнала.

— И полата ми е твърде къса — сумти Кити и я повдига.

Истината е, че Кити мрази да носи ханбок, защото с него се върви внимателно и трябва да придържаш полата с една ръка, иначе ще се отвори.

— Всички братовчедки ще са облечени така и баба ще е много щастлива — казва татко, като потърква слепоочията си. — Това е положението.

В колата Кити не спира да повтаря: „Мразя първи януари“, и успява да вкисне всички, освен мен. Марго вече си беше малко вкисната, защото се наложи да стане призори, за да се прибере от хижата на приятелката си навреме. Освен това вероятно има

махмурлук. Моето настроение обаче не може да бъде развалено, защото аз дори не съм в тази кола. Аз съм някъде съвсем другаде, мисля за писмото ми до Питър, чудя се дали е достатъчно прочувствено и как и кога да му го дам, какво ще каже той и какво ще означава това. Дали да го пусна в пощенската му кутия? Дали да го оставя в шкафчето му? Когато го видя, дали ще ми се усмихне, дали ще се пошегува за него, за да разведри атмосферата? Или ще се преструва, че не го е получил, за да спести неудобството и на двамата ни? Мисля, че това ще е най-лошото. Трябва да си напомням, че въпреки всичко Питър е мил и ведър човек и никога не би проявил жестокост. Поне за това мога да съм сигурна.

— За какво си се замислила толкова? — пита ме Кити.

Едва я чувам.

— Ехо?

Затварям очи и се преструвам, че спя. Виждам лицето на Питър. Не знам точно какво искам от него, за какво съм готова — дали за сериозна връзка, с всичките ѝ задължения, или ще е като преди, просто забавление и от време на време по някоя целувка, или ще е нещо средно, — но съм сигурна, че не мога да изкарам красивото му лице от главата си. Кривата усмивка, когато изрича името ми, и как, когато е до мен, понякога забравям да дишам.

Разбира се, щом стигаме при леля Кери и чичо Виктор, нито една от братовчедките не е с ханбок, а Кити буквално полилавява от усилие да не се развика на татко. С Марго само го изглеждаме накриво. Не е особено удобно да се размотаваш с ханбок цял ден. Но баба се усмихва одобрително и разбирам, че си е струвало.

Докато се събуваме и събличаме палтата на входната врата, аз шепна на Кити:

— Може би възрастните ще ни дадат повече пари заради тоалетите.

— Момичета, много сте сладки — казва леля Кери, когато ни прегръща. — Не сте отказали да ги облечете!

Хейвън извърта очи към майка си и казва на Марго:

— Много ми харесва прическата ти.

С Хейвън имаме само няколко месеца разлика, но тя все пак се смята за много по-голяма от мен. Винаги иска да е с Марго.

Първо се заемаме с поклоните. Според корейската традиция трябва да се поклониш на по-възрастните в първия ден от годината и да им пожелаеш късмет, а в замяна те ти дават пари. Редът е от най-възрастния към най-младия, затова най-възрастната, баба, сядва първа на дивана, а леля Кери и чичо Виктор ѝ се покланят, после татко и така чак до Юли, която е най-малката. Когато идва ред на татко да седне на дивана и да приеме поклоните, до него има празна възглавница, както на всеки първи януари след смъртта на мама. Това събужда болка в гърдите ми, като го гледам как седи там сам, усмихва се смутено и раздава десетдоларови банкноти. Баба улавя погледа ми и разбирам, че си мисли същото. Когато идва моят ред да се поклоня, аз коленича, събрала ръце до челото си, и се заричам да не гледам татко сам на дивана следващата година.

Получаваме десет долара от леля Кери и чичо Виктор, десет долара от татко, десет от леля Мин и чичо Сам, които не са ни истински леля и чичо, ами втори братовчеди (братовчеди на мама), и двайсет от баба! Не получихме допълнително заради ханбоците, но общо взето приходът е добър. Миналата година лелите и чичовците даваха петачки.

След това правим оризова супа за добър късмет. Леля Кери е направила и кексчета с боб и настоява да опитаме поне едно, макар че никой не иска. Близнаците Хари и Леон — наши трети братовчеди (или пък втори?) — отказват да ядат супата и бобените кексчета и нагъват пилешки хапки пред телевизора. На масата в трапезарията няма достатъчно място, затова ние с Кити сядаме на столчетата в кухненския кът. Оттам чуваме как другите се смеят.

Когато започвам да ям супата, си пожелавам: „Моля те, моля те, нека нещата с Питър се оправят“.

— Защо на мен дадоха най-малка купа със супа? — шепне ми Кити.

— Защото си най-малката.

— А защо ние нямаме купа с кимчи?

— Защото леля Кери смята, че не го харесваме, тъй като не сме изцяло корейки.

— Иди да поискаш малко — шепне тя.

И аз го правя, но най-вече защото и на мен ми се яде.

* * *

Докато възрастните пият кафе, с Марго и Хейвън се качваме в стаята на Хейвън, а Кити се влачи след нас. Обикновено тя си играе с близнаците, но този път взема Смити, йоркширския териер на леля Кери, и ни следва по стълбите като едно от момичетата.

По стените на Хейвън има плакати на инди рок банди, повечето от които не съм чувала. Тя все ги сменя. Има и нов плакат — релефно изображение на „Бела и Себастиан“. Прилича на деним.

— Този е готин — казвам аз.

— Тъкмо щях да го сменям — отвърща тя. — Вземи го, ако искаш.

— Не, благодаря — отвърщам. Знам, че го предлага само за да се чувства нещо повече от мен, тя така прави.

— Аз ще го взема — казва Кити и Хейвън се смръщва за секунда, но Кити вече сваля плаката от стената. — Благодаря ти, Хейвън.

С Марго се споглеждаме и опитваме да сдържим усмивките си. Хейвън и без това не може да търпи Кити и чувството е безкрайно взаимно.

— Марго, ходи ли на много концерти в Шотландия? — пита Хейвън, тръшва се на леглото си и отваря лаптопа.

— Не съвсем — отговаря Марго. — Бях много заета с лекциите.

Марго не си пада особено по концерти. Сега гледа телефона си и полата на ханбока ѝ се издува около нея. Единствено тя от момичетата Сонг все още е с целия тоалет. Аз си свалих жакета и сега съм по боди и пола, а Кити свали жакета и полата и е по тениска и шорти.

Сядам на леглото до Хейвън, за да ми покаже в Инстаграм снимки от ваканцията им на Бермудите. Докато скролва из фийда си, изскача снимка от ски екскурзията. Хейвън е в младежкия оркестър на Шарлътсвил, затова познава хора от различни училища, включително от моето.

Не мога да се сдържа и въздишам леко, когато я виждам — снимка на всички ни в автобуса последната сутрин. Питър ме е прегърнал през раменете и шепне нещо в ухото ми. Искане ми се да запомня този момент.

Всички са изненадани, а Хейвън вдига очи и казва:

— Я виж, това си ти, Лара Джийн. Откъде е тази снимка?

— От училищната ски екскурзия.

— Това гаджето ти ли е? — пита ме тя и си личи, че е впечатлена, макар да се опитва да го скрие.

Иска ми се да можех да отговоря утвърдително. Но...

Кити се качва при нас и поглежда над раменете ни.

— Да, и е най-готиният тип, когото някога ще видиш в живота си, Хейвън. — Казва го предизвикателно. Марго, която гледа нещо на телефона си, вдига поглед и се смее.

— Е, не е точно така — смотолевям аз. Той наистина е най-готиният тип, когото аз съм виждала в живота си, но не знам какви са съучениците на Хейвън.

— Не, Кити е права, много е готин — признава тя. — Как го хвана? Не се обиждай, но мислех, че не си падаш по срещи.

Аз се мръщя. Не си падам по срещи ли? А по какво си падам? Аз съм малка гъбка, която си стои у дома в сумрачна стая и обраства с мъх?

— Лара Джийн често излиза на срещи — казва предано Марго.

Аз се изчервявам. Всъщност не е така, дори Питър почти не се брои, но съм доволна от лъжата.

— Как се казва? — пита ме Хейвън.

— Питър. Питър Кавински. — Дори изричането на името му е начин да си припомня удоволствието, да го вкуся, като парче шоколад, което се разтапя по езика ми.

— Ооо — казва тя. — Аз мислех, че той излиза с онова красиво русо момиче. Как ѝ беше името? Джена? Вие не бяхте ли най-добри приятелки едно време?

Нещо ме пробужда в сърцето.

— Казва се Джаневив. Преди бяхме приятелки, но вече не. И с Питър скъсаха преди известно време.

— Тогава откога си с Питър? — пита ме тя. Виждам някакво съмнение в очите ѝ, сякаш ми вярва на деветдесет процента, но остават десет процента недоверие.

— Виждаме се от септември. — Това поне е вярно. — В момента не сме заедно; малко сме разделени... но аз... съм оптимистично настроена.

Кити притиска кутре в бузата ми, за да направи трапчинка.

— Усмиваш се — казва тя и също се усмива. Примъква се към мен. — Сдобри се с него днес, става ли? Искам Питър да се върне.

— Не е толкова просто — отвърщам. Макар че защо да не е?

— Разбира се, че е толкова просто. Той още много те харесва. Само му кажи, че и ти го харесваш, и готово. Пак ще сте заедно и ще е все едно никога не си го изритвала от нашата къща.

Хейвън се ококорва.

— Лара Джийн, *ти* си го разкарала?

— Господи, толкова ли е невероятно? — присвивам очи аз, а тя отваря уста, но мъдро я затваря.

Пак поглежда снимката на Питър. После става да отиде в банята и докато затваря вратата, заявява:

— Ще кажа само, че ако това момче беше мое гадже, никога не бих го изпуснала.

Цялото ми тяло тръпне при тези думи.

Някога си мислех абсолютно същото за Джош, а вижте ме сега: сякаш са минали милион години и той е вече само спомен. Не искам да стане така и с Питър. Изстинали стари чувства, както когато много се опитваш, но не можеш да си представиш лицето му, щом затвориш очи. Каквото и да стане, искам винаги да помня лицето му.

На тръгване си обличам палтото и писмото за Питър изпада от джоба ми. Марго го взема.

— Пак писмо?

Аз се изчервявам и казвам бързо:

— Още не съм решила дали да му го дам лично, дали да го пусна в пощенската му кутия, или да го изпратя по имейла. Гого, какво мислиш?

— Трябва просто да говориш с него — казва тя. — Върви още сега. Татко ще те закара. Иди до тях, дай му писмото и виж какво ще каже.

Сърцето ми бумти лудо при тази мисъл. Още сега? Просто да отида там, без първо да се обадя, без да имам план?

— Не знам — започвам да увъртам. — Май трябва да го обмисля по-добре.

Марго отваря уста да заговори, но Кити идва зад нас и казва:

— Стига вече с тези писма. Просто отиди да си го върнеш.

— Не позволявай да стане твърде късно — казва Марго и аз знам, че не говори само за мен и Питър.

Обикалям на пръсти около темата за Джош заради всичко случило се между нас. Искам да кажа, че Марго ми прости, но все пак няма смисъл да клатя лодката. Затова през последните дни оказвам мълчалива подкрепа и се надявам да е достатъчно. Но Марго тръгва за Шотландия след по-малко от седмица. Мисълта, че ще замине, без поне да е говорила с Джош, не ми харесва. С него сме приятели от толкова време. Нещата между нас ще се оправят, защото сме съседни. Така става с хората, които виждаш често. Нещата се оправят почти от само себе си. Но за Марго и Джош не е така, защото тя ще е далеч. Ако не поговорят сега, белегът само ще се втвърдява с времето, ще се калцира и после ще се превърнат в двама непознати, които никога не са се обичали, а това е най-тъжната мисъл.

Докато Кити се обува, аз прошепвам на Марго:

— Ако аз говоря с Питър, и ти трябва да поговориш с Джош. Не се връщай в Шотландия, без да си оправила нещата с него.

— Ще видим — казва тя, но виждам, че в очите ѝ проблясва надежда, и аз също се обнадеждавам.

[1] Корейско традиционно облекло. — Бел.прев. ↑

2

Марго и Кити спят на задната седалка. Кити е сложила глава в скута на Марго; Марго е облегла глава назад и спи с отворена уста. Татко слуша националното радио с лека усмивка. Всички са толкова спокойни, а моето сърце бумти с милион удара в минута заради онова, което смятам да направя.

Ще го направя сега, тази вечер. Преди да се върнем на училище, преди колелцата да се завъртят, всичко пак да стане нормално и онова между нас с Питър да се превърне само в спомен. Като преспапиетата със снежинки — разклатиш ги и за миг всичко се завихря и блести, сякаш е магия, — но след това се уталожва и се връща на мястото си. Нещата винаги се връщат там, където са били. Аз не мога да го направя.

Изчаквам да стигнем на един светофар от квартала на Питър и моля татко да ме остави. Той сигурно чува напрежението в гласа ми, *нуждата*, защото не задава никакви въпроси, само казва: „Добре“.

Когато спираме до къщата на Питър, вътре свети, а колата му е на алеята, както и микробусът на майка му. Слънцето вече залязва, но е още рано, защото е зима. От другата страна на улицата съседите на Питър още не са изключили коледните лампички. Днес вероятно е последният ден, в който всичко още изглежда новогодишно. Нова година, ново начало.

Усещам как вените на китките ми пулсират и съм много, много притеснена. Изтичвам от колата и звъня на вратата. Когато чувам стъпки вътре, махам на татко да тръгва и той излиза от алеята. Кити вече е будна, залепила е лице на стъклото и се усмихва широко. Вдига окуражително палци, а аз ѝ махам.

Питър отваря вратата. Сърцето ми подскача като мексиканско подскачащо бобче в гърдите ми. Той е с карирана риза, която не съм виждала. Сигурно е коледен подарък. Косата му е разрошена, сякаш е лежал. Не изглежда особено изненадан да ме види.

— Здравсти. — Оглежда полата ми, която се издува под зимното палто като бална рокля. — Защо си облечена така?

— Заради Нова година. — Май че трябваше да се прибера и да се преоблека. Поне щях да се чувствам по-удобно, докато стоя пред вратата на това момче с пословичната шапка в ръка. — Е, как изкара Коледа?

— Добре. — Той не бърза, минават цели четири секунди, преди да попита: — А ти?

— Чудесно. Имаме си кученце. Казва се Джейми Фокс-Пикъл. — Не виждам дори следа от усмивка. Питър е студен; не очаквах да бъде студен. Вероятно дори не студен, а просто безразличен. — Може ли да поговорим за секунда?

Той свива рамене, което прилича на „да“, но не ме кани вътре. Внезапно стомахът ми се свива от страх, че там е Дженовив, но той бързо изчезва, защото си спомням, че ако тя беше вътре, той просто не би стоял тук с мен. Питър оставя вратата откритата, докато се обуе и облече, и излиза на верандата. Затваря вратата и сяда на стълбите. Аз сядам до него и пригласявам полата си.

— Е, какво има? — пита той, сякаш пиленея ценното му време.

Това не е добре. Изобщо не го очаквах.

Но какво всъщност съм очаквала от Питър? Да му дам писмото, той да го прочете и после да ме обича? Да ме прегърне, да се целунем, но само да се целунем, съвсем невинно. После какво? Да се виждаме? Колко време ще мине, преди да му омръзна и Дженовив пак да започне да му липсва, защото той ще иска повече, отколкото съм готова да му дам? Такъв като него не би си останал у дома, за да гледа филми на дивана. Все пак говорим за Питър Кавински.

Тези размисли продължават толкова дълго, че той пак пита, този път не така студено:

— Какво има, Лара Джийн? — Поглежда ме, сякаш очаква нещо, и мен внезапно ме хваща страх да му го дам.

Свивам юмрук около писмото и го пъхам в джоба на палтото си. Ръцете ми замръзват. Нямам ръкавици, нито шапка. Вероятно просто трябва да се прибера.

— Дойдох само да ти кажа... да ти кажа, че съжалявам, че стана така. И... се надявам да си останем приятели. И честита Нова година.

Той присвива очи.

— И честита Нова година? Затова ли дойде? За „извинявай“ и „честита Нова година“?

— И че се надявам да останем приятели — добавям и прехапвам устна.

— И се надяваш да останем приятели — повтаря той и в гласа му се усеща сарказъм, който не разбирам и не харесвам.

— Точно това казах. — Понечвам да стана. Надявах се, че ще ме откара до дома, но сега не искам да го моля за това. Но пък е толкова студено. Може би ако му намекна... Да духна на ръцете си, например. — Е, аз ще си ходя.

— Чакай малко. Да се върнем на частта с извинението. За какво точно се извиняваш? Задето ме изрита от вас или защото си мислиш, че съм мръсник, който би казал на всички, че сме правили секс, въпреки че не сме правили?

В гърлото ми се оформя буца. Казано по този начин, наистина звучи ужасно.

— И за двете неща. Съжалявам и за двете неща.

Той накланя глава настрани и вдига вежди.

— И какво друго?

Аз се наежвам. *Какво друго ли?*

— Няма друго. Това е. — Слава богу, че не му дадох писмото, щом ще се държи така. Все пак не съм аз единствената, която трябва да се извинява.

— Хей, нали ти дойде, за да се извиниш и да поискаш да останем приятели. Не можеш да очакваш да приема насила твоето половинчато извинение.

— Е, все пак ти желая щастлива Нова година. — Сега аз съм саркастичната и определено е удовлетворяващо. — Желая ти хубав живот и така нататък, и така нататък.

— Хубаво. Чао.

Обръщам се. Тази сутрин имах такива надежди, звезди светеха в очите ми, когато си представях как ще мине всичко. Господи, Питър е такъв гадняр! Слава богу, че се отървах от него!

— Чакай малко.

Надеждата подскача в сърцето ми, както Джейми Фокс-Пикъл скача на леглото ми — бързо и неочаквано. Но аз се обръщам с изражение, което казва: „Какво искаш сега?“ и той не я вижда.

— Какво си натъпкала в джоба си?

Ръката ми полита към джоба.

— Това ли? О, нищо. Просто някаква реклама. Беше на земята до пощенската ви кутия. Не се тревожи, ще я изхвърля вместо теб.

— Дай ми я, аз ще я изхвърля — казва той и протяга ръка.

— Не, казах, че аз ще я изхвърля. — Посягам да натъпча писмото по-дълбоко в джоба си и Питър се опитва да го измъкне от ръката ми. Аз се извъртам от него и стискам здраво. Той свива рамене и се отпуска с лека въздишка, а после се хвърля напред и го изтръгва от мен.

— Върни ми го, Питър! — пъшкам аз.

Той казва развеселен:

— Кражбата на поща е федерално престъпление. — После поглежда плика. — За мен е. От теб. — Правя отчаян опит да докопам писмото като го хвана неподготвен. Сборичкваме се; аз стискам ъгълчето на плика, но той не пуска и вика: — Престани, ще го скъсаш!

Опитвам се да го стисна по-силно, но е твърде късно. Питър го измъква.

Вдига плика над главата си, разкъсва го и започва да чете. Истинско мъчение е да стоя пред него и да чакам — какво, не знам. Още унижения? Може би просто трябва да си тръгна. Той чете ужасно бавно.

Когато най-сетне приключва, ме пита:

— Защо не искаше да ми го дадеш? Защо искаше да си тръгнеш?

— Защото... не знам, ти не се зарадва да ме видиш... — Гласът ми затихва вяло.

— Това се нарича да се правиш на недостъпен! Чаках да ми се обадиш, глупаче. Минаха шест дни.

Дъхът ми секва.

— О...

— О я! — Той ме хваща за реверите на палтото и ме придърпва към себе си, съвсем близо, като за целувка. Виждам облачетата от дъха му. Мога да преброя миглите му, ако искам. Той казва много тихо: — Е, значи... още ме харесваш?

— Да — прошепвам. — В известен смисъл. — Сърцето ми пак се забързва. Завива ми се свят. Това сън ли е? Ако е, нека никога не се събуждам.

Питър ме поглежда, сякаш иска да каже: „Стига де, знаеш, че ме харесваш“. Така е, така е. После казва тихо:

— Вярваш ли ми, че не съм казал на никого, че сме правили секс на екскурзията?

— Да.

— Добре. — Поема си въздух и добавя: — А... случи ли се нещо между теб и Сандерсън, след като те оставих у вас онази нощ? — Той ревнува! Дори мисълта за това ме сгрява като топла супа. Понечвам да отрека, но той бързо добавя: — Чакай. Не ми казвай. Не искам да знам.

— Не — отвърщам твърдо, за да разбере, че е истина. Той кима, но мълчи.

После се навежда и аз затварям очи, сърцето ми пърха в гърдите като криле на колибри. Технически, сме се целували едва четири пъти и само един път беше истинско. Искам сега да е както трябва, затова трябва да спра да се притеснявам. Но Питър не ме целува, не и както очаквам. Целува ме по лявата буза, после по дясната; дъхът му е топъл. След това — нищо. Отварям очи. Той буквално ме разкарва с целувки? Защо не ме целуна както трябва?

— Какво правиш? — прошепвам.

— Отлагам удоволствието.

— Просто ме целуни — отвърщам бързо.

Той накланя глава и бузата му докосва моята, но точно тогава вратата на къщата се отваря и брат му Оуен застава на прага със скръстени ръце. Аз отскачам от Питър, все едно току-що съм установила, че има заразна и nelечима болест.

— Мама иска да влезете да пиете сайдер — казва Оуен, ухилен.

— След малко — отвърща Питър и ме дърпа към себе си.

— Тя каза веднага.

О, боже! Поглеждам паникьосана Питър.

— Май трябва да тръгвам, преди татко да се е притеснил...

Той вирва брадичка към вратата.

— Влез за минутка, после ще те закарам. — Когато влизам вътре, той взема палтото ми и казва тихо: — Наистина ли щеше да вървиш до вас с тази рокля? В студа?

— Не, щях да ти намекна да ме откараш — прошепвам.

— Каква е тази носия? — пита ме Оуен.

— Това носят корейците в деня след Нова година.

Майка им излиза от кухнята с две чаши, от които се вдига пара. Тя е с дълга кашмирена жилетка, прихваната леко на кръста с колан, и плетени от въже пантофи.

— Зашеметяваща е — възкликва тя. — Изглеждаш великолепно. Толкова е пъстро.

— Благодаря — отвърщам, малко смутена от всичко това.

Тримата сядаме в дневната, а Оуен се измъква в кухнята. Аз още съм изчервена от разминалата ми се целувка и от факта, че майка му вероятно знае какво щяхме да направим. Чудя се и дали знае какво става между нас, колко ѝ е казал, ако изобщо нещо ѝ е казал.

— Как изкара Коледа, Лара Джийн? — пита ме тя.

Аз духам в чашата.

— Беше много хубаво. Татко подари на малката ми сестра кученце и все се караме коя да го подържи. По-голямата ми сестра още си е у дома и това също е хубаво. А вие как изкарахте празниците, госпожо Кавински?

— О, беше хубаво. Спокойно. — Тя посочва пантофите си. — Оуен ми ги подари. Как мина партито? Сестрите ти харесаха ли сладките, които Питър изпече? Честно казано, аз не можах да им устоя.

Поглеждам изненадана Питър, който внезапно се вгълбява в телефона си.

— Нали каза, че майка ти ги е направила?

Тя се усмихва гордо.

— О, не, той ги направи сам. Беше твърдо решен да се справи.

— Бяха отворителни! — вика Оуен от кухнята.

Майка им пак се смее и после наставя тишина. Умът ми препуска, опитва се да открие някаква тема за разговор. Може би за новогодишните обещания? За снежната буря, която се очаква следващата седмица? Питър изобщо не ми помага — пак гледа телефона си.

Майка му става от дивана.

— Беше ми приятно да те видя, Лара Джийн. Питър, не я задържай навън до късно.

— Няма — отвърща той. А на мен казва: — Ей сега се връщам; само ще си взема ключовете.

Когато излиза, аз се обръщам към майка му:

— Извинете, че дойдох точно на първи януари. Надявам се да не съм прекъснала нещо.

— Добре дошла си по всяко време. — Тя се навежда и слага ръка на коляното ми. После ме поглежда многозначително и добавя: — Само те моля да не си играеш със сърцето му.

Стомахът ми се свива. Нима Питър ѝ е казал за случилото се между нас?

Тя ме потупва по коляното.

— Лека нощ, Лара Джийн.

— Лека нощ — отвърщам.

Въпреки милата ѝ усмивка, съм доста притеснена. Сигурна съм, че усетих упрек в гласа ѝ. „Не разигравай сина ми“, това ми каза тя. Дали Питър е бил много разстроен след случилото се между нас? Не ми се стори разстроен. Подразнен, може би малко засегнат. Но определено не и толкова наранен, че да говори с майка си. Може би все пак са много близки. Не ми се иска да мисля, че съм направила лошо впечатление още преди с него дори да сме започнали истинска връзка.

* * *

Навън е пълен мрак, на небето няма много звезди. Мисля, че скоро пак ще завали. Вкъщи на долния етаж свети, както и в стаята на Марго горе. Отсреща виждам как малката елха на госпожица Ротсчайлд блещука зад прозореца.

С Питър сме в топлата и уютна кола. Парното е включено.

— Каза ли на майка си, че сме скъсали? — питам го аз.

— Не. Защото не сме късали — отвърща той и изключва парното.

— Не сме ли?

Той се смее.

— Не сме, защото всъщност никога не сме били заедно, забрави ли?

„А сега заедно ли сме?“, чудя се аз, но не смея да попитам, защото той ме прегръща и аз накланям глава към него. Пак съм притеснена.

— Не се притеснявай — казва той.

Целувам го бързо, за да му докажа, че не съм.

— Целуни ме така, сякаш съм ти липсвал — казва той и гласът му става дрезгав.

— Липсваше ми. Нали прочете писмото.

— Да, но...

Целувам го, преди да довърши. Както трябва. За да покажа колко ми е липсвал. Той ми отвърща по същия начин. Сякаш са изминали четиристотин години. А после вече не мисля и потъвам в целувката.

3

След като Питър си тръгва, аз тичам да разкажа на Марго и Кити всичко. Чувствам се като кесия, пълна с жълтици, и нямам търпение да се изсипя.

Кити лежи на дивана и гледа телевизия с Джейми Фокс-Пикъл в скута. Бързо се надига, когато влизам, и ми казва тихо:

— Гого плаче.

Ентузиазмът ми веднага пресъхва.

— Какво! Защо?

— Мисля, че е ходила при Джош и са си поговорили, но не е минало добре. Трябва да отидеш при нея.

О, не! Не трябваше да става така. Те трябваше да се съберат отново, както ние с Питър.

Кити пак сяда на дивана с дистанционното в ръка, изпълнила сестринския си дълг.

— Как мина с Питър?

— Чудесно. Наистина чудесно. — Усмивката изгрява неволно на лицето ми и аз бързам да я изтрия заради Марго.

Отивам в кухнята и правя на Марго чаша чай „Лека нощ“ с две супени лъжици мед, както мама ни го приготвяше преди лягане. За секунда се замислям дали да не добавя и малко уиски, защото видях да правят така в един филм за викторианска Англия — прислужниците наливат уиски в топлата отвара за господарката, за да се успокоят нервите ѝ. Знам, че Марго пие в колежа, но тя вече е с махмурлук, а и се съмнявам, че татко ще одобри. Затова правя само чай, без уиски, в любимата си чаша и го изпращам горе по Кити. Казвам ѝ да се държи много мило. Първо да даде на Марго чая, а после да се сгуши до нея поне за пет минути. Това не се нрави на Кити, защото тя се гушка само ако има полза и може би защото малко се страхува да види Марго разстроена.

— Ще ѝ занеса Джейми да го погушка — отвърща тя.

Егоистка!

Когато се качвам в стаята на Марго с препечена филийка с канела, Кити не се вижда никъде, Джейми също. Марго се е свила настрана и плаче.

— Наистина свърши, Лара Джийн — шепне тя. — То беше свършило, но вече знам, че е свършило завинаги. Мис... мислех си, че ако поискам пак да сме заедно, той също ще иска, но той не... не иска. — Свивам се до нея и притискам чело в гърба ѝ. Усещам всяко нейно вдишване. Тя плаче във възглавницата си и аз я галя по лопатките, както обича. Работата е там, че Марго никога не плаче, затова, като я гледам сега, сякаш оста на тази къща, на целия свят, се измества. Всичко някак се накланя на една страна.

— Той каза, че е твърде трудно от разстояние и с право съм скъсала с него в началото. Толкова ми липсваше, а като че ли аз изобщо не съм му липсвала.

Прехапвам виновно устна. Аз я окуражих да говори с него. Отчасти вината е моя.

— Марго, ти му липсваше. Ужасно му липсваше. Веднъж в час по френски погледнах през прозореца и го видях да яде на игрището сам. Беше много депресиращо.

Тя подсмърча.

— Наистина ли?

— Да! — Не разбирам какво му става на Джош. Той се държеше, сякаш е много влюбен в нея; буквално изпадна в депресия, след като тя замина. А сега това?

Тя въздиша и казва:

— Мисля... мисля, че аз още го обичам.

— Така ли? — *Любов.* Марго говори за любов. Май че не съм я чувала да казва, че обича Джош. Може би „влюбена“, да, но да го обича...

Тя си бърше очите с чаршафа.

— Скъсах с него само защото не исках да съм момичето, което плаче за гаджето си, а сега съм точно това. Колко жалко.

— Точно ти не можеш да бъдеш жалка, Гого — казвам аз.

Тя спира да подсмърча, обръща се, за да легне с лице към мен, и отвърща смръщена:

— Не казах, че аз съм жалка. Казах, че е жалко да плачеш за момче.

— О... Е, аз все пак не мисля, че е жалко да плачеш за някого. Това означава просто, че имаш дълбоки чувства и си тъжен.

— Плаках толкова много, че чувствам очите си подпухнали като... като накиснати стафиди. Така ли е? — присвива очи тя.

— Да, подути са — признавам. — Твоите очи просто не са свикнали да плачат. Но имам идея! — Скачам от леглото и хуквам към кухнята. Слагам в една купа лед и две сребърни лъжици и тичам пак нагоре. — Легни по гръб — нареждам и тя се подчинява. — Затвори очи. — Слагам лъжиците на очите ѝ.

— Наистина ли действа?

— Видях го в едно списание.

Когато лъжиците се затоплят от кожата ѝ, аз пак ги потапям в леда и ги връщам на лицето ѝ, после пак и пак. Тя ме пита какво е станало с Питър, затова ѝ казвам, но спестявам целувката, защото ми се струва неуместно, когато тя е с разбито сърце. Марго сяда и заявява:

— Не бива да се преструваш, че харесваш Питър, само за да пощадиш моите чувства. — Преглъща с усилие, сякаш я боли гърлото. — Ако някаква част от теб още харесва Джош... ако той те харесва... — Аз зяпвам ужасена и отварям уста да отрека, да кажа, че това вече ми се струва преди цяла вечност, но тя вдига ръка да замълча. — Ще е много трудно, но не искам да заставам на пътя ви, разбираш ли? Наистина, Лара Джейн. Можеш да ми кажеш.

Толкова съм облекчена, толкова съм благодарна, че повдигна въпроса. Казвам бързо:

— Господи, не харесвам Джош, Гого. Не по този начин. Не, изобщо. И той не ме харесва така. Мисля, че... мисля, че просто ти липсваше и на двама ни. Аз харесвам Питър. — Намирам ръката ѝ под одеялото и сплитам кутре с нейното. — Сестринска клетва.

Тя пак преглъща с усилие.

— Тогава предполагам, че няма някаква тайна причина да не иска да се съберем пак. Явно вече просто не иска да е с мен.

— Не, наистина е само защото ти си в Шотландия, а той във Вирджиния и е много трудно. Правилно постъпи, като скъса с него. Мъдро, смело и правилно.

Съмнения полазват по лицето ѝ като тъмни сенки, тя поклаща глава и изражението ѝ се прояснява.

— Стига за мен и Джош. Ние вече не сме важни. Кажете ми повече за Питър. Моля те, ще се почувствам по-добре. — Тя ляга по гръб и аз слагам лъжиците на очите ѝ.

— Ами тази нощ отначало беше много студен с мен, много равнодушен...

— Не, започни от самото начало.

И аз се връщам назад: казвам ѝ как се преструвахме на гаджета, за горещата вана, за всичко. Тя постоянно сваля лъжиците, за да ме погледне. Но скоро очите ѝ вече не изглеждат така подпухнали. Аз се чувствам някак лека, дори замаяна. От месеци пазя това в тайна от нея, но тя вече знае всичко, което се случи, след като замина, и аз отново я чувствам близка. Не можеш да си близък с някого, не и наистина, ако между вас има тайни.

Марго се прокашля, после колебливо ме пита:

— А как те целуна?

Аз се изчервявам. Докосвам с пръсти устните си, преди да отговоря:

— Ами целуна ме... професионално.

Марго се смее и вдига лъжиците от очите си.

— Като жиголо?

Грабвам едната лъжица и чуквам с нея челото ѝ като гонг.

— Ох! — Тя посяга към другата, но аз съм много бърза и се сдобивам и с двете. Смеем се като откачени, докато се опитвам да я чукна пак по челото.

— Марго... Боли ли, когато правиш секс? — Внимавам да не спомена Джош. Странно е, защото с нея никога не сме говорили за секс така направо, тъй като и двете няхахме база за сравнение. Но сега тя има, а аз не — и искам да ме просвети.

— Ами... може би малко, първите няколко пъти. — Сега тя се изчервява. — Лара Джийн, не мога да говоря за това с теб. Странно е. Защо не попиташ Крис?

— Не, искам да го чуя от теб. Моля те, Гого. Трябва да ми кажеш всичко, за да знам. Не искам да изглеждам като глупачка, когато дойде първият ми път.

— Не че с Джош сме го правили стотици пъти! Не съм специалистка. Само с него съм го правила. Но ако мислиш да правиш секс с Питър, бъди предпазлива, използвайте презерватив и така

нататък. — Кимам бързо. Знам, че стига до интересната част. — Трябва да си сигурна, абсолютно сигурна. И да се увериш, че той ще бъде много внимателен, защото това е нещо специално, за което трябва да си спомняш с приятни чувства.

— Ясно. А колко продължава?

— Не е много дълго. Не забравяй, че и на Джош му беше за първи път. — Говори някак с копнеж. Сега и аз изпитвам копнеж. Питър го е правил много пъти с Дженовив, вероятно вече е специалист. Вероятно аз дори ще получа оргазъм още първия път. Което е чудесно, но може би щеше да е хубаво, ако и двамата не знаем какво да правим.

— Не съжالياваш, нали?

— Не. Мисля, че винаги ще съм доволна, че беше с Джош. Каквото и да стана след това.

За мен е облекчение, че дори сега, със зачервени от плач очи, Марго все пак не съжالياва, че е обичала Джош.

* * *

Тази нощ спя в стаята ѝ, като в доброто старо време, сгушена до нея под юргана. Стаята на Марго е най-студената, защото е над гаража. Чувам как отоплението се включва и изключва.

В тъмното до мен тя казва:

— Когато се върна в Шотландия, ще излизам с куп момчета. Кога друг път ще имам такава възможност, нали?

Аз се смея и се обръщам към нея.

— Не, чакай — не излизай с куп шотландци. Намери един англичанин, един ирландец и един шотландец. И от Уелс! Нещо като обиколка на Британската империя!

— Е, все пак уча антропология — отвърща Марго и пак се смеем. — Знаеш ли кое е най-тъжното? С Джош вече няма да сме такива приятели като преди. Не и след случилото се. С това е приключено. Той беше най-добрият ми приятел.

Аз се ококорвам престорено, за да разведрия атмосферата и да не започне пак да плаче.

— Хей, мислех си, че аз съм най-добрата ти приятелка!

— Ти не си ми най-добра приятелка. Ти си ми сестра, а това е повече.

Наистина е повече.

— С Джош всичко започна толкова лесно, толкова забавно, а сега сме като непознати. Никога вече няма да си върна човека, когото познавах по-добре от всички и който ме познаваше толкова добре.

Усещам пробождане в сърцето. Много е тъжно, когато говори така.

— Пак може да станете приятели, когато мине известно време.

Но няма да е същото, знам го. Винаги ще тъгува за миналото. Винаги ще е някак... недостатъчно.

— Но няма да е като преди.

— Няма да е — съгласявам се. — Предполагам. — Странно, но си мисля за Дженевив, какви бяхме една за друга. Нашето приятелство имаше смисъл само докато бяхме деца, но не и когато пораснахме. Предполагам, че не можеш да се вкопчваш в миналото само за да го задържиш.

Изглежда, това е краят на цяла една ера. Марго и Джош вече не са заедно. Този път наистина. Наистина е, защото Марго плаче и аз чувам в гласа ѝ, че е свършило. Нещата са се променили.

— Не позволявай да се случи с теб, Лара Джийн. Не хлътвай толкова, че да стане непоправимо. Бъди влюбена в Питър, щом искаш, но внимавай със сърцето си. Изглежда, сякаш ще продължи вечно, но не е така. Любовта може да си отиде, хората си отиват, дори да не е нарочно. Няма никаква гаранция.

Преглъщам.

— Обещавам, че ще внимавам. — Но не съм сигурна дали разбирам какво означава това. Как да внимавам, когато вече го харесвам толкова много?

4

Марго излезе да си купи нови ботуши с нейната приятелка Кейси, татко е на работа, а ние с Кити мързелуваме и гледаме телевизия, когато телефонът ми започва да бръмчи. Съобщение от Питър: *Кино довечера?* Пиша му: *Да!* После изтривам удивителната, за да не звуча твърде нетърпелива. Макар че без удивителна това „да“ изглежда прекалено вяло. Слагам усмихнато лице и натискам бутона за изпращане, преди да съм задълбала още повече.

— С кого си пишеш? — Кити се е изтегнала на пода и лапа пудинг с лъжица. Джейми се опитва да си близне малко, но тя клати глава и го скастрия: — Знаеш, че не бива да ядеш шоколад!

— Пиша си с Питър. Нали знаеш, че това сигурно не е истински шоколад. Може да е само имитация. Погледни етикета.

От всички ни Кити е най-строга с него. Не го взема веднага, когато скимти да го вдигнеш; пръска го с вода от бутилка, когато е непослушен. Всички тези номера научи от съседката отсреща, госпожица Ротсчайлд, която се оказа нещо като повелителка на кучетата. Преди имала три кучета, но когато се развела, взела само Симон, голдън ретривъра, а мъжът ѝ получил другите две.

— Питър пак ли ти е гадже? — пита ме Кити.

— Ами... не съм сигурна. — След думите на Марго снощи, че трябва да карам полека, да си пазя сърцето и да не стигам до точката, от която няма връщане назад, може би е добре да пребивавам известно време в несигурност. Освен това е трудно да се определи наново нещо, което от самото начало няма ясно определение. Ние бяхме двама души, които се преструваха, че се харесват, преструваха се на двойка, но какви сме сега? И какво щеше да стане, ако бяхме започнали да се харесваме без преструвката? Дали изобщо щяхме да бъдем заедно? Предполагам, че никога няма да разберам.

— Как така не си сигурна? — настоява Кити. — Не би ли трябвало да знаеш дали си нечие гадже?

— Още не сме го обсъждали. Не конкретно.

Кити сменя канала.

— Трябва да разбереш.

Обръщам се настрани и се подпирам на лакът.

— Това ще промени ли нещо? Нали се харесваме? Какво значение има дали ще му сложим етикет? Какво ще се промени? — Кити не отговаря. — Ехо?

— Извинявай, но ще го повториш ли по време на рекламите? Опитвам се да си гледам предаването.

Замерям я с възглавница.

— По-добре да обсъждам тези неща с Джейми. — Пляскам с ръце. — Ела тук, Джейми.

Той вдига глава да ме погледне и пак се сгушва до нея. Все още се надява да получи пудинг, сигурна съм.

В колата предишната нощ Питър не изглеждаше притеснен от статута на връзката ни. Изглеждаше щастлив и безгрижен както винаги. Аз определено съм човек, който се тревожи прекалено за всяко дребно нещо. Няма да е зле да възприема малко от неговата нехайна философия за живота.

— Ще ми помогнеш ли да избира какво да облека за киното с Питър довечера? — питам Кити.

— Може ли и аз да дойда?

— Не! — Тя се цупи, а аз добавям: — Може би следващия път.

— Добре. Покажи ми два варианта и ще ти кажа кой е по-добрият.

Хуквам по стълбите към стаята си и започвам да ровя из дрешника. Това ще е първата ни истинска среща и искам малко да го шашна. За нещастие Питър вече ме е виждал с хубавите ми дрехи, затова единственото, което мога да сторя, е да се отправя към дрешника на Марго. Тя има кремав блузон, който донесе от Шотландия. Мога да го облека с клин и малките кафяви боти. Там е и зеленикавият пуловер, който аз обожавам; мога да го комбинирам с моята жълта пола и с жълта панделка в косата си, която ще навия, защото Питър веднъж ми каза, че я харесва на букли.

— Кити! — крещя аз. — Ела да видиш двата варианта!

— По време на рекламите! — крещи тя в отговор. Междувременно пиша съобщение на Марго:

Може ли да взема шотландския пуловер или кремавия блузон?

Уи.

* * *

Кити гласува за пуловера, каза, че ще изглеждам облечена като за кънки, което ми харесва.

— Може да го сложиш, ако отидем на кънки — казва тя. — Ти, аз и Питър.

— Точно така — отвръщам със смях.

5

С Питър стоим на опашката за пуканки в киното. Дори такива ежедневни неща ми се струват най-прекрасните ежедневни неща, които са ми се случвали. Бъркам в джоба си, за да се уверя, че не съм изгубила отрязъка от билета. Искам да го запазя.

Взирам се в Питър и шепна:

— Това е първата ми среща. — Чувствам се като някаква зубрачка от филм, която е забърсала най-готиното момче в училището. Но изобщо не ми пука. Ама изобщо.

— Как така ще ти е първата среща, като сме излизали толкова пъти?

— Първата ми *истинска* среща. Тогава само се преструвахме. Това е истинско.

Той се мръщи.

— О, така ли, истинско ли е? Не знаех.

Понечвам да го ударя по рамото, а той се смее, хваща ръката ми и преплита пръсти в моите. Имам чувството, че сърцето ми бие направо в главата ми. За първи път се държим за ръце наистина и наистина е по-различно, отколкото когато се преструвахме. Като електрически ток, но по хубав начин. По най-хубавия начин.

Напредваме на опашката и осъзнавам, че съм нервна, което е странно, защото това е Питър. Но все пак е различен Питър и аз съм различна Лара Джийн, тъй като сме на истинска среща. Просто за да завържа разговор, питам:

— Когато ходиш на кино, какво предпочиташ — шоколадови бонбони или дъвчащи?

— Никакви. Искам само пуканки.

— Значи сме обречени! Ти не искаш никакви, а аз искам и от двата вида. — Стигаме до касата и започвам да търся портмонето си.

Питър се смее.

— Да не мислиш, че ще оставя момичето да плати на първата среща? — Изпъчва гърди и казва на касиерката: — Може ли едни

средни пуканки с масло, с повечко масло... И желирани и шоколадови бонбони. И една малка черешова кола.

— Откъде разбра, че искам такава?

— Ами по-наблюдателен съм, отколкото си мислиш, Кови. — Прегръща ме през раменете със самодоволна усмивка и случайно докосва дясната ми гърда.

— Опа!

Смее се смутено.

— Извинявай, добре ли си?

Сръчквам го здравата с лакът, а той още се смее, докато вървим към залата — и точно тогава виждаме Джаневив и Емили да излизат от дамската тоалетна. Когато я видях за последно, Джаневив обясняваше на всички на екскурзията, че с Питър сме правили секс в горещата вана. Залива ме паника и порив да се бия или да бягам.

Питър забавя крачка за миг и не знам какво ще стане. Ще отидем ли да ги поздравим, или ще продължим? Ръката му се стяга на раменете ми и усещам, че и той се колебае. Разкъсва се.

Джаневив решава вместо нас. Влиза в залата, сякаш не ни е видяла. В същата зала. Не поглеждам към Питър и той не казва нищо. Предполагам, че просто ще се преструваме, че я няма. Той ме насочва към вратите и намира местата ни, далеч назад и вляво. Джаневив и Емили седят в средата. Виждам русата ѝ глава и гърба на гълъбовосивото палто. Насилвам се да откъсна очи. Ако се обърне, не искам да види, че я зяпам.

Сядаме, аз събличам палтото си и тъкмо се настанявам удобно на мястото си, когато телефонът на Питър избръмчава. Той го вади от джоба си, после го прибира — знам, че е Джен, но не искам да го питам. Присъствието ѝ беляза вечерта. Като следи от вампирски зъби на шия.

Залата притъмнява, а Питър отново ме прегръща. Дали ще стои така през целия филм? Чувствам се скована и се опитвам дори да не дишам. Той шепне в ухото ми:

— Отпусни се, Кови.

Опитвам се, но е трудно да се отпуснеш по команда при тези обстоятелства. Той ме стиска за рамото, навежда се към шията ми и шепне:

— Миришеш хубаво.

Смея се, малко силничко, и мъжът пред нас се извърща и ме гледа кръвнишки. Казвам разкаяна на Питър:

— Извинявай, но съм напрегната.

— Няма проблеми — отговаря той, ала не маха ръката си.

Усмивам се и кимам, но вече се чудя дали смята да ги върши някакви по време на филма. Затова ли избра места назад, макар че имаше свободни в средата? В мен се надига паника. Джаневив е тук! И други хора са тук! Някак се справих в горещата вана, но тогава наблизко нямаше никого. Освен това просто ми се гледа филмът. Навеждам се да отпия от безалкохолното, но всъщност за да се отдръпна леко от него.

* * *

След филма негласно се споразумяваме да се измъкнем тихо, за да не налетим отново на Джаневив. И двамата се изстрелваме от киното, сякаш дяволи ни гонят по петите — което всъщност донякъде си е точно така. Питър е гладен, но аз съм твърде заситена с лакомствата, за да мога да ям, затова му казвам да отидем в закусвалня и че ще си вземам само от картофките му.

— Мисля, че би трябвало да отидем на ресторант на първата ни среща — отвърща той.

— Не знаех, че си такъв романтик. — Казвам го шега, но наистина го мисля.

— Свиквай — пъчи се той. — Знаем как да се отнасям с едно момиче.

Той ме води в „Бискит Соул Фуд“ — това бил любимият му ресторант. Гледам го как омиа пърженото пиле с мед и табаско и се чудя колко ли пъти Джаневив е седяла тук и го е гледала да прави същото. Нашият град не е голям. Надали има много места, където да не са ходили. Когато ставам да отида в тоалетната, започвам да се чудя дали е отговорил на съобщението й, но се принуждавам да пропъдя тази мисъл от ума си. И какво, ако й е отговорил? Те още са приятели. Няма да позволя на Джен да съсипе вечерта ми. Искам да съм тук, в този момент, да сме само двамата на първата ни среща.

Връщам се на масата. Питър тъкмо е приключил с пилето и пред него има купчина мръсни салфетки. Той има навика да бърше пръсти

след всяка хапка. Бузата му е изцапана с мед, по който е залепнала трошичка от панировката, но не му казвам, защото ми се струва забавно.

— Е, как беше първата ти среща? — пита ме той и се протяга в стола. — Каж ми, сякаш не си била с мен.

— Хареса ми, че знаеше какви неща обичам да ям в киното. — Той кима окуражително. — И... филмът ми хареса.

— Да, разбрах. Все ми шъткаше да мълча и сочеше екрана.

— Човекът пред нас започна да се вбесява. — Колебая се. Не знам дали да кажа онова, за което мисля цяла вечер. — Може... само на мен така да ми се струва...

Той се навежда напред, слуша внимателно.

— Какво?

Поемам дълбоко дъх.

— Ами... малко е странно. Първо бяхме фалшиви гаджета, а после не бяхме, след това се скарахме, а сега сме тук и ти ядеш пържено пиле. Сякаш направихме всичко отзад напред и е хубаво, но... все пак си е някак с главата надолу. — *И освен това опита ли се да ме докоснеш по време на филма?*

— Предполагам, че е малко странно, да — признава той.

Отпивам от сладкия чай. Облекчена съм, че не смята, че именно аз съм странната, задето всичко ми изглежда странно.

Той се усмихва.

— Може би имаме нужда от нов договор.

Не разбирам дали се шегува, но решавам да се включа в играта.

— И какво ще пише в него?

— Ами да видим... Например че трябва да ти се обаждам всяка нощ, преди да си легнеш. А ти ще идваш на всички мачове по лакрос. На някои тренировки също. Аз ще трябва да идвам у вас на вечеря. А ти ще трябва да ходиш на купони с мен.

Правя физиономия заради купоните.

— Нека просто правим каквото решим. Като преди. — Внезапно чувам гласа на Марго в главата си: „Просто... просто се забавлявай.“

Питър кима, той също изглежда облекчен.

— Точно!

Харесва ми, че не приема нещата твърде сериозно. При другите понякога е дразнещо, но не и при него. Това е едно от най-хубавите му

качества... според мен. Това и лицето му. Мога да го гледам цял ден. Отпивам от чая със сламката и пак го поглеждам. Всъщност може би един договор ще ни е от полза. Ще ни помогне да уредим възможните проблеми предварително и да бъдем отговорни. Мисля, че Марго би се гордяла с мен.

Вадя от чантичката си химикалка и малък бележник. Написвам: *Нов договор между Лара Джийн и Питър* в началото на страницата.

Подчертавам го и отдолу пиша: *Питър няма да закъснява.*

Той проточва шия да чете на обратно.

— Чакай, това „Питър няма да закъснява“ ли е?

— Ако кажеш, че ще бъдеш някъде, значи ще бъдеш там.

Той се мръщи.

— Само *един път* не дойдох и още го помниш...

— Но ти винаги закъсняваш.

— Не е същото като да не идвам!

— Постоянните закъснения показват липса на уважение към човека, който те чака.

— Аз те уважавам! Уважавам те повече от всяко друго момиче!

Соча го с пръст.

— Момиче? Просто „момиче“? Кое момче уважаваш повече от мен?

Той отмята глава назад и стене така силно, че звучи като рев. Посягам през масата, над храната, хващам го за яката и го целувам, преди да сме се скарали отново. Макар че този вид кавга, препирнята, не е от нараняващите. Сега се чувстваме като *себе си* за първи път тази вечер.

Ето какво решаваме:

Питър няма да закъснява повече от пет минути.

Лара Джийн няма да кара Питър да прави каквито и да било приложения.

Питър не е длъжен да се обажда на Лара Джийн преди лягане, но може да го прави, ако поиска.

Лара Джийн ще ходи на купони само ако има желание за това.

Лара Джийн и Питър винаги ще си казват истината.

* * *

Искам да добавя още нещо в договора, но се притеснявам да повдигна темата сега, когато нещата вървят толкова гладко.

Питър може да е приятел с Джаневив, стига да е откровен с Лара Джийн по този въпрос.

Или може би: *Питър няма да лъже Лара Джийн за Джаневив.* Но това е излишно, защото вече имаме правило винаги да си казваме истината. Освен това горното няма да е съвсем истина. Всъщност искам да кажа: *Питър винаги ще избира Лара Джийн пред Джаневив.* Но не мога. Разбира се, че не мога. Не знам хиляди неща за срещите и момчетата, но знам, че ревността и несигурността провалят всичко.

Затова не казвам нищо; не казвам за какво си мисля.

Но има едно нещо, наистина много важно, в което искам да се уверя.

— Питър?

— Да?

— Не искам някога да си разбием сърцата.

Той се смее нехайно и обхваща лицето ми с длани.

— Да не възнамеряваш да ми разбиеш сърцето, Кови?

— Не. И съм сигурна, че и ти не смяташ да разбиеш моето. Никой не иска такова нещо.

— Тогава го впиши в договора. Питър и Лара Джийн обещават да не си разбиват сърцата.

Усмиввам се, ужасно облекчена, и после вписвам: *Лара Джийн и Питър няма да си разбият сърцата.*

6

В деня, преди да започне училище, с Кити лежим в моето легло и гледаме клипове с домашни любимци на лаптопа ми. Нашето кученце, Джейми Фокс-Пикъл, се е свило на топка в краката ни. Кити го е завила със старото си бебешко одеялце и само муцунката му стърчи навън. Той сънува — личи си по начина, по който потреперва от време на време. Не знам обаче дали сънят е хубав.

— Смяташ ли, че трябва да започнем да снимаме клипчета с Джейми? — пита ме Кити. — Той е достатъчно сладък, нали?

— Той определено е хубавец, но не е проявил никакъв особен талант и не прави нищо странно. — Още щом казвам думата „странно“, се сещам за Питър, който веднъж каза, че съм била „сладка по странен начин“. Чудя се дали все още ме вижда така. Хората казват, че колкото повече опознаваш някого, толкова по-красив ти се струва, дори да не си смятал така в началото.

— Джейми може да скача като малко еленче — напомня ми Кити.

— Хм. Не бих го нарекла голям номер. Не е като да скача в кашони или да свири на пиано, или пък да прави тъжни физиономии.

— Госпожица Ротсчайлд ще ми помогне да го обуча. Тя смята, че е с подходящ темперамент. — Кити кликва на следващото видео — едно куче вие на песента „Трилър“ на Майкъл Джексън. С Кити умираме от смях и го пускаме отново.

След клип на жена, чиято котка се увива около лицето ѝ като шал, аз казвам:

— Чакай малко. Ти написа ли си домашните?

— Трябваше само да прочета една книга.

— И прочете ли я?

— Почти — смотолевя тя и се сгушва в мен.

— Имаше цяла ваканция да я прочетеш, Кити! — Наистина ми се иска тя да чете повече, като Марго и мен. Кити предпочита телевизията. Спирам клипа и затварям със замах компютъра. —

Никакви клипчета повече. Върви да дочетеш книгата. — Понечвам да я избутам от леглото и тя се вкопчва в крака ми.

— Скъпа сестрице, не ме прогонвай! — декламира гордо. — Това е Шекспир. „Ромео и Жулиета“, в случай че не си го чела.

— Не ми се прави на много важна, сякаш си чела Шекспир. Видях те да гледаш филма онзи ден.

— На кого му пука дали съм я чела, или съм гледала филма? Посланието е едно и също. — Тя пак пропълзява до мен.

Галя я по косата.

— И какво е посланието?

— Не се самоубивай заради момче.

— Или момиче.

— Или момиче — съгласява се тя и отваря компютъра. — Още едно клипче с коте и отивам да чета.

Телефонът ми бръмчи, съобщение от Крис.

Виж инстаграма на Аноникучката. Веднага.

Аноникучката е анонимен инстаграм акаунт, който публикува скандални снимки и клипове на хора, които са на среща или са се напили на парти из града. Никой не знае чий е този акаунт; просто му изпращат нещата. Там имаше снимка на момиче от друга гимназия, която обиколи всички миналата година — как профучава покрай полицейска кола. Чух, че са я изгонили от училище заради това.

Телефонът ми пак избръмчава.

Веднага!

— Чакай, Кити, нека първо проверя нещо. — Спирам клипа на пауза. Докато пиша адреса, добавям: — Ако искаш да останеш тук, затвори очи, докато не ти кажа да ги отвориш.

Кити се подчинява.

Най-отгоре във фийда на Аноникучката има видео на момче и момиче в джакузи. Аноникучката е особено популярна с видеата на горещи вани. Тя ги тагва с #rubadub. Това е малко неясно, сякаш е увеличавано. Пускам го. Момчето седи в скута на момчето, притиснала се е до него, увила е крака на кръста му, а ръце — на шията му. Облечена е с червена нощница, която се издува във водата като платно. Главата ѝ закрива момчето. Косата ѝ е дълга и крайчетата ѝ са натопени във водата като четки за калиграфия в мастило. Момчето прокарва ръце по гърба ѝ, сякаш тя е виолончело и той свири на нея.

Толкова съм смаяна, че отначало не забелязвам, че Кити гледа. Наклонили сме глави една към друга и се опитваме да схванем видяното.

— Не бива да гледаш това — казвам аз.

— Те правят ли го? — пита тя.

— Трудно е да се каже заради нощницата й. — Но може би?

Тогава момичето докосва момчето по бузата и в това движение има нещо, докосва го, сякаш чете брайлова азбука. Нещо познато. Тилът ми изстива и аз съм връхлетяна от *прозрение*, от унизително прозрение.

Това момиче съм аз. Аз и Питър в горещата вана на ски екскурзията.

О, господи!

Пищя.

Марго дотичва, намазана с една от корейските маски за лице. Виждат се само очите, носът и устата й.

— Какво има? *Какво?*

Опитвам се да скрия екрана с ръка, но тя я избутва и също изкрещява. Маската й се разпуква.

— О, господи! Това ти ли си?

О, господи. О, господи. О, господи!

— Кити не бива да го вижда! — викам аз.

Кити казва ококорена:

— Лара Джийн, мислех те за много примерна.

— Такава съм! — пищя в отговор.

Марго преглъща с мъка.

— Това... това прилича на...

— Знаем. Не го казвай.

— Не се тревожи, Лара Джийн — утешава ме Кити. — Виждала съм и по-лоши неща по телевизията, дори не по НВО.

— Кити, върви си в стаята! — крещи Марго. Кити изскимтява и се сгушва още повече в мен.

Не мога да повярвам на очите си. Надписът гласи: *Примерната Лара Джийн прави секс с Кавински в горещата вана. Дали презервативите действат под вода? Предполагам, че скоро ще разберем.;*) Коментарите са все ококорени и смеещи се човечета. Някоя

си Вероника Чен е написала: *Каква курва! Азиатка ли е?* Дори не я знам коя е тази Вероника Чен!

— Кой може да ми причинява това? — вия аз, притиснала ръце към бузите си. — Не си усещам лицето. Това моето лице ли е?

— Коя е Аноникучката, по дяволите? — пита Марго.

— Никой не знае. — Бученето в ушите ми е толкова силно, че едва чувам гласа си. — Хората просто копират постовете й, а може и да е момче. Много високо ли говоря? — Аз съм в шок. Вече не си усещам ръцете и краката. Ще припадна. Случва ли се това наистина? Това моят живот ли е?

— Трябва да ги накараме да го свалят веднага. Има ли линия за сигнали за неподходящо съдържание? Трябва да докладваме това! — Марго грабва компютъра от мен. Натиска бутона „Докладвай за неуместно съдържание“. Разглежда коментарите по страницата, цялата кипи: — Хората са абсолютни откачалки! Може да се наложи да се обадим на адвокат. Няма да свалят това веднага.

— Не! — пищя аз. — Не искам татко да го види!

— Лара Джийн, това е сериозно. Не искаш от колегите да те намерят в Гугъл и да видят това видео, нали?! Или пък бъдещи работодатели...

— Гого! Караш ме да се чувствам още по-зле! — Грабвам телефона си. Питър. Той ще знае какво да се направи. Пет часът е, което означава, че още е на тренировка по лакрос. Дори не мога да му се обадя. Пиша съобщение.

Обади ми се. Спешно.

После чувам гласа на татко от стълбите.

— Тези картофи няма да се смачкат сами! Кой ще ми помогне?

О, господи! Сега трябва да седна на масата и да гледам татко в лицето, като знам, че онова видео съществува. Не, не, това не може да е моят живот.

Марго и Кити се споглеждат, после поглеждат към мен.

— Да не сте казали на татко! — съскам аз. — За теб говоря, Кити!

Тя ме гледа оскърбена.

— Знам кога да си държа устата затворена.

— Извинявай — измърморвам аз. Сърцето ми бумти толкова силно, че ме заболява главата. Дори не мога да мисля като хората.

На вечеря стомахът ми кипи и едва успявам да хапна от картофите. За щастие Марго и Кити поддържат разговора и не се налага да говоря. Просто бутам храната из чинията си и хвърлям крадешком хапки на Джейми Фокс-Пикъл под масата. Веднага щом всички приключват, хуквам горе и поглеждам телефона си. Още нищо от Питър. Но има съобщения от Крис и едно от Хейвън.

ОМГ това ти ли си??!

Не знам кое е момичето от видеото. Не се разпознавам. Аз не се виждам такава. Сякаш е някакъв друг човек, който няма нищо общо с мен. Аз не влизам в горещи вани с момчета, не седя в скутовете им и не ги целувам страстно, докато мократа ми нощница се лепи по тях. Но онази нощ бях аз. Видеото просто не показва цялата истина.

Все си повтарям, че всъщност в това видео не правим секс. Аз не съм гола. Просто *впечатлението е*, сякаш съм гола. Мога да мисля само за едно — че всички в училище са го видели, най-интимния и романтичен момент в живота ми. А и някой го е записал. Някой е бил там. Този спомен трябваше да е само мой и на Питър, но сега излиза, че някой е надничал от гората. Споменът вече не е само наш. Вече ми се струва неприличен. Определено изглежда така. Тогава се чувствах свободна и дръзка, може би дори секси. Не знам дали друг път съм се чувствала секси. А сега искам това да не се е случвало.

Лежа в леглото и се вирам в тавана, телефонът е до мен. Марго и Кити ми забраниха да гледам видеото. Опитаха се да ми вземат и телефона, но аз им казах, че ми трябва, защото Питър ще се обади. После пак погледнах видеото и вече имаше над сто коментара, нито един от които хубав.

Кити си играе с Джейми Фокс-Пикъл на пода, а Марго пише на отдела за връзка с клиенти на Инстаграм, когато Крис чука на прозореца ми. Марго отключва и Крис влиза вътре трепереща и с порозовели бузи.

— Тя добре ли е?

— Мисля, че е в шок — казва Кити.

— Не съм в шок — отвърщам. Но може и да съм. Може би това е шок. Странно, нереално чувство, сякаш съм изтръпнала, но всичките ми сетива са изострени.

Марго казва на Крис:

— Не можеш ли да влезеш през вратата като нормален човек?

— Никоой не отвори. — Крис си сваля ботушите и сяда на пода до Кити. Гали Джейми и казва:

— Добре, първо на първо почти не си личи, че си ти. И второ — наистина е готино, така че няма от какво да се срамуваш. Искам да кажа, че изглеждаш страхотно.

Марго изсумтява с отвращение.

— Това е толкова неуместно, че дори не знам откъде да започна.

— Просто съм искрена! Обективно погледнато е гадно, но пак обективно погледнато — Дара Джийн изглежда страхотно.

Аз се свивам под завивката и възкликвам:

— Нали уж почти не личало, че съм аз! Знаех си, че не биваше да ходя на тази екскурзия. Мразя горещи вани. Защо изобщо влязох в нея?

— Хей, радвай се, че си била по нощница — казва Крис. — Можеше да си гола!

Вдигам рязко глава под завивката и се втренчвам в нея.

— Не можеше да съм гола!

Крис сумти.

— Да бе. Знаеш ли, че има такива хора? Които никога не се събличат и влизат с дрехи дори под душа. Например с панталонки.

Обръщам се настрани, с гръб към нея.

Матракът се разклаща, защото Марго се качва на леглото.

— Всичко ще е наред — казва тя и ме отвива. — Ще ги накараме да свалят видеото.

— Това няма значение. Всички вече го видяха. Всички ме мислят за курва.

Крис присвива очи.

— Да не би да казваш, че ако момиче прави секс във вана, значи е курва?

— Не! Не го казвам аз, хората го казват.

— А *ти* какво казваш? — настоява тя.

Поглеждам Кити, която сплита косата на Крис на микроплитчици. Толкова е тиха, че почти сме забравили, че е тук, и аз не я гоня.

— Мисля, че ако си готова и ако го искаш, ако си се предпазила, няма проблем и можеш да направиш каквото пожелаеш.

Марго казва:

— Обществото винаги упреква жените, че се наслаждават на секса, а аплодира мъжете. Ето, всички коментари са, че Лара Джийн е курва, но никой не казва нищо за Питър, а той е там с нея. Това е нелеп двоен стандарт.

Не се бях замисляла.

Крис си поглежда телефона.

— Откакто съм тук, трима души ми изпратиха видеото.

Аз изхлипвам, а Марго заявява:

— Крис, не помагаш. Изобщо. — А на мен казва: — Ако някой ти каже нещо, не го удостоверявай с внимание, бъди над това.

— Или сякаш не е кой знае какво — добавя Крис.

Зад нея Кити се обажда:

— Никой няма да каже нищо на Лара Джийн, защото е момичето на Питър. Това означава, че е под негова защита, като в „Семейство Сопрано“.

— Господи, гледала си „Семейство Сопрано“? — възкликва Марго. — Как така си го гледала? Вече дори не го дават по телевизията.

— Поръчах си го. На трети сезон съм.

— Кити! Спри да го гледаш! — Затваря очи и клати глава. — Няма значение. Това не е важно в момента. Ще поговорим по-късно. Кити, Лара Джийн не се нуждае от защитата на едно момче.

— Не, Кити е права — казва Крис. — Не става дума за това, че Питър е момче. Е, не съвсем. Става дума, че е популярен, а тя не е. Ето за каква защита говорим. Не се обиждай, Лара Джийн.

— Не се обиждам. — Малко е обидно, но е истина, а сега не е време да се обиждам заради нещо толкова дребно в сравнение с обявеното почти за порно видео.

— Какво каза Кавински по въпроса? — пита ме Крис.

— Още нищо. Още е на тренировка по лакрос.

Телефонът ми започва да бръмчи и трите се споглеждаме с широко отворени очи. Марго го взема и поглежда екрана.

— Питър е! — Подава ми го трескаво. — Нека я оставим сама — казва и побутва Крис, но тя се дърпа.

Не им обръщам внимание, вдигам телефона и казвам съвсем плахо:

— Здравсти.

Питър започва да говори бързо:

— Добре, видях видеото и първото, което ще ти кажа, е да не откачаш. — Диша тежко, сякаш тича.

— Да не откачам ли? Как да не откача? Това е ужасно. Знаеш ли какво казват всички за мен в коментарите? Че съм курва. Смятат, че правим секс на видеото, Питър.

— Никога не чети коментарите, Кови! Това е първото правило на...

— Ако кажеш на Бойния клуб, затварям веднага.

— Извинявай. Добре, знам, че е гадно, но...

— Не, не е гадно, това е истински кошмар. Най-интимният ми момент пред очите на всички. Аз съм напълно унижена. Хората казват такива неща... — Гласът ми прекъсва. Кити, Марго и Крис ме гледат натъжени, от което ми става още по-мъчно.

— Не плачи, Лара Джийн. Моля те, не плачи. Обещавам ти, че ще оправя това. Ще намеря кой качва в Аноникучката и ще го накарам да свали видеото.

— Как? Дори не знаем кои са те! Освен това се обзалагам, че вече цялото училище го е видяло. Учителите също. Знам със сигурност, че учители гледат Аноникучката. Веднъж бях в учителската и чух господин Филипе и госпожица Райън да казват колко лошо впечатление се създава за училището. Ами комисиите за приемане в колеж, ами бъдещите работодатели?

Питър сумти.

— Бъдещи работодатели? Кови, виждал съм много по-лоши неща. По дяволите, виждал съм *мои* снимки там. Забрави ли онази снимка, на която съм гол и с глава в тоалетната чиния?

Потрепервам.

— Не съм виждала тази снимка. Пък и ти си друго. Аз не правя такива неща.

— Просто ми се довери, става ли? Обещавам ти, че ще се погрижа.

Кимам, макар да знам, че не може да ме види. Питър е могъщ. Ако някой може да оправи подобно нещо, това е той.

— Слушай, трябва да затварям. Треньорът ще ми нарита задника, ако ме види с телефона. Ще ти се обадя довечера, става ли? Не си лягай.

Не искам да затварям. Искам да говорим още.

— Добре — прошепвам.

Марго, Крис и Кити се взират в мен.

— Е? — пита Крис.

— Той каза, че ще се погрижи.

— Нали ви казах — заявява самодоволно Кити.

— Какво означава това, „щял да се погрижи“? — намесва се Марго. — Той не се показва като особено отговорен.

— Не е виновен той — казваме в един глас с Кити.

— О, аз знам точно кой е виновен — обявява Крис. — Моята дяволска братовчедка.

Това направо ми изкарва въздуха.

— Какво? Защо?

Тя ме поглежда изумено.

— Защото ѝ взе мъжа!

— Джаневив изневери на Питър. Затова скъсаха. Не беше заради мен!

— Все едно има значение! — клати глава Крис. — Стига, Лара Джийн. Помниш ли какво причини тя на Джамила Синх? Каза на всички, че семейството ѝ има индонезийски роб, и то само защото Джамила се бе осмелила да излиза с Питър, след като те скъсаха. Искам да кажа, че е типично в неин стил да направи такава мръсотия.

На екскурзията Джаневив каза, че знае за целувката ни, което означава, че Питър ѝ е казал, докато са били гаджета — макар да се съмнявам да е признал, че именно той ме целуна, а не аз него! Въпреки това ми е трудно да повярвам, че може да ми причини толкова жестоко нещо. С Джамила никога не са се харесвали. Но ние с Джен бяхме най-добри приятелки навремето. Да, не сме говорили много през последните години, но Джен винаги е вярна на приятелите си.

Сигурно е било някое от момчетата, което е останало в спа центъра или може би... Не знам. Може да е бил всеки!

— Никога не съм ѝ вярвала — заявява Марго, после казва на Крис: — Не се обиждай. Знам, че ти е братовчедка.

Крис сумти.

— И защо да се обиждам? Не мога да я понасям.

— Почти съм сигурна, че тя одраска колата на баба с колелото си — казва Марго. — Помниш ли, Лара Джийн?

Всъщност беше Крис, но си замълчавам. Крис започва да си гризе ноктите и ме поглежда паникьосано.

— Не мисля, че Джаневив е публикувала видеото — казвам аз. — Може да е всеки, който случайно ни е видял онази нощ.

Марго ме прегръща.

— Не се тревожи, Лара Джийн. Ще ги накараме да го свалят. Ти си непълнолетна.

— Пусни го отново — казвам аз. Кити го намира и натиска бутона. Пак ми прилява на стомаха, както всеки път, щом го видя. Затварям очи. Слава богу, чува се единствено шумът на гората и бълбукането на водата. — Толкова... толкова ли е зле, колкото го помня? Искам да кажа, наистина ли изглежда все едно правим секс? Ама честно. — Отварям очи.

Марго се взира в екрана с наклонена на една страна глава.

— Въсъщност не. Изглежда сякаш...

— Сякаш само се натискате — помага ѝ Крис.

— Точно така — съгласява се Марго. — Сякаш се натискате.

— Заклевате ли се?

Те отвърщат в унисон:

— Заклеваме се.

— Кити?

Тя хапе устна.

— На мен ми прилича на секс, но аз съм единствената тук, освен теб, която никога не е правила секс, така че какво мога да знам? — Марго ахва неволно. — Извинявай, прочетох ти дневника. — Марго замахва към нея и Кити изпълзява настрани като рак.

Поемам дълбоко дъх.

— Добре. С това мога да се справя. Все пак на кого му пука за някакво си натискане, нали? Това е просто част от живота, нали? А и

лицето ми почти не се вижда, нали? Трябва добре да ме познаваш, за да разбереш, че съм аз. Никъде не е изписано пълното ми име, само Лара Джийн. Сигурно има хиляди момичета с това име, нали? Нали?

Марго кима впечатлена.

— Не бях виждала някой да преминава през петте етапа на мъката толкова бързо. Ти наистина имаш невероятна способност да се възстановяваш.

— Благодаря — отговарям, дори съм малко горда.

Но после, по тъмно, когато сестрите ми и Крис ме оставиха и с Питър си пожелахме лека нощ, след като той за милионен път ме увери, че всичко ще бъде наред, аз пак проверих коментарите в Инстаграм, всички коментари. И съм ужасена.

Попитах Питър кой може да го е направил; той каза, че не знае. Сигурно бил някой жалък тип. Не попитах онова, за което още си мисля и не ми дава мира. Дали е била Джаневив? Възможно ли е да ме мрази толкова много, че да иска да ме нарани така жестоко?

Помня деня, когато си разменихме приятелски гривни.

— Това доказва, че сме най-добри приятелки — каза ми тя. — Че сме по-близки една с друга, отколкото с останалите.

— Ами Али? — попитах. Винаги бяхме три, макар че Джаневив прекарваше повече време у нас, най-вече защото майката на Али не разрешаваше момчета и интернет.

— Али става, но теб харесвам повече — каза ми тя и аз се почувствах виновна, но поласкана. Джаневив харесваше най-много мен. Бяхме близки, по-близки, отколкото с всеки друг. Гривните го доказваха. Колко евтино ме купи тогава, с една плетена гривничка.

На сутринта се обличам много внимателно за училище. Крис каза, че трябва да си придам нехаен вид, а това означава атрактивни дрехи. Марго каза да бъда над тези неща, което означава нещо зряло, например права пола и може би зелено кадифено сако. Но инстинктът ми подсказва да съм незабележима, незабележима, незабележима. Например голям като одеяло пуловер. Чорапогащи, кафявите боти на Марго. Ако можех да нося бейзболна шапка в училище, щях, но шапките не са разрешени.

Правя си купа зърнена закуска с резенчета банан, но едва преглъщам две лъжици. Твърде нервна съм. Марго забелязва това и пъха десертче с кашу в раницата ми. Имам късмет, че тя е още тук, за да се погрижи за мен. Тръгва за Шотландия утре.

Татко докосва челото ми.

— Болна ли си? И снощи почти нищо не яде.

Клатя глава.

— Малко ме свива коремът. Скоро ще ми идва цикълът. — Трябва само да кажа вълшебната думичка „цикъл“ и татко спира да настоява.

— О... — отвърща той и кима мъдро. — След като хапнеш нещо, вземи два ибупрофена.

— Добре. — Неприятно ми е да го лъжа, но това е малка лъжа, и то за негово добро. Той не бива да научава за видеото. Никога.

Питър спира пред нас точно навреме, като никога. Наистина се придържа към договора ни. Марго ме изпраца до вратата и казва:

— Ходи с изправена глава, разбра ли? Не си сторила нищо лошо.

Още щом се качвам в колата, Питър се навежда и ме целува по устата, което все още някак ме изненадва. Хвана ме неподготвена, затова, без да искам, леко се изкашлям по време на целувката.

— Извинявай.

— Нищо — казва той, небрежен както винаги. Слага ръка на облегалката ми и изкарва колата назад; после ми подхвърля телефона

си. — Отвори страницата на Аноникучката.

Отварям Инстаграм и отивам на страницата на Аноникучката. Виждам постове, които бяха под видеото, снимка на заспало момче с изрисувани с маркер пениси по лицето. Сега то е в най-отгоре на фийда. Ахвам. Видеото го няма!

— Питър, как го направи?

Той се усмихва със своята наперена усмивка.

— Снощи изпратих съобщение на Аноникучката и им казах да свалят онази гадост или ще ги съдим. Казах им, че чичо ми е адвокат и с теб сме непълнолетни. — Леко ме стиска за коляното.

— Чичо ти наистина ли е адвокат?

— Не. Има пицария в Ню Джърси. — И двамата се смеем, облекчението е огромно. — Виж, не се тревожи за нищо днес. Само някой да посмее да ти каже и дума, ще му наричам задника.

— Просто ми се иска да знам кой го направи. Можех да се закълна, че бяхме сами онази нощ.

Питър клати глава.

— Но ние не сме направили нищо лошо! На кого му пука дали сме се натискали в проклетото джакузи? На кого му пука, дори да сме правили секс в него? — Мръщя се и той бързо добавя: — Знам, знам. Не искам хората да мислят, че сме правили нещо, което не сме правили. Определено не сме и точно това казах на онази кучка Аноникучката.

— За момичетата е различно, Питър.

— Знам. Не се ядосвай. Ще разбере кой го направи. — Гледа напред, толкова е сериозен, не прилича на себе си. Профилът му е почти благороден.

О, Питър, защо трябва да си толкова хубав! Ако не беше толкова хубав, никога нямаше да вляза в онази вана с теб. Ти си виновен. Само че не си. Аз си свалих обувките и чорапите и влязох. Аз също го исках.

Просто оценявам, че приема положението сериозно, написал е имейли заради нас. Знам, че на Джаневив не би й пукало за толкова нещо; тя никога не е имала проблеми с публичността и обича да е център на внимание. Но на мен ми пука, много ми пука.

Той обръща глава и ме поглежда, взира се в очите ми, в лицето ми.

— Не съжаляваш, нали, Лара Джийн?

Клатя глава.

— Не. — Той се усмихва толкова сладко, че не мога да не отвърна с усмивка. — Благодаря ти, че си ги накарал да свалят видеото заради мен.

— Заради нас — поправя ме. — Направих го за нас. — Сплита пръсти в моите. — Ние сме заедно, хлапе.

Стискам пръстите му. Ако се държим здраво един за друг, всичко ще бъде наред.

* * *

Когато вървим по коридора, момичетата шушукат. Момчетата се подсмивват. Един тип от отбора по лакрос дотичва и вдига длан Питър да я удари, но той го халосва и изръмжава.

Докато оставям учебниците си в шкафчето, Лукас идва при мен.

— Ще питам направо — казва той. — Ти ли си момичето от видеото?

Поемам дълбоко дъх, за да се успокоя.

— Аз съм.

Той подсвирва тихо.

— По дяволите!

— Аха.

— Е... а вие...

— Не, не сме. Не сме.

— Защо не?

Този въпрос ме смуцава, макар да знам, че няма за какво. Просто никога не ми се е налагало да говоря за сексуалния си живот, защото на кого щеше да му хрумне да ме пита подобно нещо?

— Не сме, защото не сме. Няма никаква особена причина, освен че още не съм готова и не знам дали той е готов. Дори не сме говорили за това.

— Е, той все пак не е девственик. В никакъв случай. — Лукас отваря широко лазурносините си ангелски очи за по-голям ефект. — Знам, че ти си невинна, Лара Джийн, но Кавински определено не е. Казвам ти го като мъж.

— Не разбирам какво общо има това с мен — отвърщам аз, макар че доста съм си блъскала главата по въпроса. С Питър веднъж говорихме, дали когато момче и момиче са гаджета от доста време, това означава, че правят секс, но не си спомням какво каза той. Трябваше да го слушам по-внимателно. — Виж, само защото с Дженовив са го правили като... като зайци или... както и да е. — Лукас се хили и аз го блъсвам лекичко. — Само защото те са го правили, не означава, че и ние го правим или че той дори го иска. — Нали?

— Той определено го иска.

Преглъщам.

— Е, жалко, много тъжно, ако е вярно. Но честно казано, аз не мисля така. — В този миг решавам, че с Питър ще го караме полека. Бавно и спокойно. Ще се загаряваме взаимно с времето. Заявявам уверено: — Нашата връзка е съвсем различна от връзката, която има с Дженовив. Имаше де. Както и да е. Искам да кажа, че не бива да ги сравняваш, разбра ли? — Нищо, че аз не спирам да го правя.

* * *

В часа по френски чувам Емили Нюсбаум да шепне на Дженовив:

— Ако излезе, че е бременна, мислиш ли, че Кавински ще плати аборта?

Дженовив отвърща шепнешком:

— Няма начин. Той е много стиснат. Може би само половината. — Всички се смеят.

Лицето ми пламва от унижение. Искам да им изкрещя: *Не сме правили секс! Ние караме полека!* Но това само ще им достави още по-голямо удоволствие — ще разберат, че са взели връх над мен. Или поне Марго би казала така. Затова вирвам брадичка възможно най-високо, толкова високо, че ме заболява вратът.

Може би Джен го е направила. Може би наистина ме мрази толкова много.

Госпожица Дейвнпорт ме хваща на път за класната стая. Обгръща ме с ръка и казва:

— Лара Джийн, как се справяш?

Знам, че не ѝ пука за мен, никак. Просто иска клюки. Тя е най-голямата клюкарка сред учителите, може би дори сред учениците. Е, не смятам да ставам за мезе в учителската.

— Чудесно — отвърщам ведро. *Горе главата, горе главата.*

— Видях видеото — шепне тя и очите ѝ се стрелкат настрани, за да провери слуша ли ни някой. — На теб и Питър във ваната.

Стискам така силно челюст, че зъбите ме заболяват.

— Сигурно си много разстроена от коментарите и не мога да те виня. — Тя наистина трябва да излиза повече, щом през зимната ваканция е стигнала дотам, че да гледа снимки на учениците в Инстаграм! — Децата могат да са много жестоки. Повярвай ми, знам го от личен опит. Не съм много по-възрастна от вас.

— Наистина съм добре, но благодаря, че питате. — Няма нищо за гледане, хора. Продължавайте напред.

Тя издава напред долната си устна.

— Е, ако имаш нужда да поговориш с някого, аз съм на твое разположение. Можеш да дойдеш при мен по всяко време; ще ти напиша бележка.

— Благодаря, госпожице Дейвънпорт. — Измъквам се от ръката ѝ.

Госпожа Дювал, колежанският съветник, ме спира по пътя към литературата.

— Лара Джийн — започва тя и спира. — Ти си толкова умно, талантиво момиче. Не си момиче, което върши подобни неща. Не бих искала да тръгнеш по лош път.

Усещам как сълзите се събират в гърлото ми и напират към повърхността. Аз уважавам госпожа Дювал. Искам да има добро мнение за мен. Успявам само да кимна.

Тя повдига нежно брадичката ми. Парфюмът ѝ мирише на сухи розови листенца. Тя е възрастна; работи в училището от цяла вечност. Наистина е загрижена за учениците. Само при нея се отбиват завършилите, когато се прибират от колежа през зимната ваканция. — Сега е време да се замислиш сериозно за бъдещето си, а не за гимназиални драми. Не давай повод на колежите да те отхвърлят, разбираш ли?

Пак кимам.

— Добро момиче — казва тя. — Знам, че не си такава.

Думите ѝ кълтят в ушите ми: *Не си такава*. Не съм каква?

* * *

На обяд бягам в женската тоалетна, за да не говоря с никого. И разбира се, Джаневив е там, стои пред огледалото и си слага балсам на устните. Очите ѝ срещат моите в огледалото.

— Ей, здрасти! — Тя винаги така казва: „Ей, здрасти“. Толкова самодоволна, толкова уверена в себе си.

— Ти ли го направи? — Гласът ми отеква в стените.

Ръката ѝ застива. После тя се съвзема и затваря капачката на балсама.

— Какво да съм направила?

— Ти ли изпрати онова видео на Аноникучката?

— Не — изсмива се. Устата ѝ се извива надясно и потрепва съвсем леко. Тогавя разбирам, че лъже. Толкова пъти съм я виждала да лъже майка си, че мога да позная. Макар че го подозирах, макар че дори може да съм го знаела дълбоко в себе си, все пак дъхът ми секва от това потвърждение.

— Знам, че вече не сме приятелки, но преди бяхме. Ти познаваш сестрите ми, татко. Познаваш мен. Знаеш колко много ще ме нарани това. — Стискам юмруци, за да не се разплача. — Как можа да ми го причиниш?

— Лара Джийн, съжалявам, че ти се случи подобно нещо, но честно, не бях аз. — Свива рамене в престорено съчувствие и пак го виждам: ъгълчето на устата ѝ се извива нагоре.

— Ти си била. Знам, че си била ти. Щом Питър разбере...

Тя вдига вежда.

— Какво ще направи? Ще ме набие?

Толкова съм ядосана, че ръцете ми треперят.

— Не, защото си момиче. Но и няма да ти прости. Радвам се, че го направи — това ще му покаже що за човек си всъщност.

— Той много добре знае що за човек съм. И знаеш ли какво? Той още ме обича. Повече, отколкото някога е харесвал теб. Ще видиш. — После се обръща и излиза.

Тогава ми просветва. Тя ревнува. От мен. Не може да понесе, че Питър е с мен, а не с нея. Е, само се заблуждава, защото когато Питър разбере, че тя го е направила, завинаги ще си промени отношението към нея.

* * *

След училище тичам към паркинга, където Питър ме чака в колата си на включено парно. Още щом отварям вратата, казвам задъхана:

— Била е Джаневив! — Сядам и добавям: — Тя е изпратила видеото на Аноникучката. Току-що ми призна!

Той ме пита съвсем хладнокръвно:

— Тя ти е казала, че е изпратила видеото? С тези думи ли ти го каза?

— Не, но... — Какви бяха точните й думи? Тръгнах си с усещането, че е признала, но сега, когато превъртам разговора в главата си, се оказва, че всъщност не е изричала признание. — Не го призна направо, но на практика го направи. Освен това направи онова нещо с устата! — Извих ъгълчето на устата си. — Виждаш ли? Това винаги я издава!

Той вдига вежда.

— Стига, Кови.

— Питър.

— Добре, добре. Ще говоря с нея. — И пали колата.

Сигурна съм, че знам отговора на този въпрос, но трябва да го задам:

— Някой учител каза ли ти нещо за видеото? Може би треньор Уайт?

— Не. Защо? На теб някой каза ли ти нещо?

Ето за това говореше Марго, за двойния стандарт. Момчетата са си момчета, но момичетата трябва да внимават: за телата си, за бъдещето си, за хорското мнение.

— Кога ще говориш с Джаневив? — питам внезапно.

— Ще отида у тях тази вечер.

— Ще ходиш до тях?

— Ами да. Трябва да я видя лично, за да разбера дали лъже. Ще проверя за онзи издайнически знак, който така те е развълнувал.

* * *

Питър умира от глад, затова спираме по пътя за хамбургери и млечни шейкове. Когато най-сетне се прибирам, Марго и Кити ме чакат.

— Разкажи ни всичко — казва Марго и ми подава чаша какао. Проверявам дали е сложила вътре маршмелоу. Сложила е.

— Питър оправи ли нещата? — интересува се Кити.

— Да! Накарал е онези от Аноникучката да свалят видеото. Казал им е, че чичо му е важен адвокат, а всъщност той има пицария в Ню Джърси.

Марго се усмихва. После пак става сериозна.

— Хората в училище държаха ли се ужасно?

— Не беше чак толкова зле — отвръщам нехайно. Умирам си от гордост, че съм смела пред сестрите си. — Но вече съм почти сигурна кой го е направил.

Те питат в един глас:

— *Кой?*

— Дженевив, точно както каза Крис. Попитах я направо в тоалетните и тя отрече, но направи онова странно нещо с устата, както когато лъже. — Показах им го. — Гого, помниш ли го?

— Мисля, че да! — казва тя, но виждам, че не помни. — Какво каза Питър, когато разбра, че е била Дженевив? Повярва ти, нали?

— Не съвсем — увъртам аз и духам какаото. — Но каза, че ще говори с нея и ще стигне до дъното на тази история.

Марго се мръщи.

— Той трябва да те подкрепя безусловно.

— Така е, Гого! — Хващам ръката ѝ и преплитам пръсти в нейните. — Точно това прави. Каза: „Ние сме заедно, хлапе“. Беше много романтично!

Тя се смее.

— Ти си безнадеждна. Никога не се променяй.

— Иска ми се да не заминаваш утре — въздъхвам аз. Вече ми е мъчно за нея. Когато е тук, преценява и раздава мъдри съвети, кара ме да се чувствам сигурна. Вдъхва ми сила.

— Лара Джийн, можеш да се справиш — казва тя и аз я гледам внимателно за някаква следа от неискреност, за някакъв признак, че ми го казва само за кураж. Но не виждам нищо такова. Само увереност.

8

Това е последната ни вечеря с Марго, преди да замине утре за Шотландия. Татко прави ребърца по корейски с картофи огретен. Дори пече лимонов кейк.

— Навън е толкова сиво и студено. Мисля, че всички имаме нужда от малко слънчева светлина под формата на лимонов кейк — казва той.

После ме прегръща през кръста и ме потупва. Не ме пита нищо, но явно разбира, че с мен става нещо по-сериозно от един менструален цикъл.

Още не сме опитали ребърцата, а татко вече пита:

— Е, как са на вкус? Като на баба ли са?

— В общи линии — казвам аз, но устните му се извиват надолу, затова добавям: — Искам да кажа, че вероятно са дори по-хубави.

— Приготвих месото, както тя ми каза — казва татко. — Но не се отделя от костите като при нейното, нали? При добре пригответените ребърца не ти трябва дори нож. — Марго реже парче месо с ножа си и рязко спира. — За първи път ги опитах с майка ви. На първата ни среща тя ме заведе в корейски ресторант и поръча на корейски, после ми обясни за всяко ястие. Онази нощ бях смаян от нея. Съжалявам само, че вие, момичета, не продължихте да посещавате корейското училище. — Устните му пак се извиват надолу за миг, после се усмихва. — Яжте, момичета.

— Татко, в Университета на Вирджиния има програма по корейски език — казвам аз. — Ако ме приемат, определено ще запиша корейски.

— Майка ти щеше да е много щастлива — казва той и очите му отново стават тъжни.

Марго бързо се намесва:

— Ребърцата са прекрасни, тате. В Шотландия нямат хубава корейска храна.

— Вземи си за там малко водорасли — предлага татко. — И от женшеновия чай, който баба ти донесе от Корея. Трябва да вземеш и уреда за варене на ориз.

Кити се мръщи.

— Тогава как *ние* ще готвим ориз?

— Ще си купим нов. — Той продължава замечтано: — Много бих искал да отидем на почивка там. Колко ли ще е хубаво? Майка ви винаги е искала да ви заведе в Корея. Вие имате много роднини там.

— А ще може ли баба да дойде с нас? — пита Кити. Тя постоянно хвърля тайно хапчици на Джейми, който седи до масата и ни гледа с надежда.

Татко едва не се задавя с картофите и смънква:

— Това е чудесна идея. Тя ще е добър екскурзовод.

С Марго разменяме леки усмивки. Баба ще влуди татко за седмица. Но мен ме вълнува пазаруването.

— О, господи, представете си само всички канцеларски материали. Дрехите. Може и фибички. Крем за лице. Трябва да направя списък.

— Татко, може да се запишеш на курс по корейска кухня — предлага Марго.

— Да! Нека го предвидим за лятото — казва татко. Виждам, че вече е развълнуван. — Зависи от графиците ни, разбира се. Марго, ти ще си тук цялото лято, нали? — Тя каза така миналата седмица.

Марго забива поглед в чинията си.

— Не съм сигурна. Още не съм решила. — Татко изглежда объркан, а ние с Кити се споглеждаме. Със сигурност е свързано с Джош и не мога да я виня. — Има възможност да запиша стаж в Кралския антропологичен институт в Лондон.

— Но нали каза, че искаш да се върнеш да работиш в Монпелие? — пита татко, сбърчил объркано чело.

— Още го обмислям. Както казах, не съм решила.

— Ако се запишеш на кралски стаж, ще срещнеш ли кралски особи? — пита Кити.

Аз извъртам очи, а Марго я поглежда с благодарност.

— Съмнявам се, котенце, но никога не се знае.

— Ами ти, Лара Джейн? — пита Кити невинно, с широко отворени очи. — Това лято не трябва ли да правиш нещо, което ще ти

помогне за колежа?

— Аз я поглеждам кръвнишки.

— Имам много време да реша. — Щипя я здраво под масата и тя изписква.

— Трябва да се запишеш на някакъв стаж през пролетта — напомня ми Марго. — Послушай ме, Лара Джийн, ако не предприемеш нещо скоро, ще изпуснеш всички добри възможности. Освен това писали вече на Нони за обучението по SAT? Провери дали ще дава уроци през лятото, или ще се прибере у дома.

— Добре, добре. Ще го направя.

— Аз мога да ти намеря някаква работа в магазина за подаръци в болницата — предлага татко. — Може да пътуваме и обядваме заедно. Ще е забавно да си по цял ден със стария си татко!

— Татко, а ти нямаш ли приятели на работа? — пита Кити. — Сам ли обядваш?

— Е, не всеки ден. Понякога хапвам на бюрото си, но само защото нямам много време. Но ако Лара Джийн работи в магазина, ще си освободя време. — Той удря разсеяно с пръчиците по чинията си. — Може да се намери работа за нея и в „Макдоналдс“, но трябва да проверя.

— Хей, ако започнеш работа в „Макдоналдс“, сигурно ще ти дават да ядеш колкото си искаш пържени картофки — възкликва Кити.

— Аз се смръзвам. Вече виждам предварителна картина на лятото си и не ми харесва особено.

— Не искам да работя в „Макдоналдс“. Не се обиждай, тате, но не искам да работя и в магазина за подаръци. — Мисля бързо. — Възнамерявах да започна по-сериозна работа в „Белвю“. Може да стана помощник на директора по мероприятията. Или асистент. Марго, кое звучи по-впечатляващо?

— Асистент на директора по мероприятията — казва тя.

— Това звучи по-професионално — съгласявам се аз. — Имам много идеи. Може би тази седмица ще се отбия да ги споделя с Джанет.

— Например? — пита татко.

— Ами например курс по апликиране — импровизирам аз. — Те имат толкова много снимки, сувенирчета и какви ли не неща. Мисля, че ще е добре да ги съберат в албум, за да не се загуби нещо. —

Набирам инерция. — А после може да направим малка изложба на всички албуми, хората ще ги разглеждат и ще виждат историята на живота си. Мога да направя бухтички със сирене, може би с бяло вино...

— Това е *невероятна* идея — казва Марго с одобрително кимване.

— Наистина страхотна — добавя татко. — Ти, разбира се, няма да пиеш бяло вино, но ще хапнеш бухтички!

— О, татко — възкликваме ние в хор, защото той обича да правим така, когато стане досаден баща (нарочно!) и всички роптаем, сякаш възмутени: „О, татко!“.

Докато мием чиниите, Марго ми казва, че определено трябва да осъществя идеята за „Белвю“.

— Те имат нужда от някой като теб да поеме нещата — добавя тя, докато сапунисва тенджерата. — От свежа енергия, нови идеи. Хората, които работят там, често прегарят. Джанет ще се зарадва да получи помощ.

Казах всичко това за „Белвю“ предимно за да се отърва от тях, но сега си мисля, че наистина трябва да говоря с Джанет.

* * *

Когато се връщам горе, имам пропуснато обаждане от Питър. Звъня му и чувам, че при него работи телевизор.

— Говори ли с нея? — Надявам се, надявам се, надявам се вече да ми вярва.

— Говорих.

Сърцето ми бумти.

— И? Тя призна ли?

— Не.

— Не. — Въздишам. Добре. Трябваше да се очаква. Предполагам. Джен не е от хората, които се предават лесно. Тя е боец. — Е, може да казва каквото си иска, но аз знам, че е била тя.

— Не можеш да го разбереш само от едно изражение, Кови.

— Не е просто изражение. Познавам я. Навремето ми беше най-добра приятелка. Знам как мисли.

— Аз я познавам по-добре от теб и ти казвам, че според мен не е била тя. Повярвай ми.

Той наистина я познава по-добре; разбира се, че я познава. Но като момичета, като бивши приятелки... знам, че е била тя. Не ми пука колко години са минали. Едно момиче просто усеща някои неща, дълбоко в себе си.

— На *теб* ти вярвам. Не вярвам на *нея*. Тя е планирала всичко, Питър.

Настъпва продължително мълчание и последните ми думи кънтят в ушите ми, звучат налудничаво дори на мен.

Гласът му е натезал от търпение, когато казва:

— В момента тя е стресирана от проблеми в семейството ѝ. Няма време да крои нещо срещу теб, Кови.

Семейни проблеми? Възможно ли е? Усещам пробуждането на вина, защото Крис спомена, че баба им си счупила ставата и в семейството обсъждаш дали да я изпратят в дом. Джаневив винаги е била близка с баба си. Казваше, че е любимата ѝ внучка, защото приличала на нея — тоест е красива.

Или може би има проблем с родителите ѝ. Джаневив често се притесняваше, че те ще се разведат.

А може и да лъже. На върха на езика ми е да кажа това, когато той добавя изморено:

— Мама ме вика долу. Може ли да поговорим утре?

— Разбира се.

Вероятно наистина става нещо. Питър е прав. Навремето може да съм я познавала, но вече не. Сега той я познава най-добре. Освен това нали така се губят гаджета — като се държиш параноично, ревниво и несигурно.

След като затворихме, решавам да забравя веднъж завинаги за това видео. Станалото — станало. Имам гадже, вероятна нова работа (неплатена, сигурна съм, но все пак) и учене, за което да мисля. Не мога да позволя това да ме съсипе. Пък и лицето ми дори не се вижда на клипа.

9

На сутринта преди училище товарим багажа в колата, за да може татко да откара Марго до летището. Аз не спирам да поглеждам към прозореца на стаята на Джош и се чудя дали ще слезе да се сбогува. Поне това може да направи. Но там не свети, сигурно още спи.

Госпожица Ротсчайлд излиза с кучето си, докато Марго се сбогува с Джейми Фокс-Пикъл. Още щом я вижда, той скача от ръцете на Марго и хуква през улицата. Татко се спуска след него. Джейми лае и скача по горката Симон, която не му обръща внимание. Толкова е развълнуван, че напикава зелените ботуши „Хънтър“ на госпожица Ротсчайлд. Татко се извинява, но тя се смее.

— Ще ги измия. — Хубава е, кестенявата ѝ коса е вързана на висока опашка, обула е клин за йога и пухено яке, каквото има Дженевив.

— Побързай, татко! — вика Марго. — Трябва да сме на летището три часа по-рано.

— Три са много — казвам аз. — Два часа са достатъчни. — Гледаме как татко се опитва да вземе Джейми, а той опитва да се измъкне. Госпожица Ротсчайлд го грабва с една ръка и залепва целувка на главата му.

— За международни полети се ходи на летището три часа по-рано. Трябва да чекирам багажа си, Лара Джийн.

Кити не казва нищо; просто се взира през улицата в кучешката драма.

Когато се връща с усукващия се в ръцете му Джейми, татко казва:

— Най-добре да се махаме отук, преди Джейми да е създал още неприятности. — Трите се прегръщаме здраво. Марго ми шепне да съм силна, аз кимам и тя и татко тръгват към летището.

Още е рано, по-рано, отколкото обикновено се будя за училище, затова правя на мен и на Кити бананови палачинки. Тя още е умислена. Два пъти я питам една палачинка ли иска, или две. Правя няколко

допълнителни и ги увивам в алуминиево фолио, за да ги споделя с Питър по пътя за училище. После мия чиниите; дори изпращам имейл на Джанет от „Белвю“ и тя ми отговаря веднага. Заместничката на Марго е напуснала преди месец, затова моментът бил идеален. Да отида в събота, за да поговорим за задълженията ми.

Имам чувството, че най-сетне съм се събрала, взела съм се в ръце. Мога да го направя.

Затова, когато тръгвам към входа на училището в студената януарска утрин, хванала Питър за ръка, заситена с бананови палачинки, с нова работа и с пуловера, който Марго ми остави, аз се чувствам добре. Дори прекрасно.

Питър иска да се отбие в компютърната зала, за да разпечата есето си по литература, затова първо спираме там. Той включва компютъра и ахва силно, когато вижда тапета на екрана.

Някой е взел кадър от видеото в горещата вана, как седя в скута на Питър с червената нощница, вдигната на бедрата ми, а отгоре пише: СЕКС ВЪВ ВАНАТА. А отдолу — НЕ ГО ПРАВИТЕ ПРАВИЛНО.

— Какво е това, по дяволите? — мърмори Питър и оглежда компютърната зала. Никой не вдига поглед. Той отива на следващия компютър — същата снимка, с различен надпис: ТЯ НЕ ЗНАЕ, ЧЕ ВЪВ ВОДАТА МУ СЕ СВИВА. А долу — ТОЙ Е ДОВОЛЕН И НА ТОЛКОВА.

Отново сме на дневен ред.

* * *

През следващите няколко дни снимката постоянно изскача отнякъде. По инстаграмите на други хора, на стените им във Фейсбук.

Дори на една е сложена танцуваща акула. На друга главите ни са заменени с котешки.

Има и такава, на която пише просто: БАНСКИ, ТИП АМИШИ.

Приятелите от отбора на Питър го сметнаха за ужасно смешно, но се кълнат, че нямат нищо общо. На обяд Гейб възразява:

— Дори не знам как се работи с „Фотошоп“!

Питър тъпче в устата си половината сандвич.

— Добре, тогава кой? Джеф Бардуго? Картър?

— Човече, не знам — отвърща Даръл. — Това е горещата новина. Много хора може да са замесени.

— Трябва да признаеш, че котешките глави са доста смешни — казва Гейб. После се обръща към мен: — Извинявай, Лардж.

Аз мълча. Котешките глави *донякъде* са смешни. Но като цяло — не. Питър се опитва да се изсмее на това, но вече минаха няколко дни и виждам, че е притеснен. Не е свикнал да става обект на шеги. Предполагам, че и аз не съм свикнала, но само защото не съм свикнала хората да ми обръщат внимание. Откакто съм с Питър обаче, те ми обръщат внимание, а ми се иска да не го правеха.

10

Този следобед имаме събрание в голямата зала. Председателят на нашия клас Рийна Пател е на сцената и представя презентация на „Пауър Поинт“ за годишния отчет — колко пари сме събрали за бала, предложението за екскурзията догодина. Аз се свивам на мястото си, облекчена от този кратък отдих, когато хората не гледат мен, не си шушукат и не ме осъждат.

Тя кликва на следващия слайд и тогава се случва. „Толкова съм надървен“ избухва от високоговорителите и нашето видео — моето и на Питър — просветва на големия екран. Някой го е свалил от инстаграма на Аноникучката и му е сложил саундтрак. Освен това са го редактирали и сега подскачам в скута на Питър с три пъти по-голяма скорост.

О, не, не, не, не, не. Моля те, не.

Всичко се случва едновременно. Хората започват да пицят, да се смеят, да сочат и да викат: „УУУ!“ Господин Васкес скача да изключи проектора, а Питър изтичва на сцената и грабва микрофона от ръката на смаяната Рийна.

— Който и да го е направил, това е пълен боклук. И не е ваша работа, но с Лара Джийн не сме правили секс във ваната.

Ушите ми звънят, а хората се извъртат на местата си, за да ме погледнат, после се обръщат отново към Питър.

— Ние само се целувахме, така че майната ви! — Господин Васкес, съветникът на нашите класове, се опитва да му вземе микрофона, но Питър успява да го удържи. Вдига го високо и вика: — Ще разбере кой е направил това и ще му наричам задника!

В суматохата изпуска микрофона. Хората ликуват и се смеят. Питър е изведен от сцената и трескаво оглежда множеството. Търси мен.

Това слага край на събранието и всички започват да излизат, но аз оставам на мястото си. Крис идва с пламнало лице и ме сграбчва за раменете.

— Олеле, това беше невероятно! Той направо ги хвърли във въздуха!

Аз още съм в шок, може би. Видеото току-що беше на големия екран и всички го видяха. Господин Васкес и седемдесетгодишният господин Глеб, който дори не знае какво е Инстаграм. Единствената страстна целувка в живота ми — и всички я видяха.

Крис ме разтърсва за раменете.

— Лара Джийн! Добре ли си? — Аз кимам безмълвно и тя ме пуска. — Той щял да нарита задника на онзи, който го е направил? О, умирам да го видя! — Пръхти и отмята глава назад като диво пони. — Искам да кажа, че трябва да е пълен идиот, ако и за секунда се съмнява, че някой друг, а не Джен е качила видеото. Трябва да има много сериозни капаци на очите. — Тя спира да пръхти и оглежда лицето ми. — Сигурна ли си, че си добре?

— Всички ни видяха.

— Да... гадно е. Сигурна съм, че е работа на Джен. Тя е накарала някой от жалките си слуги да преработи презентацията на Рийна. — Клати глава с отвращение. — Каква кучка само! Радвам се, че Питър им го каза направо. Е, не съм му голям фен, но беше много рицарско от негова страна. Никое момче не го е правило за мен.

Знам, че си мисли за момчето през първата година в гимназията, което каза на всички, че е правила секс с него в съблекалните. И си мисля за думите на госпожица Дювал. Тя сигурно би решила, че Крис е от купонджийките, момичетата, които спят с когото сварят, момичетата, които са „такива“. Но ще сгрещи. Всички сме еднакви.

След училище тъкмо излизам от класната стая, когато телефонът ми вибрира в чантата. Питър е.

Пуснаха ме условно. Чакам те в колата!

Хуквам към паркинга, където той седи в колата на включено парно. Усмивва ми се и казва:

— Няма ли да целунеш своя мъж? Току-що ме пуснаха от затвора.

— Питър! Не е смешно. Отстраниха ли те?

Той се подхилва.

— Не. Оправих се със сладки приказки. Директор Локлан ме обича. И все пак можеха да ме отстранят. Ако беше някой друг...

О, Питър...

— Моля те, не ми се фукай точно сега.

— Когато излязох от кабинета на Локлан, ме чакаха много момичета, за да ме поздравят. „Кавински, толкова си романтичен.“ — Той натиска клаксона и аз го поглеждам накриво. Дърпа ме към себе си. — Хей, те знаят, че съм зает. Само едно момиче искам да видя по бански тип амиши.

Смея се, не мога да се сдържа. Питър обича вниманието и аз не искам да съм поредното момиче, което му го дава, но той наистина е неустоим. Освен това *определено* беше романтично. Залепва целувка на бузата ми и търка нос в лицето ми.

— Казах ли ти, че ще се погрижа, Кови?

— Каза — признавам и го галя по косата.

— Е, добре ли се справих?

— Да. — Толкова му трябва да е щастлив: да му кажа, че се е справил добре. Усмивва се по целия път до дома. Но аз още мисля за случилото се.

Отказвам да отида на купона на отбора по лакрос, където щяхме да ходим тази вечер. Казвам, че трябва да се приготвя за срещата с Джанет на другия ден, но и двамата знаем, че не е само това. Той може да възрази и да ми напомни, че си обещахме винаги да си казваме истината, но не го прави. Познава ме достатъчно и е наясно, че просто имам нужда да се зароя за известно време в моята малка хобитска дупка, а когато съм готова, ще изляза и всичко ще бъде наред.

Тази нощ пека бисквитки чай с канелено-яйчена глазура — като прегръдка са. Печенето им ме успокоява; стабилизиращо е. Това правя, когато не искам да мисля за нещо. Печенето е дейност, която изисква много малко от теб — просто следваш указанията и накрая си създад нещо. От съставките до истински десерт. Като магия е. Хоп — и вкуснотия.

След полунощ поставям бисквитките на скарата за охлаждане и си обличам пижамата с котенца. Тъкмо си лягам да почета, когато някой чука на прозореца ми. Мисля си, че е Крис, и отивам да проверя дали е заключено, но не — отвън е Питър! Вдигам прозореца.

— О, господи, Питър! Какво правиш тук? — шепна аз, а сърцето ми бумти. — Татко си е у дома.

Питър влиза. Носи плетена шапка като командос и яке с пухен елек. Сваля шапката, усмивва се и казва:

— Тихо. Ще го събудиш.

Хуквам да заключа вратата.

— Питър! Не бива да си тук! — Едновременно съм паникьосана и развълнувана. Не знам дали някога момче е стъпвало в стаята ми, не и след Джош, а това беше преди векове.

Той вече си събува обувките.

— Позволи ми да остана само няколко минути.

Скръствам ръце, защото не съм със сутиен, и казвам:

— Щом е за няколко минути, защо си сваляш обувките?

Той не отговаря, а се хвърля на леглото ми.

— Защо не си по бански тип амиши? Много е секси. — Понечвам да го ударя по главата, а той ме хваща през кръста и ме прегръща. Притиска глава към корема ми като малко момченце. Казва приглушено: — Съжалявам, че всичко това се случва заради мен.

Докосвам го по главата; косата му е мека, копринена под пръстите ми.

— Няма нищо, Питър. Знам, че не си виновен ти. — Поглеждам към будилника. — Можеш да останеш петнайсет минути, но само толкова. — Той кима и ме пуска. Аз седя на леглото до него и облягам глава на рамото му. Надявам се минутите да изтекат бавно. — Как беше на купона?

— Скучно без теб.

— Лъжец.

Той се смее нехайно.

— Какво изпече тази вечер?

— Откъде знаеш?

Подушва ме и отвърща:

— Миришеш на захар и масло.

— Бисквитки чай с яйчена глазура.

— Може ли да си взема малко на тръгване?

Кимам, облягаме се на стената и той ме обгръща в успокояваща прегръдка.

— Остават дванайсет минути — казвам в рамото му и усещам, че се усмихва.

— Тогава нека ги използваме добре.

Започваме да се целуваме. Определено не съм се целувала с момче в леглото си. Това е съвсем ново за мен. Съмнявам се, че вече

ще мисля за леглото си по същия начин. Между целувките Питър пита:

— Колко време ми остана?

Поглеждам часовника.

— Седем минути. — Дали да не му отпусна още пет...

— Тогава може ли да легнем?

Блъскам го по рамото.

— Питър!

— Просто искам да те прегърна за малко! Ако мислех да опитвам нещо друго, щяха да ми трябват повече от седем минути, повярвай ми.

И така, ние лягаме, аз съм с гръб към него, а той се е притиснал към мен и ръцете му обгръщат моите. Притиска брадичка във вдлъбнатината между шията и рамото ми. Това май ще се окаже най-хубавото нещо, което сме правили. Толкова ми харесва, че все си напомням, че не бива да заспиваме. Искам да затворя очи, но се вирам в часовника.

— Много обичам така — въздиша той и ми се иска да не го беше казвал, защото ме кара да се питам колко ли пъти го е правил с Джаневив.

Точно на петнайсетата минута сядам толкова бързо, че той подскача. Плесвам го по рамото.

— Време е да си вървиш, приятел.

Той се цупи.

— Стига, Кови!

Клатя решително глава.

Ако не ме беше накарал да мисля за Джаневив, сигурно щях да ти дам още пет минути.

Изпращам Питър с торбичка бисквити, лягам и затварям очи — представям си, че ръцете му още ме обгръщат и така заспивам.

11

На следващия ден отивам в офиса на Джанет в „Белвю“, въоръжена с бележник и химикалка.

— Имам идея за курс по апликиране. — Джанет кима и аз продължавам: — Мога да науча възрастните хора тук на скрап-букинг, ще прегледаме всичките им стари снимки и сувенирчета и ще разкажат историите си.

— Звучи чудесно.

— Значи мога да проведа този курс и да поема часа за коктейли в петък вечер?

Джанет отхапва от сандвича с риба тон и преглъща.

— Часът за коктейли може да отпадне.

— Да отпадне? — повтарям, смаяна.

Тя свива рамене.

— Посещаемостта намаля, откакто започнахме компютърен курс. Хората откриха Нетфликс. За тях това е съвсем нов свят.

— Ами ако го направим по-интересно? Нещо по-специално?

— Нямаме бюджет за специални неща, Лара Джийн. Сигурна съм, че Марго ти е казала как се налага да се справяме тук. Бюджетът ни е съвсем ограничен.

— Не, не, може да е нещо импровизирано. Просто малки акценти, които ще внесат разнообразие. Например може да въведем изискване мъжете да са със сака. Не можем ли да вземем стъклени чаши от трапезарията, вместо да използваме пластмасови? — Джанет ме слуша, затова продължавам: — Защо да сервираме фъстъците направо от кутията, когато можем да ги сложим в красива купа, нали?

— Фъстъците имат вкус на фъстъци в каквото и да са поставени.

— Но сервирането в кристална купа им придава елегантност.

Казах твърде много. Джанет явно смята, че това само ще отвори излишна работа.

— Ние нямаме кристални купи, Лара Джийн.

— Аз мога да донеса една.

— Това ще отвори твърде много работа за петък вечер.

— Е, може да е само веднъж месечно. Така ще изглежда още по-специално. Защо да не изчакаме известно време и да върнем коктейлите с пълна сила след около месец? Нека започнат да им липсват. Да засилим очакването, а после да го направим както трябва.

— Джанет кима неохотно и аз добавям, преди да е размислила: — Мисли за мен като за своя асистентка, Джанет. Аз ще уредя всичко. Аз ще се погрижа.

Тя свива рамене.

— Добре тогава.

* * *

С Крис този следобед сме в стаята ми, когато Питър се обажда:

— Пътувам към вас — казва той. — Искаш ли да правим нещо?

— Не! — вика Крис в телефона. — Тя е заета.

Той стене в ухото ми.

— Извинявай — казвам му. — Крис се отби.

Той отвърща, че ще ми се обади по-късно, и още щом оставям телефона, Крис започва да мърмори:

— Моля те, не ставай като онези момичета, които хващат гадже и съвсем откачат.

Добре знам какви са „онези момичета“, защото Крис изчезва всеки път, щом срещне ново момче. Преди да ѝ напомня това, тя продължава:

— И не се превръщай във фенка на отбора по лакрос. Не мога да понасям такива фенки. Сякаш не могат да намерят нещо по-свастно, което да харесват? Някоя група, например? О, господи, от мен би станала страхотна фенка на някоя истинска, важна група. Нещо като муза, схващаш ли?

— Какво стана с идеята ти да направиш своя група?

Крис свива рамене.

— Момчето, което свиреше на баса, си прецака ръката, докато караше скейтборд, и после другите се отказаха. Ей, искаш ли да отидем на концерт на „Фелт Трип“ утре вечер? Франк ще вземе буса на баща си, ще има място.

Нямам представа кой е този Франк, а сигурно и Крис го познава от две минути. Тя винаги споменава хората по имена, сякаш ги знам кои са.

— Не мога. Утре ще уча.

Тя прави физиономия.

— Виждаш ли, точно за това говоря. Вече ставаш като „онези момичета“.

— Това няма нищо общо, Крис. Първо, татко никога няма да ме пусне до областния град през седмицата. Второ, не знам кой е този Франк и няма да се кача в колата му. Трето, имам усещането, че „Фелт Трип“ не свирят моята музика. Така ли е?

— Да — признава тя. — Е, добре де, но когато те помоля за нещо следващия път, трябва да се съгласиш. И никакви „първо, второ, трето“.

— Добре — отвърщам, макар че стомахът ми леко се свива, защото с Крис никога не се знае в какво ще се забъркаш. Все пак, доколкото я познавам, вече е забравила за това.

Седим на пода и започваме да си правим маникюр. Крис взема един от златните ми маркери за нокти и започва да рисува звездички по нокътя на палеца си. Аз си слагам лилава основа и тъмнолилави цветчета с жълти кръгчета в средата.

— Крис, ще нарисуваш ли инициалите ми на дясната ми ръка? — Вдигам я към нея. — Започни от кутрето към палеца. ЛДСК.

— Със завъртени букви или не?

Поглеждам я накриво.

— Стига де. Как може да ме питаш?

И двете казваме в един глас:

— Със завъртени.

Крис е много добра в буквите. Толкова добра, че докато се възхищавам на творбата ѝ, казвам:

— Имам идея. Какво ще кажеш да правим маникюри в „Белвю“? На хората ще им хареса.

— Срещу колко?

— Безплатно! Приеми го като доброволна служба за обществото. Заради доброто ти сърце. Някои възрастни хора не могат да изрежат добре ноктите си. Ръцете им са доста изкривени. Пръстите на краката

също. Ноктите стават дебели и... — Замълчавам, защото виждам отвратеното ѝ изражение. — Е, може да сложим кутия за бакшиши.

— Няма да режа безплатно ноктите на краката на старци. Няма да го правя за по-малко от петдесет долара на човек. Поне! Виждала съм краката на баба. Ноктите ѝ са като на орел. — Тя пак се захваща с палеца ми и прави с едно движение красиво завъртяно К. — Готово. Боже, много съм добра. — Отмята глава назад и вика: — Кити! Довлечи си дупето тук!

Кити дотичва в стаята.

— Какво има? Заета съм.

— Заета съм — имитира я Крис. — Ако ми донесеш една диетична кола, ще направя и твоите нокти като на Лара Джийн. — Показвам триумфално ръце като истински модел. Крис брой на пръсти. — Кити Кови ще пасне перфектно.

Кити изхвърча от стаята и аз викам след нея:

— Донеси и на мен!

— С лед! — крещи Крис. После въздиша с копнеж. — Искан ми се да имам малка сестра. Щеше да е страхотно да я командоря.

— Кити не се оставя да я командват. Теб те харесва.

— Наистина ли? Наистина? — Крис дърпа едно завалено топченце от чорапа си и се усмихва.

Кити харесваше и Джаневив. Изпитваше почти благоговение към нея.

— Хей — казвам внезапно. — Как е баба ти?

— Добре е. Доста добре.

— А как са... другите от семейството? Всичко наред ли е?

Крис свива рамене.

— Разбира се. Всичко е наред.

Хм. Щом Крис не знае, колко зле може да е положението в семейството на Джаневив? Или не е толкова зле, или — по-вероятно — това е просто поредната ѝ лъжа. Дори когато бяхме малки, тя много лъжеше — за да не я накаже майка ѝ, а тогава хвърляше вината върху мен, или за да спечели съчувствието на възрастните.

Крис се взира в мен.

— За какво си се замислила така? Още ли си стресирана заради сексзаписа?

— Не е сексзапис, щом не си правил секс.

— Успокой се, Лара Джийн. Сигурна съм, че отпорът на Питър е свършил работа и хората ще зарежат това. Ще се хванат с нещо друго.

— Надявам се да си права.

— Повярвай ми, другата седмица ще се занимават с някой друг или с нещо друго.

* * *

Крис се оказа права, че хората ще минат към следващата новина. Във вторник едно момче на име Кларк бе хванато да мастурбира в мъжката съблекалня и всички говореха само за това. Какъв късмет за мен!

12

Според Сторми на света има два вида момичета. Момичета, които разбиват сърца, и момичета, на които им разбиват сърцето. Веднага става ясно тя към кои принадлежи.

Седя по турски на кадифеното канапе на Сторми и ровя из голяма кутия за обувки, пълна с черно-бели снимки. Тя се съгласи да се включи в моя курс и започваме да го организираме. Разделям снимките на няколко купчинки. Сторми: детство; младежки години; първата, втората и четвъртата сватба — няма снимки от третата сватба, защото тя му е пристанала.

— Аз съм разбивачка на сърца, но *ти*, Лара Джийн, си момиче, на което ще му разбият сърцето. — Тя вдига вежди, за да акцентира върху думите си. Май че днес е забравила да ги очертае с молив.

Аз мисля по въпроса. Не искам да съм момиче, на което ще му разбият сърцето, но и не искам да разбивам момчешки сърца.

— Сторми, ти имаше ли много гаджета в гимназията?

— О, разбира се. Десетки. Тогава беше така. Бърт те извежда с колата в петък, а Сам те води в събота на танци. Не се ограничавахме. Едно момиче не трябва да се обвързва, докато не е абсолютно, абсолютно сигурно.

— Сигурно, че го харесва?

— Сигурна, че иска да се *омъжи* за него. Иначе какъв смисъл има да сложиш край на забавлението?

Вземам снимка, на която тя е със синя вечерна рокля от шифон без презрамки и с широка пола. Прилича на братовчедка на Грейс Кели със светлорусата коса и извитите вежди.

До нея стои някакво момче. Не е много висок, нито особено красив, но в него има нещо. Някакъв блясък в очите.

— Сторми, тук на колко си години?

Тя поглежда.

— Шестнайсет или седемнайсет. На твоята възраст.

— Кое е момчето?

Тя се визира по-отблизо и лицето ѝ се сгърчва като сушена кайсия. Почуква с червения си нокът по снимката.

— Уолтър! Наричахме го Уолт. Беше истински чаровник.

— Гадже ли ти беше?

— Не, просто момче, с което се виждах от време на време. — Тя пак разкършва белите си вежди. — Отидохме да се къпем голи в езерото и полицията ни хвана. Беше такъв *скандал*. Отведоха ме у дома с полицейска кола и само по одеяло.

— И... хората говореха ли за теб?

— *Bien sûr*.

— И аз предизвиках нещо като *скандал*. — После ѝ разказвам за ваната, за видеото и за всичко, което последва. Тя е много доволна; буквално засиява от пикантността на случката.

— Отлично! — заявява. — Толкова съм облекчена, че в теб има дързост. Момиче с репутация е много по-интересно от някоя примерна мома.

— Сторми, това е в интернет. В интернет остава завинаги. Не е просто училищна клюка. Освен това аз наистина съм „примерна мома“.

— Не, сестра ти Маргарет е примерна мома.

— Марго — поправям я аз.

— Е, Маргарет ѝ отива повече. Все пак... всяка петъчна вечер в старческия дом! Аз щях да си прережа вените, ако ме принудят да прекарам най-прекрасните си години в някакъв проклет старчески дом. Извини ме за израза, скъпа. — Тя бухва възглавницата зад гърба си. — Най-големите деца винаги са най-скучни. Моят син Станли е ужасно скучен. Той е подиатрист, за бога! Предполагам, че аз съм виновна, че се казва Станли. Не че имах думата. Свекърва ми настоя да го кръстим на мъртвия ѝ съпруг. Господи, тя беше такава вещица. — Сторми отпива от чая с лед. — От средните деца се очаква да се забавляват. Това е общото между нас с теб. Бях доволна, че не се появяваш тук. Надявах се да си го загазила малко. Явно съм била права. Все пак можеше да идваш по-често.

Много я бива да създава у хората чувство за вина. Развила е до съвършенство изкуството на наранената невинност.

— Е, сега вече имам истинска работа тук и ще идвам по-често.

— Но не прекалено. — Тя изправя гръб. — Другия път доведи твоето момче. Имаме нужда от свеж полъх. Да оживи малко това място. Красавец ли е?

— Да, много е красив. — Най-красивото от всички красиви момчета.

Сторми плясва с ръце.

— Тогава задължително го доведи. Но ми се обади предварително, за да изглеждам перфектно. Кой още ти е подръка?

Смея се.

— Никой! Нали ти казах, че имам гадже.

— Хм. — Само това казва, „хм“. А после: — Аз имам внук горедолу на твоята възраст. Е, поне още е в гимназията. Може да му кажа да намине да се видите. За едно момиче е добре да има варианти. — Чудя се какъв ли е внукът на Сторми — вероятно истински играч, също като нея. Отварям уста да откажа, но тя прави знак да замълча. — Когато приключим с моя албум, ще ти издиктувам мемоарите си и ти ще ги набереш на компютъра. Мисля да ги нарека „В окото на бурята“ или „Бурно време“. — Сторми започва да тананика „Бурно време“. — „С него пак сме разделени... не спира да вали...“ — Замълчава рязко. — Трябва да направим кабаре! Представи си го, Лара Джийн. Ти с фрак, аз с червена рокля, която се спуска по пианото. Господин Моралес ще получи инфаркт.

Смея се и казвам:

— Нека не му докарваме инфаркт. Може би само тремор.

Тя свива рамене и продължава да пее, като започва да кърши бедра.

Ще продължи така, затова я прекъсвам:

— Сторми, къде беше, когато умря Джон Ф. Кенеди?

— Беше петък. Аз тъкмо правех обърната торта с ананас за клуба по бридж. Сложих я във фурната, когато чух новините, и я забравих. Една не подпалих къщата. Наложих се да пребоядисваме кухнята заради саждите. — Тя си бухва косата. — Той беше светец. Принц. Ако го бях срещнала, когато бях във вихъра си, определено щяхме да се позабавляваме. Знаеш ли, че веднъж флиртувах с Кенеди на едно летище. Той изникна до мен в бара и ми взе много сухо мартини. Тогава летищата бяха много по-луксозни. Хората се обличаха изискано за пътуване. Днес младежите по летищата носят ужасни обувки от

овча кожа и развлечени панталони. Ужас. Не бих излязла и за *пощата* облечена така.

— Кой Кенеди?

— Ъ? О, не знам. Но имаше тяхната брадичка.

Прехапвам устна, за да не се усмихна. Сторми и нейните истории.

— Може ли да ми дадеш рецептата за обърнатата торта с ананас?

— Разбира се, скъпа. Просто готова смес за торта, ананас, кафява захар и една черешка на върха. Но се постарай да нарежеш ананаса на кръгчета, а не на парченца.

Звучи ужасно. Опитвам се да кимна дипломатично, но Сторми усеща и казва подразнена:

— Мислиш ли, че имах време да се въртя из кухнята и да правя торти като някаква скучна домакиня?

— Ти не можеш да си скучна — отвърщам веднага, защото е истина и защото знам, че това иска да чуе.

— И на теб ще ти се отрази добре, ако намалиш печенето и увеличиш забавленията. — Става рязка, а никога не е рязка с мен. — Младите определено прахосват младостта си. — После се мръщи. — Краката ме болят. Би ли ми донесла тиленола?

Скачам веднага, нетърпелива да си върна благоразположението й.

— Къде го държиш?

— В чекмеджето до кухненската мивка.

Ровя там, но не го намирам. Само батерии, талк, няколко салфетки от „Макдоналдс“, пакетчета захар и почернял банан. Скришом изхвърлям банана в кошчето.

— Сторми, тиленолът го няма тук. Къде може да е?

— Остави — сопва се тя, идва и ме избутва настрана. — Сама ще го намеря.

— Искаш ли да ти направя чай? — Сторми е стара, затова се държи така. Не иска да е груба. Знам, че не иска.

— Чаят е за старици. Аз искам коктейл.

— Ей сега идва.

13

Моят курс по апликиране официално започна. Няма да отричам, че съм разочарована от посещаемостта. Засега са само Сторми, Алиша Ито, която е весела, оправна бабка с къса прическа, и хитрият господин Моралес, който според мен си пада по Сторми. Или по Алиша. Трудно е да се разбере точно, защото той флиртува с всички, но и двете получават цели страници в неговия албум. Решава да го нарече „Доброто старо време“. Украсява страницата на Сторми с музикални ноти, клавиши на пиано и тяхна снимка как танцуват на диско вечерта миналата година. Още работи по страницата на Алиша, но фокусът е нейна снимка как седи на пейка в двора и се взира в пространството. Той лепи цветчета около нея. Много романтично.

Нямам особено голям бюджет, затова донесох мои материали. Освен това им казах да събират картинки от списания и всякакви малки копченца и други неща. Сторми е същата като мен, събира какво ли не, има много съкровища. Дантела от роклята ѝ за първо участие, кибритче от мотела, където е срещнала съпруга си („Не питай“), стари отрязъци от билети за кабаре, когато е ходила в Париж. („През двайсетте в Париж! — възкликвам аз. — Срещна ли Хемингуей?“, а тя ме гледа лошо и казва, че очевидно не е чак *толкова* стара, а аз имам нужда от урок по история). Алиша има по-минималистичен, изчистен стил. Изписва японски йероглифи с моята писалка за калиграфия под всяка снимка.

— Какво пише тук? — питам аз и соча надписа под снимка, на която е със съпруга си Фил на Ниагарския водопад. Държат се за ръце и са облечени с жълти дъждобрани.

Тя се усмихва:

— Пише: „Когато бяхме в плен на дъжда“.

Е, и Алиша е романтична.

— Сигурно много ти липсва.

Фил умря преди година. Виждала съм го само един-два пъти, когато помагах на Марго за петъчните коктейли. Фил имаше деменция

и не говореше много. Седеше в инвалидната си количка в общата стая и само се усмихваше на хората. Алиша не се отделяше от него.

— Липсва ми всеки божи ден — казва тя, готова да се разплаче.

Сторми се провира между нас, затъкнала е блестящият зелен маркер зад ухото си.

— Алиша, трябва малко да разведриш този албум — казва тя и ѝ хвърля лист със стикерчета на чадърчета.

— Не, благодаря — отвърща сковано Алиша и хвърля обратно листа. — Моят стил е друг.

Сторми присвива очи.

Бързо отивам до уредбата и усилвам звука, за да разведря атмосферата. Сторми тръгва с танцова стъпка към мен и пее:

— Джони Ейнджъл, Джони Ейнджъл. Ти си ангел за мен. — Свеждаме глави една към друга и пеем в хор: — Мечтая да бъдем заедно...

Когато Алиша отива до тоалетната, Сторми казва:

— Уф, каква досадница.

— Не мисля, че е досадница.

Сторми ме сочи с розовия си нокът.

— Не смей да я харесваш повече от мен само защото и двете сте азиатки.

Откакто идвам в този дом, започнах да свиквам със смътните расистки коментари на старците. Поне Сторми вече не казва „ориенталки“.

— Харесвам ви еднакво.

— Няма такова нещо — изсумтява тя. — Не можеш да харесваш двама души еднакво.

— Ти не обичаш ли децата си еднакво?

— Разбира се, че не.

— Мислех, че родителите нямат любимци?

— Разбира се, че имат. Моят любимец е най-малкият, Кент, защото той е момчето на мама. Посещава ме всяка неделя.

— Е, аз не мисля, че моите родители имат любимци. — Казвам го, защото ми се струва редно да го кажа, но дали е вярно? Все пак, ако някой ми опре пистолет в главата и ми нареди да кажа коя е любимката на татко? Вероятно Марго. Те много си приличат. Тя искрено харесва документални филми и да наблюдава птиците, също като него. Кити е

бедчето, което автоматично ѝ дава предимство. Къде оставам аз, средното момиче Сонг? Може би бях любимката на мама. Искан ми се да знаех със сигурност. Бих попитала татко, но се съмнявам, че ще ми каже истината. Марго — може би.

Никога не бих могла да избира между Марго и Кити. Но ако, да речем, и двете се давят и мога да хвърля само една спасителна жилетка, вероятно ще я хвърля на Кити. Иначе Марго не би ми го простила. И двете носим отговорност за Кити.

* * *

Дори само мисълта, че някога мога да загубя Кити, ме кара да бъда по-внимателна с нея и вечерта, след като заспа, изпекох тава курабийки — любимите ѝ сладки. Имам торбички с тесто във фризера, замразени на свършени цилиндърчета, за да ги приготвим за двадесетина минути, ако ни се доядат. Тя ще се изненада приятно, когато отвори торбичката си с обяда утре.

Давам една курабийка и на Джейми, макар да знам, че не бива. Но той ме гледа така умолително, че не мога да устоя.

— За какво си се размечтала? — Питър ме почуква по челото с лъжицата си. В „Старбъкс“ сме и си пишем домашните след училище.

Аз изсипвам две пакетчета нерафинирана захар в пластмасовата чаша и разбърквам със сламката. Дърпам голяма глътка и захарните гранулки хрупкат приятно между зъбите ми.

— Мислех си колко ще е хубаво, ако хората на нашата възраст се обичаха като през петдесетте. — Веднага съжалявам, че казах „обичаха“, защото Питър не е говорил с мен нищо за любов, но е твърде късно, думите са изречени, затова просто се надявам да не е забелязал. — През петдесетте хората просто са излизали на срещи и е било съвсем лесно. Например едната вечер Бърт те извежда на автокино, а на следващата Уолтър може да те заведе на танци или джамбуре, например.

Той пита развеселен:

— Какво е „джамбуре“, по дяволите?

— Ами танци, като в „Брилянтин“. — Питър ме гледа недоумяващо. — Не си ли гледал „Брилянтин“? Даваха го снощи по телевизията. Няма значение. Работата е там, че тогава не са те смятали за нечие момиче, докато не ти сложат значката.

— Значката?

— Да, момчето дава на момичето своята значка от братството и това означава, че вече са двойка. Но не е официално, докато не ти даде значката си.

— Но аз не членувам в братство. Дори не знам как изглеждат тези значки.

— Именно.

— Чакай, какво ми казваш? Че искаш значка, или не искаш значка?

— Нищо такова не казвам. Питам само не ти ли се струва готино как е било тогава. Старомодно е, но почти... — Какво казва винаги Марго? — Постфеминистично.

— Чакай. Значи искаш да излизаш с други момчета? — Не звучи точно разстроен, по-скоро объркан.

— Не! Само... Само отбелязвам, правя наблюдение. Мисля, че би било хубаво да се върнат тези небрежни срещи. Има нещо сладко в тях, нали? Сестра ми каза, че ѝ се иска да не е позволявала нещата между нея и Джош да станат толкова сериозни. Ти самият каза, че не ти харесва колко сериозно е станало всичко с Джаневив. Ако ние скъсаме, не искам да се стигне дотам, че да не можем да стоим в една стая. Искам да останем приятели при всички положения.

Питър игнорира това и казва:

— Нещата между мен и Джаневив са сложни, защото тя е такава. Не е като при нас. Ти си... различна.

Усещам как лицето ми отново пламва. Опитвам се да не звуча твърде настойчива, когато питам:

— В какво съм различна? — Знам, че си прося комплимент, но не ми пука.

— С теб всичко е лесно. Не ме подлудяваш постоянно и не ме напрягаш. Ти си... — Той замълчава, защото вижда лицето ми. — Какво? Какво лошо казах?

Цялото ми тяло е напрегнато и сковано. Никое момиче не иска да чуе това. Никое. Всяко момиче иска да чуе, че подлудява и напряга момчето — няма това не е част от любовта?

— Имах предвид по хубав начин, Лара Джийн. Сърдиш ли се? Не се сърди. — Потърква изморено лицето си.

Аз се колебая. С Питър винаги си казваме истината. Така е от самото начало. И искам да продължим. Забелязвам внезапна тревога в очите му, несигурност, а не съм свикнала да го виждам такъв. Не искам да го виждам такъв. Събрахме се отново само преди няколко седмици и не ми се иска пак да се карам с него, особено след като не е имал намерение да ме обиди. Чувам се да казвам:

— Не, не съм сърдита. — И толкова, вече наистина не съм. Все пак нали аз се притеснявах да не стигна твърде бързо.

Може би е хубаво, че не е луд по мен.

Облакът на лицето му се разсейва на мига и той пак е слънчев и ведър. Това е Питър, когото познавам. Отпивам от чая си.

— Това имах предвид, Лара Джийн. Затова те харесвам. Много си разбрана.

— Благодаря.
— Няма защо.

15

Рано сутринта преди училище Джош почиства леда от предното стъкло на колата си, когато аз тичам към моята. Татко вече я е почистил от леда, запалил е двигателя и е пуснал парното. Но като гледам колата на Джош, той явно няма да стигне в училище навреме.

Почти не съм го виждала от Коледа. След странните изпълнения с мен и раздялата с Марго той стана като призрак. Излиза по-рано за училище, връща се по-късно. Не дойде при мен след случилото се с видеото, макар че донякъде бях облекчена от това. Не исках да чувам, че се е оказал прав за Питър.

Излизам с колата от алеята, но в последната секунда отварям прозореца и се подавам навън.

— Искаш ли да те откарам?

Очите му се разширяват от изненада.

— Да, разбира се.

Хвърля ледочистачката в колата си, взема си раницата и тича към мен. Качва се и казва:

— Благодаря, Лара Джийн. — Топли си ръцете на парното.

Излизаме от нашия квартал. Аз карам внимателно, защото през нощта пътят се е заледил.

— Станала си доста добра в шофирането — казва Джош.

— Благодаря. — *Упражнявах се*, сама и с Питър. Още съм нервна понякога, но все по-малко с всяко сядане зад волана, защото знам, че мога да се справя. Разбираш, че можеш да се справиш само ако продължаваш да опитваш.

На няколко минути сме от училище, когато Джош пита:

— Кога ще започнем да си говорим отново? Просто ми кажи, за да имам представа.

— Сега си говорим, нали?

— Знаеш какво имам предвид. Случилото се между мен и Марго си е между нас. С теб не можем ли да останем приятели като преди?

— Джош, разбира се, че още сме приятели. Но вие с Марго скъсахте преди по-малко от месец.

— Не, скъсахме през август. Тя реши да се съберем пак преди три седмици и аз отказах.

Въздъхвам.

— Между другото, защо отказа? Само заради разстоянието ли?

Джош също въздъхва.

— Връзките не са лесни. Ще видиш. След като бъдеш по-дълго с Кавински, ще разбереш за какво ти говоря.

— О, господи, толкова си всезнаещ. Най-големият всезнайко, когото съм срещала, ако не броим сестра ми.

— Коя сестра?

Усещам как смехът се надига в мен, но го потискам.

— И двете. И двете са всезнайки.

— И още нещо. — Той се колебае, но продължава: — Сгреших за Кавински. След като видях как се справи с тази история с видеото, смятам, че е добро момче.

— Благодаря ти, Джоши. Наистина е такъв.

Той кима и настава приятна тишина. Радвам се, че снощи времето беше толкова лошо, радвам се, че стъклото му беше заледено тази сутрин.

16

След училище на следващия ден седя на една пейка и чакам Питър да излезе, когато Джаневив минава през двойните врати и казва в телефона си:

— Ако ти не й кажеш, аз ще го направя. Кълна се.

Сърцето ми замира. С кого говори? Не и с Питър.

Приятелките й Емили и Джудит излизат след нея, тя рязко прекъсва разговора и им се сопва:

— Къде бяхте, кучки такива?

Те се споглеждат.

— По-спокойно, Джен — казва Емили и аз усещам, че е много внимателна, малко е наежена, но внимава да не я разгневи още повече. — Имаме достатъчно време да пазаруваме.

Тогавя Джаневив ме забелязва и свадливото изражение изчезва. Маха ми и казва:

— Здравей, Лара Джийн. Кавински ли чакаш?

Кимам и духам на пръстите си, за да правя нещо. Освен това е студено.

— Това момче все закъснява. Кажи му, че ще му се обадя довечера, става ли?

Кимам, без да се замисля, а момичетата отминават, хванати под ръка.

Защо кимнах? Какво ми има? Защо никога не мога да й отвърна както трябва? Още се ядосвам на себе си, когато Питър се появява. Плъзга се на пейката до мен и ме прегръща през раменете. После разрошва косата ми, както съм го виждала да прави с Кити.

— К'во става, Кови?

— Благодаря, че ме накара да те чакам на този студ — отвърщам и притискам замръзналите си пръсти към врата му.

Питър се отдръпва рязко от мен.

— Не можа ли да чакаш вътре!

Има право. Но всъщност не съм ядосана заради това.

— Джен каза да ти кажа, че ще ти се обади довечера.

Той извърта очи.

— Такава е интригантка. Не ѝ позволявай да те разстройва, Кови. Просто ревнува. — Става и ми подава ръце, които аз неохотно поемам. — Нека те заведе да пиеш топъл шоколад, за да сгрееш горкото си замръзнало тяло.

— Ще видим — отвърщам.

В колата той все ме поглежда, проверява дали още съм сърдита. Не успявам да се държа хладно задълго; отнема твърде много енергия. Позволявам му да ми купи горещ шоколад и дори го споделям с него, но му казвам, че не може да си вземе маршмелоу.

* * *

Вечерта телефонът ми вибрира на нощното шкафче и без да поглеждам, знам, че е Питър. Иска отново да се увери, че не се сърдя.

Свалям слушалките и вдигам.

— Здравсти.

— Какво правиш? — Гласът му е нисък и разбирам, че лежи.

— Правя си домашните. А ти?

— В леглото съм. Обаждам се само да ти пожелаая лека нощ. — Настъпва пауза. — Как така ти никога не се обаждаш да ми пожелаеш лека нощ?

— Не знам. Вероятно не съм се сетила. Искаш ли да го правя?

— Ами... не си *дължна*. Просто се чудех защо.

— Мислех, че не харесваш тези нощни обаждания. Помниш ли? Включи го в договора. Каза, че Дженевив настоявала да ѝ се обаждаш всяка нощ, и това те дразнело.

Той стене.

— Може ли да не говорим за нея? Освен това защо имаш толкова добра памет? Помниш всичко.

— Това е моята дарба и проклятие. — Подчертавам един параграф и се опитвам да крепя телефона с рамо, но той все се изплъзва. — Е, искаш ли да ти се обаждам всяка нощ, или не?

— Уф, забрави.

— Уф, добре — отвързвам и направо го чувам как се усмихва. —
Чао.

— Чао.

— Чакай, ще ми донесеш ли едно от онези кисели млека за обяд?

— Кажй „моля“.

— Моля.

— Кажй „много моля“.

— Чао.

— Чаоооо.

Уча още два часа, но тази нощ заспивам с усмивка.

Мисля, че татко е на среща. Каза, че ще излиза с приятел, и се избърсна и облече хубава риза, а не някой от развлечените пуловери. Бързаше да тръгне, затова не го попитах с кой приятел. Вероятно някой от болницата. Татко няма много познати. Той е срамежлив. Но с когото и да е, това ми харесва.

Още щом излиза, се обръщам към Кити, която лежи на дивана, гледа телевизия и ближе кисели желирани бонбони. Джейми спи до нея.

— Кити, мислиш ли, че татко е на...

— На среща? Аха.

— Имаш ли нещо против?

— Не. Макар че предпочитам да е с някоя, която познавам и вече харесвам.

— А ако се ожени отново? Би ли имала нещо против?

— Не. Така че може да разкараш тази притеснена сестринска физиономия, става ли?

Опитвам се да добия напълно спокойно изражение и казвам бавно:

— Значи нямаш против татко да се ожени отново?

— Това е само среща, Лара Джийн. Хората не се женят след първата среща.

— Но го правят след много срещи.

На лицето ѝ проблясва тревога и тя казва:

— Е, ще почакаме и ще видим. Няма смисъл да пришпорваме нещата.

Не бих казала, че ги пришпорвам, просто съм любопитна. Когато казах на баба, че нямам нищо против татко да ходи на срещи, наистина го мислех, но искам да знам дали жената е достатъчно добра за него. Която и да е. Променям темата.

— Какво искаш за рождения си ден?

— Правя списък — отвърща тя. — Нов нашийник за Джейми. Кожен, с шипчета. Бягаща пътечка.

— Бягаща пътечка!

— Да, искам да науча Джейми да ходи на нея.

— Съмнявам се, че татко ще купи бягаща пътечка, Кити. Те са много скъпи, освен това къде ще я сложим?

— Добре де. Махаме пътечката, но искам очила за нощно виждане.

— Трябва да пишеш на Марго за това.

— Какви специални неща има само в Шотландия?

— Ами истински шотландски маслени бисквити. Карирани полички. Какво друго... топки за голф. Сувенири с чудовището от Лох Нес.

— Какви сувенири?

— Ами плюшено чудовище от Лох Нес. Тениска с чудовището от Лох Нес. Може би и светец в тъмното плакат.

— Спри дотук. Това е добра идея. Ще го добавя към списъка.

След като Кити си ляга, аз почиствам кухнята — изстързвам дори фурната и подреждам хладилника, — за да изчакам татко за разпит, когато се прибере. Тъкмо пълня кутията с брашно, когато той влиза.

— Как мина срещата? — питам нехайно.

Той се мръщи объркано.

— Среща ли? Ходих на симфоничен концерт с колежката Марджъри. Съпругът ѝ е болен от грип и тя не искаше да се похаби билетът.

Аз въздишам.

— О...

Той си тананика, докато си налива чаша вода.

— Трябва да ходя по-често на симфонични концерти. Ти би ли искала, Лара Джийн?

— Ами... може би.

Слагам си в чинийка купчина курабийки, изтичвам в стаята си и сядам на бюрото. Докато дъвча, включвам компютъра и пиша „срещи за татковци“ и ти да видиш — откривам сайт за запознанства за самотни родители.

Започвам да въвеждам профил. Първо ще му трябва профилна снимка. Преглеждам снимките му на компютъра си. Почти на никоя не е сам. Най-сетне се спирам на две, които отбелязвам: една от миналото лято на плажа — той е в цял ръст, защото това е изискване на сайта — и една от тази Коледа, на която е със скандинавския пуловер. Реже печено пиле и изглежда като същински татко от реклама за кафе, но по-истински. Приглушената светлина в дневната почти напълно скрива бръчките му, виждат се само няколко около очите. Кое то ми напомня: трябва да го накарам да си слага слънцезащитен крем всеки ден. Един комплект мъжка козметика ще е подходящ подарък за Деня на бащата. Записвам си го в Напомняния.

Татко е едва в началото на четиридесетте. Още е достатъчно млад, за да срещне някоя жена и да се влюби, може би дори два-три пъти.

Когато Кити се роди, аз казах, че прилича на котенце, а не на Катрин, и така това име ѝ остана. След като я видяхме в родилното, а мама — в болницата, с Марго направихме банер с надпис „ЧЕСТИТ РОЖДЕН ДЕН, КОТЕНЦЕ“, за да върви времето по-бързо. Извадихме всички боички и материали за апликации и баба се ядоса, защото накапахме целия под и оставихме отпечатащи навсякъде. Сложихме снимка на мама под надписа — на нея държеше новородената Кити, а очите ѝ бяха изморени, но светеха. От щастие.

Вече е традиция да слагаме банера на вратата на Кити, за да е първото нещо, което види, когато се събуди. Аз ставам много рано и го закачвам внимателно, за да не се нагънат или разкъсат ръбовете. За закуска правя омлет със сирене. С бутилка кетчуп рисувам котешка муцунка в сърчице. Имам си „празнично чекмедже“ със свещички за рожден ден, хартиени шапки, покривки и картички за рожден ден. Вадя хартиените шапки и слагам една на главата си, смешно накривена. Слагам по една и до чиниите на татко и на Кити, и една на главата на Джейми Фокс-Пикъл. Той не я харесва, но успявам да го снимам, преди да я събори.

Татко приготвя любимия обяд на Кити за училище. Сандвич с бри и чипс, плюс червен къпкейк с крема сирене.

Кити е възхитена от украсата и от котешкото лице на омлета ѝ. Пляска с ръце и се смее като хиена, когато ластикът на шапката на татко се къса и шапката излита от главата му. Наистина, няма по-щастлива рожденичка от нашата Кити.

— Може ли да облека твоя пуловер с маргаритките? — пита ме тя с пълна с омлет уста.

Поглеждам към часовника.

— Ще го донеса, но трябва да ядеш бързо. — Питър ще дойде всеки момент.

Когато става време да тръгваме, ние се обуваме, целуваме татко и се изсипваме през вратата. На улицата Питър стои пред колата си с

букет розови карамфили в целофан.

— Честит рожден ден, хлапе — казва той.

Очите ѝ направо изскачат.

— За мен ли са?

Той се смее.

— Че за кого да са? Бързо, качвай се в колата.

Кити се обръща към мен със светнали очи, ухилена е до уши.

Аз също се усмихвам.

— Ти идваш ли, Лара Джийн?

— Не, в колата има място само за двама.

— Днес ти си моето момиче — казва Питър, а Кити хуква към него и грабва цветята от ръката му. Той галантно ѝ отваря вратата, затваря, обръща се и ми смига. — Не ревнувай, Кови.

Никога не съм го харесвала повече, отколкото в този момент.

* * *

Рожденият ден на Кити с приятелите ѝ ще е след няколко седмици. Тя настоя да е с преспиване, а татко е на повикване в уикендите през февруари. Тази вечер празнуваме семейно.

Едно от любимите ястия на татко е печено пиле. Той го нарича „домашният специалитет“. Приготвя се с масло, с гарнитура от лукчета и ябълки, и поръсено с подправки за пиле. Обикновено се сервира и с картофи. Тази вечер съм намачкала сладки картофи, поръсени с кафява захар и канела, после ги поставям под реотана, за да се карамелизира захарта.

Кити отговаря за сервирането на масата и поставянето на подправките: лют тексаски сос за татко, горчица за нея, ягодово сладко за мен. Чътни за Марго, ако беше тук.

— Мама с какъв сос обичаше пилето? — пита ме внезапно Кити.

— Ами... не си спомням — отговарям аз. И двете поглеждаме татко, който проверява пилето.

— Тя обичаше ли горчица като мен? — пита Кити.

Докато затваря вратата на фурната, татко казва:

— Ами... знам, че харесваше балсамов оцет. Много. Много, много.

— Само с пиле? — пита Кити.

— С всичко. С авокадо, с препечена филийка с масло, домати, пържола.

Запомням това в папката „Разни“. При фактите за мама.

— Е, готови ли сте да ядем? — пита татко. — Искам да извадя това пиле, докато е още сочно.

— След минутка — отвръща Кити и буквално след минута на вратата се звъни. Кити хуква натам и се връща с госпожица Ротсчайлд, съседката. Тя е с тесни джинси, черен поло пуловер, ботуши с висок ток и огърлица в златно и черно. Вдигнала е част от махагоновата си коса. Носи опакован подарък. Джейми Фокс-Пикъл не успява да се добере достатъчно бързо до нея с късите си крачета, пързая се по пода и върти опашка.

Тя се смее.

— Здравей, Джейми. — Остава подаръка на плота и кляка да го погали. — Здравейте, всички!

— Здравейте, госпожице Ротсчайлд — казвам аз.

— Трина! — възкликва татко, изненадан.

Тя се засмива смутено.

— О, не знаеше ли, че ще дойда? Кити ме покани, когато изведе Джейми днес... — Изчервява се. — Кити!

— Аз му казах... просто татко е разсеян — отвръща Кити.

— Хм — казва госпожица Ротсчайлд и я поглежда красноречиво, но Кити се преструва, че не я вижда. — Е, все пак благодаря! — Джейми скача по нея, още един от лошите му навици. Госпожица Ротсчайлд свива коляно и той веднага се успокоява. — Седни, Джейми.

И тогава той сяда! С татко се споглеждаме впечатлени. Явно Джейми има нужда от уроци при нея.

— Трина, какво да ти предложи за пиене? — пита я татко.

— Ще пия каквото е отворено.

— Още не съм отворил нищо, но с удоволствие ще отворя каквото желаеш...

— Госпожица Ротсчайлд харесва пино гриджо — казва Кити. — С кубче лед.

Тя се обръща още по-изчервена.

— Господи, Кити, не съм пияница! — Обръща се към нас и казва: — Пия по една малка чашка след работа, и то не всяка вечер.

Татко се смее.

— Ще сложа бяло вино във фризера. Скоро ще се охлади.

Кити изглежда ужасно доволна, когато татко и госпожица Ротсчайлд отиват в дневната. Аз я хващам за яката и шепна:

— Какво си намислила?

— Нищо — отвърща тя и опитва да се освободи.

— Това някаква постановка ли е? — съскам аз.

— И какво, ако е? Те много си подхождат.

Ха!

— Защо мислиш така?

Кити изрежда на пръсти.

— Тя обича животни, готина е, изкарва свои пари и аз я харесвам.

Хм. Това наистина звучи добре. Пък и живее отсреща, което е удобно.

— Смяташ ли, че обича документални филми?

— На кого му пука за старите документални филми? Той може да ги гледа с теб или с Марго. Важна е химията. — Кити опитва да се откопчи от хватката ми. — Пусни ме, че да видя има ли химия!

Пускам яката ѝ.

— Не, не отивай още. — Кити се цупи и се втурва натам, а аз казвам многозначително: — Остави ги да покърят малко.

Тя спира рязко и кима одобрително.

— Нека да покърят — повтаря, наслаждавайки се на думата.

* * *

Кити унищожава парче бяло месо. Само такава яде — обича го нарязано на тънко и татко се опитва, но винаги се получава разнищено и не особено красиво. Може да му подаря електрически нож за рождения ден. Аз лично обичам бутче. Наистина не разбирам защо някой би предпочел нещо друго.

Когато госпожица Ротсчайлд си слага малко лют сос на пилето, очите на Кити светват като светулки. Забелязвам, че госпожица Ротсчайлд се смее искрено на неумелите шеги на татко. Освен това ми

харесва как полудя по моите курабийки. Слагам няколко замразени във фурната, докато татко прави кафе.

— Харесва ми, че са хрупкави, но и меки. Каза, че си ги направила от основните продукти?

— Винаги.

— Е, дай ми рецептата, момиче. — Тя се смее. — Чакай, недей. Знам си силите, печенето не е сред тях.

— Ще ви даваме всеки път. У нас винаги има много кейкове и сладки — казва Кити, което е много щедро от нейна страна, защото тя никога не помага. Появява се чак за забавната част — украсяването и яденето.

Поглеждам към татко, който кротко налива кафе. И въздишам. Той си няма и представа.

Всички заедно мием чиниите и опаковаме остатъците, и го усещам съвсем естествено. Без никой да ѝ казва, госпожица Ротсчайлд знае, че трябва да измие на ръка винените чаши, а не да ги слага в съдомиялната, и още от първия опит намира чекмеджето с алуминиевото и найлоновото фолио. Което вероятно говори повече за организационните умения на Марго, отколкото за нейната интуиция, но все пак. Мисля, че би могла да се впише при нас доста естествено. А и, както споменах, живее отсреща — което е удобно. Хората казват, че отсъствието поражда чувства, но мисля, че грешат: *близостта* поражда чувства.

Още щом госпожица Ротсчайлд си тръгва и татко отива в кабинета си, Кити връхлита в стаята ми, където аз приготвям дрехите си за училище. Тъмносин пуловер с лисица, който пазя за дъждовни дни, зелено-жълта пола и чорапи до коляно.

— Е? — пита тя. Държи Джейми Фокс-Пикъл.

— Хареса ми как опакова всичко. Това показва инициативност — отвърщам аз, докато слагам фиба от коруба на костенурка в косата си и се поглеждам в огледалото. — Освен това много хареса моите курабийки. Но не знам дали видях някакви искри от страна на татко. Мислиш ли, че е заинтригуван?

— Мисля, че може да бъде, ако тя му даде шанс. Тя излизаше с един от нейния офис, но не се получи, защото ѝ напомняше за бившия ѝ съпруг.

Вдигам вежди:

— Изглежда, доста си споделяте.

— Тя не се отнася с мен като с малко дете — отвърща гордо Кити.

Щом Кити е така луда по нея, това означава много.

— Е, тя може да не е типът на татко, но ако продължаваме да ги събираме, кой знае?

— Как така не е негов тип?

— Ами стилът ѝ доста се различава от този на мама. Тя не пуши, нали? Татко мрази пушенето.

— Опитва се да ги откаже. Сега е на електронна цигара.

— Ще продължим да я каним и ще видим какво ще стане — казвам аз и вземам четката си за коса. — Хей, смяташ ли, че ако гледаш някое видео, ще можеш да ме направиш на плитчици отстрани.

— Може да се пробвам — казва Кити. — Първо навий крайчетата и ми се обади, след като си изгледам предаването.

— Ясно.

19

При следващия видеочат с Марго аз ѝ споделям новините. Тя седи зад бюрото си, облечена е с шотландски пуловер в светлосиньо и ловджийско зелено, косата ѝ е мокра. Пие чай от чаша със знака на „Сейнт Андрюс“.

— Много сладък пуловер — казвам аз. Лаптопът е в скута ми и се облягам на възглавниците. — Познай Кити с кого се опитва да сватоса татко.

— С кого?

— Госпожица Ротсчайлд.

Марго буквално се задавя с чая.

— Съседката отсреща? Сигурно се шегуваш. Това е най-откаченото нещо, което съм чувала.

— Наистина ли мислиш така?

— Да! А ти?

— Ами не знам. Кити прекарва доста време с нея, защото тя я учи как да тренира Джейми. Явно е доста мила.

— Сигурна съм, че е мила, но слага много грим, винаги разлива горещо кафе по деколтето си и пици като банши. Помниш ли какви скандали устройваше с бившия си мъж в техния двор? — Марго потреперва. — За какво изобщо ще си говорят с татко? Тя е като „Истинска домакиня“ от Шарлътсвил. Само дето е разведена.

— Тя наистина спомена, че това е любимото ѝ предаване — признавам аз и се чувствам като клюкарка. — Но каза, че знае, че не струва.

— От кой град?

— Май че от всичките.

— Лара Джийн, обещавай ми да не допуснеш тя да хване татко. Той не разбира нищо от срещи през двацет и първи век и тя ще го изяде с парцалите. Той трябва да е с някоя зряла, мъдра жена.

Изсумтявам.

— Например? С бабичка? В такъв случай мога да му уредя някоя от „Белвю“.

— Не, но жена, която поне да е на неговата възраст! Трябва да е изискана, да обича природата, туризма и такива неща.

— Татко кога последно ходи на поход?

— От години не е ходил, но не е това въпросът. Трябва му жена, която да окуражава тези му интереси. Да го поддържа активен, физически *и* умствено.

Аз се смея и питам:

— А... сексуално? — Просто не мога да устоя на изкушението да вбеся Марго.

— Оу! — пищи тя. — Ти си извратена!

— Само се шегувам!

— Веднага затварям.

— Не, недей. Ако госпожица Ротсчайлд не е човекът, все пак смятам, че той трябва да опита запознанства в интернет. Намерих един сайт. Татко е хубавец. А и на Деня на благодарността баба го тормозеше да излизал повече. Каза, че не било хубаво за мъж да е сам.

— Той си е щастлив така. — Тя замълчава. — Нали?

— Мисля, че е... доволен? Но не е същото като щастлив, нали? Гого, не искам да остане сам... а и като гледам как Кити се опитва да го сватоса с госпожица Ротсчайлд, си мисля, че тя има нужда от майчинска фигура.

Марго въздиша и отпива от чая.

— Добре, направи ми профил и ми го изпрати, за да преценя всичко. Ще подберем няколко жени и ще му ги представим след много стриктна селекция, за да не се обърка.

Отвърщам импулсивно:

— Защо не изчакаме да видим какво ще стане с госпожица Ротсчайлд? Трябва поне да ѝ дадем шанс, не мислиш ли? Заради Кити.

Марго пак въздиша.

— Според теб на колко години е?

— Към трийсет и девет? Четиридесет?

— Е, облича се като доста по-млада.

— Не се настройвай срещу нея — казвам аз, макар че да си призная, малко се смутих, когато тя каза, че пазаруваме от едни и същи магазини. Това какво значи? Че тя се облича като младо момиче или аз

— като възрастна жена? Крис нарича стила ми „бабешко-момичешки шик“ или „Лолита, тръгнала към библиотеката“. Което ми напомня нещо. — Марго, ако видиш от онези сладки карирани полички, ще ми купиш ли една? На червени каренца, може би с голяма безопасна игла?

— Ще се оглеждам за такава — обещава Марго. — Може да намеря еднакви за трите ни. Всъщност — за четиримата. Ще се снимаме за коледна картичка с тях.

— Татко с килт! — възкликвам аз.

— Не се знае, може да му хареса. Той все говори, че бил една четвърт шотландец. Тогава да оправдае думите си. — Тя обгръща чашата с ръце и отпива от чая. — Знаеш ли? Срецнах едно сладко момче. Казва се Самюъл, в един курс сме по британска поп култура.

— Охо! Говори ли с изискан акцент?

— Несъмнено — отвърща тя с изискан британски акцент и се кикотим. — Тази вечер ще се срещнем в един пъб. Пожелай ми късмет.

— Късмет! — викам аз.

Харесва ми да я виждам такава, ведра и щастлива, не толкова сериозна. Смятам, че това означава, че наистина е преодолела Джош.

20

— Не стой пред телевизора — сопва се Кити.

Бърша прахта от лавиците с нова бърсалка с перца, която поръчах от интернет. Не знам кога за последно някой е бърсал тук. Обръщам се и казвам:

— Защо си толкова кисела днес?

— Просто съм в лошо настроение — мърмори тя и протяга кльощавите си крака. — Шаней трябваше да дойде днес, а я няма.

— Е, не си го изкарвай на мен.

Кити се чеше по коляното.

— Какво ще кажеш да изпратя картичка за Свети Валентин на госпожица Ротсчайлд от името на татко?

— Да не си посмяла! — Размахвам към нея бърсалката. — Трябва да престанеш да се бъркаш в чуждите работи, Кити. Невъзпитано е.

Тя извърта отегчено очи.

— Уф, изобщо не трябваше да ти казвам.

— Вече е късно. Виж, ако на двама души им е писано да са заедно, те ще намерят начин да се съберат.

— А вие с Питър щяхте ли да „намерите начин да се съберете“, ако не бях изпратила онези писма? — пита тя предизвикателно.

Точка за нея.

— Вероятно не — признавам аз.

— Определено не. Ти имаше нужда от лек тласък.

— Не говори така, сякаш си изпратила писмата ми от най-алтруистични подбуди. Знаеш, че го направи за отмъщение.

Кити пренебрегва това и пита:

— Какво значи „алтруистично“?

— Безкористно, благотворително, щедро... иначе казано — точно обратното на теб.

Тя пици и се хвърля към мен. Сборичкваме се и двете останали без дъх, кикотещи се и блъскащи се в лавиците. Обикновено успявам

да я надвия с малко усилия, но сега тя взема връх. Краката ѝ са силни и се гърчи в хватката ми като червей. Накрая хващам ръцете ѝ зад гърба и тя пищи:

— Предавам се, предавам се!

Още щом я пускам, скача отново и ме напада, гъделичка ме под мишниците и посяга към врата ми.

— Не по врата, не по врата! — пищя аз. Вратът е слабото ми място и всички вкъщи го знаят. Падам на колене и се смея така силно, че ме заболява. — Спри, спри! Моля те!

Кити спира да ме гъделичка.

— Ето така съм алтру... истична — казва тя. — Това е моята алтруиция.

— Алтруизъм.

— Аз мисля, че и „алтруиция“ става.

Ако Кити не беше изпратила онези писма, дали с Питър пак щяхме да намерим път един към друг? Първият ми импулс е да кажа „не“, но може би все пак щяхме да вървим по различни пътища и да се срещнем на някой друг кръстопът. Или пък не. Но така или иначе сега сме тук.

21

— Кажи ми още нещо за твоя младеж — казва Сторми.

Седим по турски на пода и разпределяме снимки и сувенирчета за албума ѝ. Само тя се появи на курса ми днес, затова се преместихме в нейния апартамент. Притеснявах се, че Джанет ще забележи ниската посещаемост, но откакто започнах курса, е надниквала само веднъж. И още по-добре.

— Какво искаш да знаеш за него?

— Ами спортува ли нещо?

— Играе лакрос.

— Лакрос? Не футбол, бейзбол или баскетбол?

— Но е много добър. Вече го искат от колежи.

— Може ли да видя негова снимка?

Вадя телефона си и намирам снимка на двама ни — в колата му. Той е със зеления пуловер, който според мен много му отива. Харесвам го с пуловери. Приисква ми се да го гушна и да го галя като плюшена играчка.

Сторми го разглежда внимателно и казва:

— Хм, много е хубав. Не знам обаче дали е хубав като внука ми. Моят внук прилича на младия Робърт Редфорд.

Еха!

— Ще ти покажа, ако не ми вярваш — казва тя, става и започва да рови за снимка. Отваря чекмеджета, мести вестници. Всяка друга баба в „Белвю“ ще е сложила снимката на любимия си внук на видно място. В рамка, над телевизора или на камината. Но не и Сторми. Всички снимки в рамки са нейни. Има един огромен черно-бял сватбен портрет в коридора, който заема почти цялата стена. Но сигурно ако и аз съм била красавица навремето, щях да искам да го покажа.

— Хм. Не мога да намеря снимка.

— Ще ми я покажеш следващия път — отвърщам, а Сторми пак се настанява на дивана и опъва крака на отоманката.

— А къде се усамотявате днес младите? Има ли скришни местенца? — Тя разпитва, определено разпитва за информация. Сторми е същинска хрътка, когато се стигне до пикантерии, но аз не ѝ казвам нищо. Защото всъщност не разполагам с пикантерии.

— Ами... не знам. Не мисля, че има. — Заемам се да почистя купчината изрезки.

Тя започва да кълца част от тях.

— Спомням си първото момче, което ме изведе с колата. Кен Нюбъри. Откара ме до Чеви Импала. Господи, каква тръпка е момче да те докосне за първи път! Нищо не може да се сравни с това, нали, скъпа?

— Аха. Къде е онази купчина със стари програми от Бродуей? Трябва да използваме и част от тях.

— Може да са в раклата ми.

Господи, каква тръпка е момче да те докосне за първи път!

Усещам странно пърхане в стомаха. Познавам тази тръпка. Помня я добре и ще я помня, дори да не беше заснета на видео. Хубаво е, че мога да мисля отново за това като за мой спомен, отделно от видеото и от всичко, което последва.

Сторми се навежда към мен.

— Лара Джийн, запомни, че винаги момчето трябва да определя докъде да стигнат нещата. Момчетата мислят със... знаеш с какво. От теб зависи да опазиш своето.

— Не знам, Сторми. Не е ли малко сексистко?

— Животът е сексистки. Ако забременееш, твоят живот ще се промени. За момчето няма да се случи нищо особено. За теб ще говорят хората. Гледала съм онова предаване „Майки тийнейджърки“. Всички момчета там не струват. Боклуци!

— Казваш, че не бива да правя секс? — През цялото време Сторми ми казваше да спра да бъда такава задръстенячка, да си живея живота, да обичам момчета. А сега?

— Казвам, че трябва да внимаваш. Да внимаваш, сякаш е въпрос на живот и смърт, защото е точно такава. — Поглежда ме многозначително. — И никога не разчитай на момчето да носи презерватива. Една дама винаги има свой.

Закашлям се.

— Тялото ти си е твое — да го защитаваш и да ти носи наслада. — Тя вдига и двете вежди многозначително. — Когато и да избереш за партньор в тази наслада, изборът е твой — постъпвай мъдро. Всеки мъж, който някога ме е докосвал, е бил *удостояван* с тази чест. С тази привилегия. — Сторми ме сочи с жест. — Всичко това? То е привилегия, за да бъде боготворено като храм, разбираш ли ме? Не всеки млад глупак може да достигне до трона. Запомни ми думите, Лара Джийн. Ти решаваеш кой ще бъде, докъде ще стигне, колко често и дали изобщо ще стане.

— Нямах представа, че си такава феминистка.

— Феминистка? — Сторми сумти гърлено от отвращение. — Аз не съм *феминистка*. Стига, Лара Джийн!

— Сторми, не се засягай. Исках да кажа, че вярваш, че мъжете и жените са равни и трябва да имат равни права.

— Не мисля, че всеки мъж ми е равен. Жените са много по-висши и не го забравяй. Не забравяй и нещата, които ти казах. Всъщност трябва да ги запишеш за мемоарите ми. — Тя започва да си тананика „Бурно време“.

Никога не е имало опасност нещата да стигнат твърде далеч, докато с Питър се преструвахме на гаджета. Но сега виждам колко бързо може да се промени всичко, без дори да го осъзнавам. Може да се стигне от целувка до ръцете му под блузата ми само за две секунди и всичко е толкова трескаво, толкова неистово. Сякаш сме във високоскоростен влак, който бърза за някъде, и ми харесва, наистина, но ми се иска и влакът малко да забави скорост, за да мога да гледам през прозореца и да се наслаждавам на пейзажа, на сградите, на планините. Не ми се иска да пропусна малките стъпки; искам да трае дълго. А в следващата секунда искам да става по-бързо, повече, веднага. Да съм готова като всички други. Как така другите са толкова готови?

Все още ми се струва много странно да има момче в личното ми пространство. Още се напругам, когато ме хване през кръста или посегне към ръката ми. Не мисля, че знам какво е да имаш гадже в наше време. Объркана съм. Не искам това, което имаха Марго и Джош, или Питър и Дженевив. Искам нещо различно.

Предполагам, че може да ме наречете късно разцъфваща, но това би означавало, че има някакъв предопределен график за разцъфването

ни, че има правилен и грешен начин да си на шестнайсет или да си влюбен.

Моето тяло е храм, който не всяко момче може да почете.

Няма да направя повече от това, което искам да направя.

С Питър сме в „Старбъкс“, седим един до друг и учим за изпита по химия. Той небрежно слага ръка на облегалката на стола ми, започва да увива кичур от косата ми на молива си и го оставя да се развие като панделка. Не му обръщам внимание. Той придърпва стола ми към себе си и залепя топла целувка на шията ми, което ме размива. Отдръпвам се от него.

— Не мога да се съсредоточа, когато правиш така.

— Нали каза, че ти харесва да си играя с косата ти?

— Да, но се опитвам да уча. — Оглеждам се и шепна: — Освен това сме на публично място.

— Тук почти няма хора!

— Тук са баристът и момчето до вратата. — Опитвам се да посоча дискретно с молива си. В училище всичко вече утихна; последното, което ни трябва сега, е да плъзне ново видео.

— Лара Джийн, никой няма да ни снима, ако за това се притесняваш. Не правим нищо.

— В самото начало ти казах, че не си падам по публичните прояви на привързаност — напомням му аз.

Той се усмихва.

— Така ли? Да не забравяме кой кого целуна в коридора. Ти буквално ми се нахвърли, Кови.

Изчервявам се.

— За това си имаше причина и ти го знаеш.

— И сега си има причина — цупи се той. — Отегчен съм и искам да те целувам. Престъпление ли е?

— Такова си бебе — казвам и го щипя здраво за носа. — Ако замълчиш и учим още четиридесет и пет минути, ще ти позволя да ме целунеш насаме в колата ти.

Лицето му светва.

— Става.

Телефонът му вибрира и той посяга да го погледне. Мръщи се и пише нещо, пръстите му се движат светкавично.

— Всичко наред ли е? — питам аз.

Той кима, но изглежда разсеян и продължава да пише съобщения, въпреки че щяхме да учим. Вече и аз съм разсеяна, чудя се какво може да е. Или кой.

Бутам количката из магазина и търся кондензирано мляко за пая с лайм, когато забелязвам Джош на централната пътека. Тръгвам право към него и го блъскам с количката.

— Здравсти, съседе.

— Здравсти. Знаеш ли какво? — Усмихва се доволно и гордо — Влизам в Университета на Вирджиния по-рано.

Аз надавам пронизителен писък и зарязвам количката.

— Джош! Това е невероятно! — Прегръщам го и започвам да подскачам. Разтърсвам го за раменете. — Радвай се, идиот такъв!

Той се смее и също подскача няколко пъти, преди да ме пусне.

— Радвам се. Нашите направо са на седмото небе, защото няма да се налага да ме издържат в друг щат. Не са се карали от седмици. — После пита срамежливо: — Би ли казала на Марго? Не искам да ѝ се обаждам лично, но тя заслужава да знае. Помагаше ми да уча. Отчасти заслугата е нейна.

— Ще ѝ кажа. Знам, че много ще се зарадва за теб, Джош. Татко и Кити също. — Вдигам ръка, за да плесне дланта ми, и той го прави.

Не мога да повярвам — Джош отива в колеж и скоро вече няма да ми бъде съсед. Няма да е като преди. Ще завърши и ще напусне града, може би родителите му все пак ще се разведат и ще продадат къщата, и той няма вече да ми е съсед. Нещата между нас се объркаха преди месеци, дори преди да скъса с Марго, и не сме били заедно от цяла вечност... но ми харесваше да знам, че е тук, в съседната къща, когато ми потрябва.

— Когато мине още малко време... — започвам аз. — Когато с Марго вече всичко е наред, ще идваш ли да вечеряме като преди? Липсваш на всички ни. Знам, че Кити умира да ти покаже новите номера на Джейми. Отсега ти казвам, че не са нищо особено, така че не се въодушевявай. И все пак.

На лицето му се разлива усмивка, онази толкова позната бавна усмивка.

— Добре — отвръща той.

Момичетата Сонг приемат изработването на валентинки много сериозно. Валентинката е скромна, мила и искрена в своята старомодност, а саморъчно направените са най-хубавите. Имам много материали от апликирането, но в допълнение съм запазила парченца дантела, панделки и красиви дантелени книжни салфетки. Имам кутийка с малки мъниста, перлички и цветни топченца. Имам и старинни печатчета — купидонче, всякакви сърчица и цветя.

Татко винаги получава по една валентинка от всяка от нас. Тази година Марго за първи път изпраща своята по пощата. Джош също ще получи, макар че позволих на Кити да поеме инициативата и просто изписах името си под нейното.

Почти целия следобед работих по картичката за Питър. Тя е бяло сърце, поръбено с бяла дантела. В центъра избродирах с розов конец ТИ СИ МОЙ, ПИТЪР К. Знам, че това ще го накара да се усмихне. Толкова е небрежно и закачливо; не се приема на сериозно, също като него. Все пак отбелязва деня и факта, че ние, Питър Кавински и Лара Джийн Сонг Кови, имаме връзка. Мислех да направя доста поекстравагантна картичка, голяма, с мъниста и дантела, но Кити каза, че ще е прекалено.

— Не ми пипай перлите — предупреждавам я аз. — Отне ми години да събера тази колекция. Буквално години.

Прагматична както винаги, тя отвръща:

— Какъв смисъл има да ги събираш, ако няма да ги използваш? Толкова труд, за да си стоят в малка метална кутийка, където никой няма да ги види?

— Предполагам — отвръщам аз, но тя има право. — Просто казвам да ги слагаш само на картичките за хора, които много харесваш.

— Ами лилавите топчета?

— От тях вземай колкото пожелаеш — казвам великодушно като богат земевладелец към по-несъстоятелен съсед. Лилавите топчета не отиват на моята картичка. Опитвам се да ѝ придам викториански вид, а

лилавите топчета са по-подходящи за Марди Гра, но няма да го кажа на Кити. Нейният темперамент е такъв, че ако разбере, че не цениш особено нещо, тя става подозрителна към него и то губи очарованието си. От много време я убеждавам, че обичам стафиди и тя не бива да изяжда повече, отколкото ѝ се полага, макар че всъщност ги мразя и с радост бих ги отстъпила на всеки. Кити винаги омиа стафидите; вероятно е била най-примерното дете в детската градина в това отношение.

Докато лепя бели старинни декорации около сърчицето, казвам:

— Да направим ли специална закуска за татко? Може да му купим от онези сокоизстисквачки в мола и да му направим пресен сок от розов грейпфрут. Струва ми се, че видях в интернет и гофретници във формата на сърце, не бяха скъпи.

— Татко не харесва грейпфрут — казва Кити. — А ние почти не използваме нашия гофретник. Какво ще кажеш просто да изрежем гофретата във форма на сърце?

— Ще изглежда евтино — сопвам се аз, но тя е права. Няма смисъл да купуваме нещо, което ще използваме веднъж годишно, дори да струва само деветнайсет долара и деветдесет и девет цента. Забелязвам, че с порастването Кити заприличва повече на Марго, отколкото на мен.

Но тогава тя казва:

— Ами ако нарежем палачинки на сърчица с формички за сладки? И сложим червена боя?

— Браво, момиче! — усмихвам се аз. Може пък да прилича мъничко и на мен.

Тя продължава:

— Може да сложим малко червен оцветител и в сиропа, за да заприлича на кръв. Кървящо сърце!

Не. Забравете. Кити прилича само на себе си.

Вечерта преди Деня на Свети Валентин изведнъж си внушавам, че картичката за Питър не е достатъчна и тригуни с череши ще са фантастична идея, затова се събуждам преди изгрев, за да ги изпека. Сега кухнята прилича на местопрестъпление. Целият плот и плочките са опръскани с черешов сок. Като кървава баня, черешова кървава баня. По-зле е от онзи път, когато правих червен кейк и пръснах червена боя по облицовката над плота. Трябваше да търкам фугите с четка за зъби.

Но тригуните се получиха свършени, като от списание. Златисти и толкова домашни, с накъдрени с вилица ръбчета и малки дупчици за парата. Планът е да ги извадя на масата на обяд. Знам, че Питър, Гейб и Даръл ще ги оценят. Ще дам една и на Лукас. И на Крис, ако се появи на училище.

Пиша на Питър да не идва да ме вземе, понеже искам да отида по-рано и да сложа валентинката в шкафчето му. Има нещо много приятно да намериш валентинка в шкафчето си — като се замислиш, шкафчето е като пощенска кутия, а всеки знае, че изпратените по пощата писма са много по-романтични, отколкото ако ги предадеш лично.

Кити слиза по стълбите около седем и двете подреждаме красива валентинска маса за татко, с картички от мен, нея и Марго, подредени около чинията му. Оставям му две тригуни. Ще пропусна възхитената му реакция обаче, защото искам да стигна в училище преди Питър. Той винаги идва в последния момент, затова предполагам, че е достатъчно да подраня само с пет минути.

Когато стигам в училище, пъхам валентинката в шкафчето му и тръгвам към кафенето да го изчакам.

Той обаче вече е там и стои до автоматите за закуски с... Джаневив. Сложил е ръце на раменете ѝ и ѝ говори нещо настоятелно. Тя кима, свела очи. Какво може да я е натъжило толкова? Или просто се преструва, за да го задържи?

Днес е Свети Валентин, а аз се чувствам, сякаш прекъсвам нещо между гаджето ми и бившата му приятелка. Той наистина ли ѝ е просто приятел, или има нещо повече? Струва ми се, че при нея винаги има нещо повече, без значение дали той го знае. Дали са си разменили подаръци за Свети Валентин заради доброто старо време? Параноична ли съм, или това наистина излиза извън приятелските отношения?

Тогава тя ме забелязва, казва нещо на Питър, минава покрай мен и излиза от кафенето. Той се приближава.

— Честит Свети Валентин, Кови. — Слага ръце на кръста ми и ме вдига за прегръдка, сякаш съм безтегловна. Пуска ме и пита: — Може ли да се целунем на обществено място заради празника?

— Къде ми е валентинката? — питам аз и протягам ръка.

— По дяволите, в раницата ми е — смее се Питър. — Господи! Толкова си алчна.

Каквото и да е, виждам, че няма търпение да ми го подари, и аз също ставам нетърпелива. Той ме хваща за ръка и ме води към масата, където е раницата му.

— Първо седни — нарежда и аз се подчинявам. Той се настанява до мен. — Затвори очи и протегни ръка.

Правя го и чувам как дърпа ципа на раницата, а после слага нещо в ръката ми. Лист хартия. Отварям очи.

— Това е стихотворение — казва Питър. — За теб.

*Щом луна заблести, се унасям в мечти
по прекрасната Лара Джийн,
а изгреят ли звезди, аз виждам нейните очи —
на прекрасната Лара Джийн.^[1]*

Вдигам ръка към устата си. *Прекарасната Лара Джийн!* Не мога да повярвам.

— Това е най-хубавото нещо, което някой е правил за мен. Толкова съм щастлива, че мога да те задуша с прегръдки. — Представям си го как седи до бюрото си у дома и пише с химикалка върху листчето — и така ми става още по-скъп. Направо се разтрепервам. От скалпа ми към пръстите на краката протича електричество.

— Наистина ли? Харесва ли ти?

— *Прекрасно е!* — Прегръщам го и го стискам с всички сили. Ще сложа тази валентинка в кутията за шапки и когато остареея като Сторми, ще я вадя, ще я гледам и ще си спомням точно този момент. Да върви по дяволите Дженевив, да върви по дяволите всичко. Питър Кавински ми написа стихотворение.

— Това не е единственият ми подарък за теб. Дори не е най-хубавият. — Той се отдръпва и вади малка кадифена кутийка за бижута от раницата си. Аз ахвам, а той казва, доволен: — Хайде, отваряй де.

— Това значка ли е?

— По-хубаво е.

Пак вдигам ръце към устата си. Това е моята огърлица с медальон сърчице от магазина на майка му, съвсем същата огърлица, която гледам от месеци. На Коледа, когато татко каза, че е продадена, си помислих, че завинаги е изчезнала от живота ми.

— Не мога да повярвам — шепна аз и докосвам диамантчето в средата.

— Дай да ти я сложа.

Вдигам косата си, Питър минава зад мен и закопчава огърлицата.

— Редно ли е да я приема? — чудя се на глас. — Тя е много скъпа, Питър! Много, много скъпа.

— Знам колко струва — смее се той. — Не се тревожи, с мама склучихме сделка. Аз трябва да обикалям няколко уикенда с буса да събирам мебели за магазина, но не е кой знае какво. Струва си, щом ти харесва.

Докосвам я.

— О, много! Много, много ми харесва. — Оглеждам крадешком кафенето. Спохожда ме жалка, недостойна мисъл, но много ми се иска Дженевив да види това.

— Чакай, къде ми е валентинката? — пита Питър.

— В шкафчето ти. — Вече ми се иска да не бях послушала Кити и да бях направила нещо по-грандиозно за първия си Свети Валентин с гадже. С Питър. О, както и да е. Поне тригуните с череша са още топли в раницата ми. Ще му ги дам всичките. Съжалявам, Крис, Лукас и Гейб.

* * *

Не мога да спра да се оглеждам с огърлицата. В училище я нося над пуловера, за да я виждат всички и да ѝ се възхищават. Вечерта я показвам на татко, на Кити и на Марго по видеочата. Показах я на шега и на Джейми Фокс-Пикъл. Всички бяха впечатлени. Не я свалям изобщо. Нося я дори в банята. Спя с нея.

Като в „Малка къща в гората“, когато Лора получи парцалена кукла за Коледа. Тя имаше очи от черни копчета и нарисувани с боровинков сок устни и бузки. Червени чорапи и розово-бяла басмена рокля. Лора не откъсваше очи от нея. Стискаше куклата здраво и забрави за всичко друго. Наложих се майка ѝ да я накара да позволи и на другите момичета да я подържат.

Така се чувствам и аз. Когато Кити пита дали може да пробва огърлицата, аз се колебая за секунда и после ми става гузно, че съм толкова стисната.

— Само внимавай — казвам, докато я разкопчавам.

Кити се преструва, че медальонът се изплъзва от верижката, и аз надавам вик.

— Шегувам се — смее се тя. Отива до огледалото ми и се оглежда, наклонила глава, с извита шия. — Не е зле. Сега не си ли доволна, че предизвиках тази история с Питър?

Замерям я с възглавница.

— Може ли да я вземам за специални поводи?

— Не! — Но пак се сецам за Лора и куклата. — Може. Но при много специален случай.

— Благодаря — отвръща Кити. После накланя глава и ме поглежда сериозно. — Лара Джийн, може ли да те питам нещо?

— Можеш да ме питаш всичко.

— За момчета е.

Опитвам се да не изглеждам твърде любопитна, докато кимам. Момчета! Значи вече стигнахме до тях. Е, добре.

— Слушам те.

— А обещавах ли да отговориш честно? Честна сестринска?

— Разбира се. Ела седни до мен, Кити. — Тя сяда на пода до мен и аз я прегръщам с великодушна, сърдечна и майчинска прегръдка.

Кити наистина пораства.

Тя ме поглежда невинно като кошута.

— Вие с Питър правите ли го?

— Какво? — Отблъзвам я и възкликвам: — Кити!

— Нали обеща да отговориш! — тържествува тя.

— Е, отговорът е „не“, любопитен дребосък такъв. Господи! Разкарай се от стаята ми. — Тя се измъква и се хили като хиена. Чувам я чак докато стига до края на коридора.

[1] Превод Явор Димитров. — Бел.прев. ↑

Точно когато реших, че видеото във ваната е забравено, изскача поредната версия и ми напомня, че този кошмар никога няма да има край. В интернет всичко е вечно, нали така казват? Този път съм в библиотеката и с периферното си зрение виждам как две момичета от долните класове си разменят слушалките, гледат видеото и се кикотят. Аз пак съм на екрана — с нощницата, която се е разперила в скута на Питър като одеяло. За няколко секунди просто седя на мястото си и не знам какво да сторя. Да реагирам или не. Спомням си думите на Марго да бъде над тези неща и да се държа сякаш не ми пука. А после си мисля: *Майната му!*

Ставам, тръгвам към тях, изтръгвам слушалките от лаптопа и от говорителите гръмва „Част от твоя свят“.

— Хей! — вика момичето и се обръща на мястото си.

Тogaва ме вижда и с приятелката ѝ си разменят паникьосани погледи. Момичето затваря рязко лаптопа.

— Давай, пусни го — казвам аз и скръствам ръце.

— Не, благодаря.

Посягам през нея, отварям лаптопа и пускам видеото. Който и да го е направил, е вкарал сцени от „Малката русалка“. „Кога ще дойде моят ред? Аз много, много бих искала да разгледам брега горе...“ Затварям рязко компютъра.

— Както знаете, гледането на това видео е равносилно на гледане на детска порнография, затова може да бъдете съдени. Вашият IP адрес е вече в системата. Помислете за това, преди да го разпространите.

Червенокосото момиче зяпва насреща ми.

— Как така ще е детска порнография?

— Аз съм непълнолетна, Питър също.

Другото момиче се хили и казва:

— Вие нали твърдите, че не сте правили секс.

Това ме затруднява, но отговарям:

— Ще оставим на съда да реши казуса, но първо ще уведомя директор Локлан.

— Да не би само ние да го гледаме! — възразява червенокосата.

— Помислете си как ще се почувствате, ако вие бяхте на това видео.

— Щях да се чувствам страхотно — мърмори момичето. — Ти си късметлийка. Кавински е супер.

Късметлийка съм. Вярно.

* * *

Не очаквам Питър да се разстрои толкова, когато му показвам видеото с „Малката русалка“. Защото нищо не може да го уязви, просто се плъзга по него и изчезва. Мисля, че по тази причина всички го харесват толкова. Сигурен е в себе си, самоуверен. Това успокоява хората.

Но видеото го вбесява. Гледаме го в колата му, на неговия телефон, и той е толкова бесен, че се страхувам да не хвърли телефона през прозореца.

— Какви шибаняци! Как смеят! — Удря по волана и клаксонът измучава, а аз подскачам. Никога не съм го виждала толкова разстроен. Не знам какво да кажа, как да го успокоя. Израснах в къща, пълна с жени, и с внимателен баща. Не съм наясно с гнева на момчетата тийнейджъри.

— Мамка му! — крещи той. — Ужасно е, че не мога да те защитя от това.

— Няма нужда да ме защитаваш — казвам аз и докато го изричам, осъзнавам, че е истина. И сама се справям чудесно.

Той се взира право пред себе си.

— Но аз искам. Мислех си, че съм решил проблема, но се започва отново. Това е като проклет херпес.

Искам да го успокоя, да го накарам да се засмее и да забрави.

— Питър, ти имаш ли херпес? — питам закачливо.

— Лара Джийн, не е смешно.

— Извинявай. — Слагам ръка върху неговата. — Да се махаме оттук.

Той пали колата и пита:

— Къде искаш да отидем?

— Където и да е. Някъде. Просто карай. — Не искам да налетим на някого, не искам многозначителни погледи и шушукане. Искам да се скрия. В аудито на Питър, нашия малък рай. За да скрия жалките си мисли, му се усмихвам до уши, толкова широко, че да отвърне на усмивката ми — и се получава, почти.

Шофирането го успокоява и когато стигаме до нашата къща, той като че ли си е възвърнал доброто настроение. Питам го дали иска да влезе и да хапне пица, тази вечер ще ядем пица. Казвам му, че може да си поръча каквато поиска. Но той клати глава, трябвало да се прибира. За първи път не ме целува за довиждане и това ме кара да се чувствам виновна. Знам, че донякъде наистина съм виновна. Той иска да оправи нещата заради мен, а разбира, че не може, и това го тормози.

* * *

Когато влизам вкъщи, татко ме чака до кухненската маса. Просто седи и чака със склучени вежди.

— Защо не отговаряш на телефона си?

— Извинявай... батерията ми падна. Всичко наред ли е? — Ако се съди по сериозното му изражение, определено не е наред.

— Трябва да поговорим, Лара Джийн. Ела да седнеш.

Ужас ме залива като приливна вълна.

— Защо, татко? Какво е станало? Къде е Кити?

— Тя си е в стаята. — Оставям раницата и тръгвам към кухненската маса. Вървя възможно най-бавно. Сядам до татко и той въздиша тежко, скръстил ръце.

Аз започвам да бърборя:

— Да не е заради профила в сайта за запознанства, който ти направих? Защото още не съм го активирала... — А той ме прекъсва:

— Защо не ми каза какво става в училище?

Сърцето ми спира.

— Какво имаш предвид? — Все още се надявам, моля се да става дума за нещо друго. Да ми каже, че съм се провалила на тест по химия, каквото и да е — но не и за видеото.

— Видеоето с теб и Питър.

— Как разбра? — шепна аз.

— Твоята съветничка ми се обади. Беше притеснена за теб. Защо не ми каза какво става, Лара Джийн?

Изглежда толкова строг и най-лошото — ужасно разочарован. Усецам как зад очите ми се натрупва напрежение.

— Защото... се срамувах. Не исках да си мислиш лоши неща за мен. Татко, заклевам се, само се целувахме. Нищо повече.

— Не съм виждал видеоето и няма да го гледам. Това е лично, между теб и Питър. Но ми се иска да беше проявила повече разум, Лара Джийн. Действията ни имат трайни последствия.

— Знам. — Сълзи се стичат по бузите ми.

Татко вдига ръката от скута ми и я стиска.

— Боли ме, че не дойде при мен, когато положението в училище е станало толкова зле. Знаех, че преживяваш нещо, но не исках да те притискам. Винаги се опитвам да предположа какво би направила майка ви, ако беше тук. Знам, че не е лесно да говориш само с баща си... — Гласът му пресеква и аз започвам да плача още по-силно. — Но се опитвам. Наистина се опитвам.

Скачам от мястото си, прегръщам го и плача:

— Знам, че се опитваш.

Той отвърща на прегръдката ми.

— Трябва да знаеш, че можеш да се обърнеш към мен, Лара Джийн. Каквото и да става. Говорих с директор Локлан и утре той ще направи изявление, ще каже, че всички, които гледат или разпространяват видеоето, ще бъдат отстранени от училище.

Залива ме облекчение. Трябваше още в началото да кажа на татко. Изправям се, а той посяга и бърше бузите ми.

— Е, какъв е този сайт за запознанства?

— О... — Сядам пак. — Ами... Направих ти профил в Самотни-родители-търсят-връзка. — Той се мръщи и аз бързо добавям: — Баба смята, че не е хубаво мъж да остава сам, и аз съм съгласна с нея. Мислех си, че може да си уредиш срещи по интернет.

— Лара Джийн, мога сам да се справя с личния си живот. Няма нужда дъщеря ми да ми урежда срещи.

— Но... ти никога не ходиш на срещи.

— Това си е мой проблем, не твой. Искам да изтриеш профила още тази вечер.

— Аз не съм го активирала. Просто го приготвих, за всеки случай. Татко, трябва да се отвориш за света.

— В момента говорим за твоя любовен живот, не за моя, Лара Джийн. Моят ще го обсъдим друг път. Искам да чуя за твоя.

— Добре. — Събирам примерно ръце на масата и питам: — Какво искаш да знаеш?

Той се чеше по врата.

— Ами... това между теб и Питър сериозно ли е?

— Не зная. Може би съм влюбена в него. Но може би е твърде рано да се каже. Колко сериозна може да е една връзка в гимназията? Виж какво стана с Марго и Джош.

Татко казва със съжаление:

— Той вече не идва.

— Именно. Не искам да съм момичето, което плаче в колежа за гаджето си. — Спирам рязко. — Мама го е казала на Марго. Казала й да не отива в колеж, докато има гадже, защото така ще пропусне всичко.

Той се усмихва разбиращо.

— Да, звучи напълно в неин стил.

— Кое беше нейното гадже в гимназията? Тя много ли го е обичала? Ти познаваш ли го?

— Майка ти не е имала гадже в гимназията. Говорила е за съквартирантката си. Робин. — Татко се смее и добавя: — Тя направо подлудяваше майка ти.

Облягам се в стола си. Винаги съм смятала, че мама е говорила за себе си.

— Помня как видях майка ти за първи път. Тя даваше вечеря в стаята си в общежитието, нарече я Фалшив ден на благодарността, и аз отидох с един приятел. Беше истинска вечеря като за Деня на благодарността, но през май. Майка ти беше с червена рокля, косата й тогава беше дълга. Виждаше си я на снимките. — Той замълчава и на лицето му се появява усмивка. — Тя ми се скара, че занесох консервиран зелен фасул, а не пресен. По това можеше да познаеш дали харесва някого — започваше да го дразни. Разбира се, тогава

нямах представа. Тогава по принцип бях доста невеж по отношение на момичетата.

Ха! *Тогава.*

— Аз си мислех, че сте се срещнали на лекция по психология.

— Според майка ти — да. Учихме заедно психология един семестър, но не помня да съм я виждал тогава. Лекциите се провеждаха в големи аудитории, пред стотици студенти.

— Но тя те е забелязала. — Това вече съм го чувала. Тя казваше, че ѝ харесало как той внимава на лекции и че косата му била твърде дълга отзад, като на разсеян професор.

— И слава богу. Къде щях да бъда сега, ако не беше тя?

Това ме сепва. *Къде щеше да бъде?* Със сигурност нас нямаше да ни има, но пък вероятно нямаше да е вдовец. Дали животът му щеше да е по-щастлив, ако се беше оженил за друго момиче, ако беше направил друг избор?

Татко повдига брадичката ми и казва твърдо:

— Щях да съм загубен без нея, защото нямаше да имам моите момичета.

* * *

Обаждам се на Питър и му казвам, че госпожица Дювал се е обадила на татко и той знае всичко за видеото, но е говорил с директора и оттук нататък нещата ще са наред. Очаквам да е облекчен, но той още звучи унило.

— Сега баща ти сигурно ме мрази.

— Не, не те мрази — уверявам го аз.

— Мислиш ли, че трябва да поговоря с него? Не знам, да се извиня може би, като мъж на мъж?

Потрепервам.

— Определено не. Татко е ужасно притеснителен.

— Да, но...

— Моля те, не се тревожи, Питър. Както ти казах, татко е уредил всичко. Директорът ще направи изявление и хората ще ни оставят на мира. Освен това няма за какво да се извиняваш. Аз го исках също колкото теб. Не си ме принудил да правя нищо.

Не след дълго затваряме и макар че вече съм по-спокойна за видеото, още съм притеснена за Питър. Знам, че е разстроен, защото не може да ме защити, но знам и че е заради наранената му гордост, а това няма нищо общо с мен. Нима момчешкото его наистина е толкова крехко, чупливо нещо? Явно.

Писмото пристигна във вторник, но го прочитам чак в сряда сутрин, преди училище. Седя в кухнята до прозореца, ям ябълка и преглеждам пощата, докато чакам Питър да ме вземе. Сметка за електричеството, за кабелната, каталог на „Виктория Сикрет“, списанието на Кити „Кучешки номера (За деца!)“. И тогава виждам писмото — в бял плик, адресиран до мен. С момчешки почерк. Не разпознавам адреса на изпращача.

Скъпа Лара Джийн,

Миналата седмица едно дърво падна на нашата алея и господин Барбър от „Озеленяване Барбър“ дойде да го изтегли. Семейство Барбър се нанесе в нашата къща в Медоуридж и да не се повтарям — но имат фирма за озеленяване. Господин Барбър ми донесе твоето писмо. По клеймото разбрах, че си го изпратила през септември, но аз го получих едва тази седмица, защото е изпратено в старата ми къща. Затова отговорът ми идва чак сега.

Писмото ти ме накара да си спомня много неща, които смятах, че съм забравил. Както онзи път, когато по-голямата ти сестра изпече фъстъковки в микровълновата и вие решихте, че трябва да си направим състезание по брейк танци за най-голямото парче. Или когато един следобед останах заключен навън и се качих в къщичката на дървото, а с теб четохме, докато не се стъмни и се наложи да използваме фенерче. Помня как твоят съсед печеше хамбургери и ти ме предизвика да поискам един, за да си го поделим, но аз се изплаших. Когато се прибрах, имах големи проблеми, защото никой не знаеше къде съм бил — но си струваше.

Спирам да чета. Помня онзи ден, когато и двамата бяхме заключени навън! Бяхме, аз, Крис и Джон, а после Крис си тръгна и останахме само с Джон. Татко беше на семинар; не помня къде бяха Марго и Кити. С Джон бяхме толкова гладни, че разкъсахме торбичката „Скитълс“, която Тревър беше скрил под една разхлабена дъска. Предполагам, че е можело да отида при Джош за храна и подслон, но имаше нещо забавно да бъдем вагабонти с Джон Амброуз Макларън. Бяхме като бегълци.

Трябва да ти кажа, че писмото ти направо ме смая, защото, когато бях на тринайсет, бях още такава хлапе, а ти явно си била вече личност със сложни мисли и емоции. Мама още ми режеше ябълка за следобедна закуска. Ако ти бях написал писмо в осми клас, в него щеше да пише, че имаш хубава коса. И толкоз. Просто, че имаш хубава коса. Бях толкова загубен. Нямах представа, че си ме харесвала.

Преди няколко месеца те видях на Асамблеята на Модел на ООН в „Томас Джеферсън“. Мисля, че ти не ме позна, но тогава представлявах Китайската народна република. Ти ми донесе бележка и аз те извиках по име, но ти отмина. Опитах се да те открия после, но си беше отишла. Видя ли ме?

Всъщност най-много ме интересува защо си решила да ми изпратиш това писмо след толкова време. Така че ако искаш да ми се обадиш, да ми напишеш имейл или писмо, моля те, направи го.

Искрено твой, Джон

P.S. Тъй като питаш — единствените хора, които ме наричат Джони, са мама и баба, но моля те, нямам нищо против.

Въздишам дълбоко.

В прогимназията с Джон Амброуз Макларън имахме всичко на всичко две „романтични“ преживявания — целувката в играта на бутилка, която всъщност изобщо не беше романтична, и онзи ден в

дъжда на игрището, който дотогава беше най-романтичният момент в живота ми. Сигурна съм, че Джон не го помни така. Съмнявам се, че изобщо го помни. Като получавам това писмо сега, след толкова време, имам чувството, че той се връща от онзи свят. Не е както когато го видях за секунди в училището през декември. Тогава сякаш видях призрак. А това е истински, жив човек, когото съм познавала и който ме е познавал.

Джон беше умен; той изкарваше най-високите оценки сред момчетата, а аз — най-високите сред момичетата. Бяхме отличници. Той харесваше най-много историята — винаги беше подготвен, — но го биваше и в математиката и точните науки. Сигурна съм, че това не се е променило.

Ако Питър последен израсна висок от момчетата, Джон беше първият. Харесвах русата му коса, слънчева и светла като лятна царица. Той беше невинен, с хубави бузи, имаше лице на момче, което никога не си навлича неприятности, и майките в квартала харесваха най-много него. Просто създаваше такова впечатление. Именно това го правеше толкова добър партньор в престъпленията. С Питър навремето се забъркваха във всякакви бели. Джон беше умният, той беше човекът с идеите, но се срамуваше да говори, защото тогава леко заекваше.

Обичаше да играе поддържащата роля, а Питър — да е звездата. Затова всички приписваха заслугите (и вината), на Питър, тъй като той беше калпазанинът, а и как да обвиниш ангелче като Джон Амброуз Макларън за каквото и да било? Не че имаше и за какво да бъде обвиняван. Хората са толкова очаровани от красивите момчета. Красивите момчета получават благосклонно поклатане на главата и „О, Питър“, дори няма плясване по ръката. Нашата учителка по английски, госпожица Холт, ги наричаше Бъч Касиди и Сънданс Кид, за които никой от нас не беше чувал. Питър я убеди да ни пусне филма в час и след това спориха цяла година кой ще е Бъч и кой ще е Сънданс Кид, макар че беше пределно ясно кой кой е.

Сигурна съм, че всички момчета в неговото училище го харесват. Когато го видях на Модела на ООН, изглеждаше толкова уверен, изправил гръб на стола, с изпънати рамене, напълно съсредоточен. Ако учех в неговото училище, със сигурност щях да съм начело на фенките, с бинокъл и десертче, опънала палатка до

шкафчето му. Щях да запомня наизуст програмата му; щях да знам какво яде на обяд. Дали още обича сандвичи от пълнозърнест хляб с фъстъчено масло и желе? Не знам. Много неща не знам.

* * *

Клаксонът на колата на Питър ме изтръгва от мислите. Подскачам гузна и стресната. Първият ми откачен импулс е да скрия писмото, да го пхна в кутията за шапки на съхранение и да не помислям повече за него. Но след това размислям, това би било нелепо. Разбира се, че ще пиша на Джон Амброуз Макларън. Ще е грубо да не отговоря.

Затова прибирам писмото в чантата си, обличам бялото пухено яке и тичам към колата на Питър. По земята още има сняг от последната виелица, но той изглежда някак парцалив, като износена черга. Когато става дума за времето, аз съм всичко или нищо, предпочитам или да се стопи съвсем, или да го газя до колене.

Когато се качвам при Питър, той пише съобщение на телефона си.

— К'во става? — питам го.

— Нищо. Джен. Искан да я откарам, но й писах, че не можем.

Кожата ми настръхва. Тормозя се, че още си пишат толкова и са в такива близки отношения, че да го моли да я закара. Но те са приятели, само приятели. Все това си повтарям. И той ми казва истината, както си обещахме.

— Познай от кого получих писмо.

Той излиза от алеята.

— От кого?

— Познай.

— Ами... Марго.

— И защо това да е изненадващо? Не, не е от Марго. От Джон Амброуз Макларън.

Питър изглежда просто объркан.

— Макларън ли? Че защо ще ти пише писмо?

— Защото аз му написах, забрави ли? Като онова за теб. Любовните писма бяха пет и само неговото не се върна. Мислех, че се

е загубило завинаги, но едно дърво паднало на алеята им при последната виелица и господин Барбър отишъл да го изтегли и занесъл писмото.

— Кой е господин Барбър?

— Мъжът, който купил старата къща на Джон. Има фирма за озеленяване — това обаче са подробности. Работата е там, че Джон получил писмото ми миналата седмица, затова чак сега ми отговаря.

— Хм. — Питър се занимава нещо с парното. — Значи, ти е написал истинско писмо? Не имейл?

— Да, истинско писмо, което дойде по пощата. — Гледам го да видя дали ревнува, дали това ново развитие на нещата го дразни поне мъничко.

— Хм — казва той отново. Второто хм е отегчено, незаинтересовано. Няма и капчица ревност. — Е, как е Сънданс Кид? — Смее се. — Макларън мразеше да го наричам така.

— Помня. — На светофара сме, има цяла опашка от коли пред училището.

— Какво пише в писмото?

— Ами нали знаеш, „как си“ и такива неща, обичайни. — Гледам през прозореца. Не съм склонна да споделям повече информация, защото неговата равнодушна реакция не заслужава такава. Защо поне от приличие не се *престори*, че му пука?

Питър барабани с пръсти по волана.

— Трябва да се видим някой път с него.

Мисълта, че Питър и Джон Амброуз Макларън ще се съберат отново, е притеснителна. Накъде ще гледам тогава?

— Хм, може — отвръщам мъгляво. Май не беше много мъдро да му казвам за писмото.

— Мисля, че старата ми бейзболна ръкавица е още у него — казва Питър. — А той пише ли нещо за мен?

— Какво например?

— Ами не знам. Например да пита как съм?

— Не съвсем.

— Хм. — Устата му се извива надолу в израз на раздражение. — А ти какво му писа?

— Току-що го получих! Нямах време да отговоря.

— Пиши му тогава, че му пращам поздрав.

— Разбира се. — Ровя из чантата си, за да се уверя, че писмото е там.

— Ей, чакай, ако си изпратила любовни писма на петима, това означава ли, че си ни харесвала еднакво?

Поглежда ме с очакване да кажа, че него съм харесвала най-много, но това няма да е истина.

— Да, харесвах ви съвсем еднакво.

— Глупости! Кого харесваше най-много? Мен, нали?

— Невъзможно е да отговоря на този въпрос, Питър. Имам предвид, че е относително. Бих могла да кажа, че харесвах най-много Джош, защото съм го харесвала най-дълго, но не може да определиш кого си обичал най-много само по времетраенето.

— Обичал?

— Харесвал.

— Ти определено каза „обичал“.

— Е, имах предвид „харесвал“.

— Ами Макларън? Колко го харесваше в сравнение с останалите от нас?

Най-сетне! Най-сетне малко ревност.

— Харесвах го... — Щях да кажа „също толкова“, но се колебая. Според Сторми никой не може да обича някого по същия начин. Но как да определиш колко харесваш един човек, камо ли двама? Питър винаги трябва да е най-харесван. Той го очаква. Затова казвам просто:

— Няма как да знам, но сега харесвам най-много теб.

Той клати глава.

— За момиче, което не е имало приятел, знаеш как да въртиш момчетата.

Вдигам вежди. Аз съм знаела как да въртя момчетата? За първи път чувам подобно нещо. Дженовив, Крис, те знаят как да въртят момчетата. Не и аз. Никога.

Скъпи Джон(и),

Първо, благодаря ти, че ми отговори. Това беше много мила изненада. Второ... ами да ти кажа за писмото. Написах го в осми клас, но ти не трябваше да го виждаш. Звучи откачено, знам, но тогава правех така — когато харесвах някое момче, му пишех писмо и после го скривах в моята кутия за шапки. Тези писма си бяха само за мен. Но през септември малката ми сестра Кити (Помниш ли я? Една кльоцава и упорита...) ги разпрати всичките, включително твоето.

Помня състезанието по брейк танци. Май че Питър победи. Той така или иначе щеше да вземе най-голямото парче от фъстъковката! Това не е по темата, но помниш ли, че той все вземаше последното парче пица? Ужасно дразнещо. Помниш ли как с Тревър се сбиха веднъж за него, а накрая го изпуснаха и вече никой не го искаше? Помниш ли как всички дойдохме у вас да се сбогуваме, когато се изнасяхте? Аз направих шоколадова торта с глазура от шоколадово фъстъчено масло и донесох нож, но вашите вилици и чинии вече бяха опаковани, затова я ядохме на верандата с ръце. Когато се прибрах, осъзнах, че въглчетата на устата ми са кафяви от шоколада. Толкова се смутих. Имам чувството, че е било ужасно отдавна.

Аз не участвам в Модела на ООН, но бях там онзи ден и наистина те видях. Всъщност предполагах, че ще си там, защото си спомних, че участваше в Модела на ООН още в прогимназията. Извинявай, че не останах да се видим. Мисля, че просто се притесних, защото беше минало много време. Не ми се видя променен. Само беше по-висок.

Искам да те помоля за една услуга — би ли ми изпратил обратно писмото? Останалите вече някак се върнаха при мен и макар да съм сигурна, че ще е ужасно мъчително, все пак искам да видя какво съм написала.

Твоя приятелка, Лара Джийн

Късно е и в цялата къща е тъмно. Татко е в болницата, Кити спи у приятелка. Питър иска да влезе, но татко ще се прибере скоро и може да се ядоса, ако го завари у дома, особено когато сме сами в къщата толкова късно вечерта. Татко не каза много по въпроса, но след онова видео нещо като че ли се промени. Сега, когато излизам с Питър, той уж небрежно ме пита кога ще се прибере и къде ще ходим. Преди никога не ме питаше такива неща, макар че тогава вероятно не е имал и причина.

Поглеждам към Питър, който е изключил двигателя, и внезапно казвам:

— Защо не отидем в старата къщичка на дървото на Каролин Пиърс?

Той веднага се съгласява.

— Хайде.

Вече е тъмно, никога не съм идвала тук в такава тъмница. Все имаше някаква светлина от кухнята, гаража или къщата на Пиърс. Питър се качва първи и светва с фенерчето на телефона си към мен, когато тръгвам нагоре.

Той се чуди как така нищо не се е променило отвътре. Същото е каквото го оставихме. Кити не се интересуваше особено от тази къщичка. Тя е почти изоставена, откакто в осми клас спряхме да идваме. „Ние“ бяхме децата от квартала на моята възраст: Джаневив, Али Филдман, понякога Крис, понякога момчетата — Питър, Джон Амброуз Макларън, Тревър. Това беше просто наше скривалище. Не правехме нищо лошо, като да пушим или пием. Просто седяхме и разговаряхме.

Джаневив все измисляше игри от рода на кой кого ще избере. Ако сме на необитаем остров, кой от присъстващите бихме избрали да е с нас. Питър избираше Джаневив без никакво колебание, защото тя му беше гадже. Крис каза, че избирала Тревър, защото по него имало най-много мръвка и освен това бил най-противният, а кой знае, можело

по някое време да се стигне до канибализъм. Аз казах, че избирам Крис, защото с нея няма да ми е скучно. Това ѝ хареса; Дженевив ми се намръщи, но нея вече я бяха избрали. Освен това си беше истина — Крис би била най-забавният другар на необитаем остров и вероятно доста по-полезен. Съмнявах се, че Дженевив ще помага в събирането на дърва или в улова на риба. Джон умува много дълго. Оглеждаше ни, преценяваше качествата ни. Питър бил най-бързият бегач, Тревър бил силен, Дженевив била сръчна, Крис можела да се защитава в битка, а аз, каза той, никога нямало да изгубя надежда, че ще ни спасят. Затова избра мен.

Това беше последното лято, което прекарахме навън. Всеки божи ден бяхме навън. А когато порастваш, все по-малко играеш навън. Никой вече не ти казва: „Върви да си играеш“. Но онова лято го правехме. Казваха, че е най-горещото от сто години. Ние прекарахме по-голямата част от него на колелата или в басейна. Играехме на всякакви игри.

Питър сядна на пода, сваля си палтото и го постила като одеяло.

— Може да седнеш тук.

Сядам и той ме дърпа за глезените към себе си, издърпва ме внимателно като голяма риба, която може да се откачи от кукичката. Когато коленете ни вече се допират, ме целува — с меки устни и много, много бавно, сякаш имаме цялото време на света. Аз треперя, но не ми е студено. Треперя от твърде разтуптяно сърце. Питър свежда глава и започва да ме целува по врата, като напредва към ключицата. Толкова съм напрегната, че дори не усещам обичайния гъдел, когато някой ме докосва по врата. Устата му е топла и приятна. Отпускам се назад на ръцете си и той се прехвърля върху мен. Това ли е? Така ли ще се случи? На пода в къщичката на дървото на Каролин Пиърс?

Когато ръцете му плъзват под блузата ми, но още са над сутиена, в главата ми започват да подскачат паникьосани мисли и една, за която не съм се сещала преди — гърдите на Дженевив определено са по-големи от моите. Дали ще се разочарова?

Внезапно избълвам:

— Не съм готова да правя секс с теб.

Той вдига рязко глава.

— Господи, Лара Джийн! Стресна ме.

— Извинявай. Искях просто да го изясня, в случай че не е ясно.

— Ясно беше. — Той ме поглежда наскърбен и сяда с изправен гръб. — Не съм никакъв пещерняк. По дяволите!

— Знам. — Сядам и аз и оправям огърлицата със сърчицето. — Просто... надявам се, не си си мислил, че като ми подари красива огърлица... — Замълчавам, защото той ме гледа кръвнишки. — Извинявай, извинявай. Но... сексът липсва ли ти? Имам предвид, след като с Джаневив сте го правили постоянно? — Всички сме чували истории за сексуалния живот на Кавински и Джен, как го направили в спалнята на родителите на Стив Бледъл на купона за последния училищен ден, как тя минала на противозачатъчни още в девети клас. Как някой, който е свикнал да прави секс денонощно, ще се задоволи с такава като мен, девственица, която и понятие си няма? Няма да е доволен. Не, „доволен“ не е подходящата дума. А „щастлив“.

— Не го правехме постоянно! Не искам да говоря за това с теб. Странно е.

— Имам предвид, че след като аз никога не съм го правила, а ти си го правил често, това не създава ли някаква... празнота в живота ти? Чувстваш ли... липса? Все едно аз никога да не съм яла сладолед и да не знам колко е хубав, но накрая да го опитам и да си умирам постоянно за сладолед? — Дъвча долната си устна. — Ти... умираш ли си за това постоянно?

— Не!

— Бъди искрен!

— Дали искам да правим секс? Ами да, искам. Но не се опитвам да те притискам. Никога не съм повдигал въпроса! А и момчетата си имат други начини да... — Той се изчервява. — За облекчение.

— Значи... гледаш порно?

— Лара Джийн!

— Ами просто съм любопитна по природа! Знаеш го. Преди отговаряше на въпросите ми.

— Това си беше за преди. Сега е различно.

Понякога Питър казва най-прозорливи неща и дори не го осъзнава. Нещата вече *наистина* са различни. Преди беше по-лесно. Преди сексът се обсъждаше свободно.

Казвам колебливо:

— В договора вписахме, че винаги ще си казваме истината.

— Добре, но няма да говоря с теб за порно. — Тъкмо да задам друг въпрос и той добавя: — Ще кажа само, че ако някой мъж твърди, че никога не гледа порно, лъже.

— Значи гледаш. — Кимам на себе си. Хубаво. Добре е да го знам. — Нали си чувал за онези статистики, че момчетата тийнейджъри мислят за секс на всеки седем секунди? Това вярно ли е?

— Не. И искам да изтъкна, че именно ти постоянно повдигаш темата за секс. Според мен момичетата тийнейджърки са по-обсебени от въпроса от момчетата.

— Може — отвръщам и очите му се разширяват от изумление, затова бързо добавям: — Искам да кажа, че определено ми е любопитно. Определено *мисля* за това, но не се виждам да го направя скоро. С когото и да било. Включително и с теб.

Той се смущава и казва бързо:

— Добре, добре, схванах. Нека променим темата. — После добавя под нос: — Аз дори не исках да говорим за това.

Сладко е, че се смути. Не мислех, че ще се смути при целия си опит. Дърпам го за ръкава на пуловера.

— По някое време, когато съм готова, ако съм готова, ще ти кажа. — После го притеглям към себе си и притискам леко устни в неговите. Устата му се отваря, моята също и ми се струва, че *мога да целувам това момче с часове*.

Насред целувката той казва:

— Чакай, значи никога няма да правим секс? Никога?

— Не съм казала никога. Казах не сега. Не и преди да бъда съвсем, съвсем сигурна. Става ли?

— Разбира се — смее се той. — Ти шофираш този автобус. Така е от самото начало. Аз просто се возя. — Той се сгушва в мен и мирише косата ми. — Какъв е този нов шампоан?

— Откраднах го от Марго. Сочна праскова. Хубав е, нали?

— Не е лош. Но може ли да минеш пак на предишния, кокосовия? Обичам миризмата му. — На лицето му се появява замечтано изражение, сякаш вечерна мъгла пада над града.

— Ако съм в настроение — казвам и той се цупи. Вече мисля, че трябва да си купя и кокосова маска за коса, но ми харесва да го държа в напрежение. Както сам каза, аз шофирам автобуса. Дърпа ме към себе си и се притиска в гърба ми. Отпускам глава на рамото му и

слагам ръце на коленете му. Хубаво е така. Уютно. Само ние двамата, поне за малко, далеч от целия свят.

* * *

Седим си така, когато внезапно се сещам за нещо, нещо важно. Капсулата на времето. Бабата на Джон Амброуз Макларън му я подари за рождения ден в седми клас. Той искаше видеоигра, но получи капсула на времето. Каза, че щял да я изхвърли, но после решил, че някое от момичетата може да я иска. Аз казах, че я искам, и тогава и Дженовив каза, че я иска, и разбира се, Крис също. Хрумна ми идеята да я заровим в двора на семейство Пиърс, точно под дървото с къщичката. Аз бях много въодушевена и казах на всички, че трябва да сложат в нея нещо, което носят в момента в себе си. И че когато завършим гимназията, ще се върнем, ще я отворим и ще си спомняме.

— Помниш ли капсулата на времето, която заровихме? — питам Питър.

— О, да! Капсулата на Макларън. Да я изкопаем!

— Не можем да я отворим без останалите. Разбрахме се да го направим, когато завършим гимназия. — Тогава още си мислех, че всички ще останем приятели. — Ти, аз, Джон, Тревър, Крис, Али. — Не споменавам Дженовив.

Питър като че ли не забелязва.

— Добре, тогава ще почакаме. Каквото каже моето момиче.

Скъпа Лара Джийн,

Ще ти изпратя писмото обратно при едно условие. Трябва да положиш ~~тържествена~~ ненарушима клетва, че ще ми го върнеш, след като го прочетеш. Искам да имам физическо доказателство, че едно момиче ме е харесвало в прогимназията. Иначе кой ще ми повярва?

А като стана дума, онази шоколадова торта с фъстъчено масло, която ти направи, беше най-вкусната в живота ми. Никога не бях ял такава торта, особено с моето име, изписано на нея с бонбонки. Все още се сецам за нея понякога. Едно момче не забравя такава торта.

Искам да те питам нещо. Колко писма си написала? Просто се чудя колко специален да се чувствам.

Джон

Скъпи Джон,

Аз, Лара Джийн, тържествено се заклевам — не, полагам ненарушима клетва — да ти върна моето писмо цяло и невредимо. Сега ми го върни!

Освен това си голям лъжец. Много добре знаеш, че сума ти момичета те харесваха в прогимназията. На гостуване с преспивания момичетата играеха на „С кого искаш да бъдеш — с Питър или Джон“? Не се преструвай, че не го знаеш, Джони!

И да отговоря на въпроса ти — писмата бяха пет. Пет важни момчета в целия ми живот. Но сега, като го написах, пет ми се струва много, ако се има предвид фактът, че съм само на шестнайсет. Чудя се колко ли ще станат, когато съм на двайсет! В старческия дом, в който помагам като доброволка, има една дама, която е имала много съпрузи и

е живяла много животи. Гледам я и си мисля, че сигурно за нищо не съжалява, защото е направила и видяла всичко.

Казах ли ти, че моята по-голяма сестра Марго отиде да учи чак в Шотландия, в „Сейнт Андрюс“? Там са се срещнали принц Уилям и Кейт Мидълтън. Може би и тя ще срещне принц, ха-ха! Ти къде искаш да учиш в колеж? Реши ли вече какво искаш да учиш? Аз мисля да остана в щата. Във Вирджиния има чудесни държавни училища и ще е много по-евтино, но предполагам, че основната причина е, че съм много близка със семейството си и не искам да съм твърде далеч от тях. Преди си мислех да отида в Университета на Вирджиния и да живея у дома, но сега ми се струва, че ако съм на общежитие, ще вкуся повече от студентския живот.

Не забравяй да ми изпратиш писмото,

Лара Джийн

Татко е в болницата, но приготви голяма тенджерка с овесена каша, цял казан, като в закувалните. Вече е станала лепкава и трябва да ѝ сложа половин бутилка кленов сироп и сухи черешки, за да става за ядене, и въпреки това не съм сигурна, че харесвам овесена каша. Поръсвам в моята купа малко натрошени пекани, а в купата на Кити слагам мед.

— Ела да хапнеш каша — провиквам се. Тя е пред телевизора, разбира се.

Сядаме на столчетата до плота за закуска и ядем кашата си. Бих казала, че има нещо приятно в начина, по който полепва по вътрешностите ти като тесто. Докато ям, не откъсвам очи от прозореца.

Кити щраква с пръсти пред лицето ми.

— Ехо! Зададох ти въпрос.

— Пощата дойде ли вече?

— Пощалъонът не идва преди дванайсет в събота — отвръща тя и облизва меда от лъжицата си. Поглежда ме и казва: — Защо цяла седмица чакаш пощата?

— Очаквам писмо.

— От кого?

— Ами... не е важно. — Голяма грешка. Трябваше да измисля някакво име, защото Кити присвива очи и вече е истински заинтригувана.

— Ако не беше важно, нямаше да зяпаш постоянно през прозореца. От кого е?

— Щом толкова настояваш, всъщност писмото е от мен. Едно от онези любовни писма, които *ти* изпрати. — Посягам през плота и я щипя по ръката. — Сега се връща при мен.

— От момчето със смешното име. Амброуз. Що за име е Амброуз?

— Помниш ли го? Той живееше на нашата улица.

— Имаше жълта коса. И скейтборд. Позволи ми веднъж да си поиграя с него.

— Да, май че е той — отвръщам, защото си спомням. От всички момчета той имаше най-голямо търпение към Кити, макар че тя беше голяма досадница.

— Спри да се усмихваш — нарежда ми Кити. — Вече си имаш гадже. Не ти трябват две.

Усмивката ми изчезва.

— Ние само си пишем писма, Кити. Освен това не ме командвай. — Навеждам се да я ощипя отново, но тя бързо отскача. — Какво ще правиш днес?

— Госпожица Ротсчайлд каза, че ще ни заведе с Джейми в кучешкия парк — отговаря Кити, докато слага празната си купа в мивката. — Ще намина да ѝ напомня.

— Напоследък прекарваш много време с нея. — Кити свива рамене и аз добавям внимателно: — Само не ставай досадна, нали? Все пак тя е на колко, на четиридесет? Може да иска да прави други неща в събота. Например да отиде във винарна или на спа. Няма нужда да я тормозиш да се вижда с татко.

— Госпожица Ротсчайлд обича да прекарва време с мен, затова си запази забележките.

— Кити, много си невъзпитана — мръщя се аз.

— Ами за това сте виновни, ти, татко и Марго. Нали вие сте ме възпитавали.

— Значи ти няма да си виновна никога за нищо, защото ние сме те възпитали така.

— Предполагам.

Надавам писък от безсилие и Кити се изнася, като си тананика, ужасно доволна, че ме е вбесила.

Скъпа Лара Джийн,

Само за протокола да кажа, че навремето момичетата ми обръщаха внимание само защото бях най-добрият приятел на Питър. Затова и Сабрина Фокс ме покани да съм ѝ кавалер на бала в осми клас! Тя дори се опита да седне до Питър в „Червения омар“ преди танците.

Що се отнася до колежа, татко ходи до Университета на Северна Каролина, така че явно иска да отида там. Казва, че имам катран^[1] в кръвта си. Мама иска да остана в щата. Не съм казвал на никого, но всъщност искам да отида в Джорджтаун. Да чукам на дърво. В момента уча за SAT.

Както и да е... изпращам ти писмото. Не забравяй за обещанието си. Наистина ми е приятно да си пишем, но може ли да ми изпратиш и телефонния си номер? Ти си доста трудна за откриване онлайн.

Първата ми мисъл е, че не е видял видеото. Не може да го е видял! Не и щом казва, че съм трудна за откриване онлайн. Предполагам, че дълбоко в себе си съм се притеснявала от това, защото сега изпитвам огромно облекчение. Каква утеха е да знам, че все още има добро мнение за мен, както аз за него. А и Джон Амброуз Макларън не е момче, което ще гледа Аноникучката. Не и Джон Амброуз Макларън, когото помня.

Пак поглеждам към писмото и там, в края на листа, има телефонен номер.

Примигвам. Цифрите са съвсем невинни, но ако с него започнем да си говорим по телефона, това няма ли да е вид изневяра? Има ли разлика между съобщенията и писмата? Съобщенията са по-мигновени. Но самият акт на писането на писмо, избирането на хартия и химикалка, адресирането на плика, намирането на марка, да не

говорим за самия допир на химикалката до хартията... В това има много повече преднамереност. Бузите ми пламват. По-романтично е. Писмо можеш да запазиш.

Като стана дума... разтварям втория лист хартия в плика. Смачкан е, а хартията ми е много позната. Дебела кремава хартия с гравирани сини инициали ЛДСК в горния край. Подарък за рождения ми ден от татко, защото много обичах всичко с монограм.

Скъпи Джон Амброуз Макларън,

Знам точно в кой ден започна всичко. Беше през есента на осми клас. Заваля ни дъжд, докато с теб прибирахме бухалките за софтбоул след физическо. Хукнахме към сградата и аз не можех да тичам бързо като теб, затова ти спря и взе и моята торба. Това беше дори похубаво, отколкото ако ме беше хванал за ръка. Още помня как изглеждаше — тениската ти лепнеше по гърба, косата ти беше мокра, сякаш излизаш от душа. Когато заваля проливно, ти започна да викаш и да се радваш като малко дете. И тогава се случи — погледна назад към мен и беше усмихнат до уши. Каза ми: „Хайде, Ел Джи!“.

Стана точно тогава. Тогава го разбрах с цялото си същество, чак до мокрите гуменки. Обичам те, Джон Амброуз Макларън. Наистина те обичам. Вероятно щях да те обичам до края на гимназията. Мисля, че и ти щеше да ме обикнеш, ако не се беше преместил, Джон! Толкова е несправедливо, че хората се местят. Сякаш родителите им просто си решават нещо и никой друг няма думата. Не че аз трябваше да имам думата — не съм ти гадже, нито нищо. Но поне ти трябваше да имаш думата.

Много, много се надявах, че един ден ще започна да те наричам Джони. Майка ти веднъж дойде да те вземе от училище и ние всички чакахме на стъпалата отпред. Ти не видя колата ѝ, затова тя натисна клаксона и извика: „Джони!“ Много ми хареса как звучи. Джони. Сигурна съм, че един ден приятелката ти ще те нарича Джони. Ще е голяма късметлилка. Може би ти вече си имаш приятелка.

Ако е така, знай това — едно време във Вирджиния едно момиче те обичаше.

Ще го кажа само сега, тъй като ти и без това никога няма да го чуеш. Сбогом, Джони.

С обич,

Лара Джийн

Изпищявам толкова силно и пронизително, че Джейми се разлайва притеснен.

— Извинявай — прошепвам му и се тръшвам назад на възглавницата.

Не мога да повярвам, че Джон Амброуз Макларън е прочел това писмо. Не си го спомнях толкова... разголващо. С толкова много... копнеж. Господи, защо трябва да съм човек, изпълнен с копнежи? Какъв ужас. Какъв невероятен ужас. Никога не съм се разголвала пред момче, а сега имам чувството, че съм го направила. Не мога да погледна писмото отново, дори да мисля за него. Пъхам го бързо в плика и го завирам под леглото си, за да спре да съществува. Да не ми е пред очите и в главата.

Очевидно Джон няма да си го получи обратно. Всъщност не знам дали трябва изобщо да му пиша отново. Нещата като че ли... някак се промениха.

Бях забравила това писмо и колко силно копнеех за него. Колко сигурна бях, абсолютно сигурна, че сме създадени един за друг. Споменът за това убеждение ме разтърсва; разстройва ме и ме изпълва с несигурност. Сякаш губя почва под краката си. Какво в него е породило тази увереност?

Странно, но не споменавам нищо за Питър в писмото си. Казвам, че съм започнала да харесвам Джон през есента на осми клас. В осми клас харесвах и Питър, така че определено имаше застъпване. Тогава кога е започнало едното и свършило другото?

И не мога да попитам единствения човек, който вероятно знае.

Именно тя предсказа, че ще харесам Джон.

Дженевив спеше у нас през повечето нощи онова лято. На Али позволяваха да остава с преспиване само при специални случаи, затова

обикновено бяхме само двете. Обсъждахме случилото се с момчетата през деня в най-големи подробности.

— Това ще е нашата тайфа — каза ми тя онази нощ, устните ѝ едва помръдваха. Бяхме си направили корейски маски за лице, които баба ми изпрати. От онези, които приличат на ски маски, с малко „есенция“, витамини и други полезни неща. — Така ще е и в гимназията. Аз ще съм с Питър, ти с Макларън, а Криси и Али ще си поделят Тревър. Ще сме страхотни двойки.

— Но с Джон не се харесваме по този начин — отвърнах аз, стиснала зъби, за да не се размърда маската ми.

— Напротив. — Каза го, сякаш е решен факт, и аз ѝ повярвах. Винаги ѝ вярвах.

Нищо от това не се сбъдна, с изключение на връзката ѝ с Питър.

[1] Северна Каролина се свързва с производството на катран заради обширните борови гори. — Бел.прев. ↑

31

С Лукас седим по турски в коридора и си поделяме сладоледено десертче с ягоди.

— Яж само от твоята страна — напомня ми той, докато навеждам глава за още една хапка.

— Аз го купих! — напомням му аз на свой ред. — Лукас... мислиш ли, че ако си пиша писма с някого, е изневяра? Не аз де, за една приятелка питам.

— Не — отвърща той и вдига вежди. — Чакай, ама писмата секси ли са?

— Не!

— Като онова, което написа на мен?

Успявам да смотолевя още едно „не“. Той ме поглежда, сякаш не ми вярва.

— Тогава няма проблем. Технически си чиста. Е, с кого си пишеш?

Колебая се, но му казвам:

— Помниш ли Джон Амброуз Макларън?

Той извърта очи.

— Разбира се, че помня Джон Амброуз Макларън. Падах си по него в седми клас.

— Аз си падах по него в осми!

— Естествено. Всички си падахме. В прогимназията харесвахме или Джон, или Питър. Това бяха основните варианти. Като в комикса „Бети и Вероника“. Очевидно Джон е Бети, а Питър е Вероника. — Замълчава за миг. — Помниш ли Джон колко сладко заекваше?

— Да! Малко ми беше мъчно, когато се справи. Беше толкова сладко. Толкова момчешко. А ти помниш ли, че косата му беше с цвят на масло? Сигурна съм, че това е цветът на прясно избитото масло.

— Мисля, че беше повече като озарена от луната царевична коса, но да. Е, откъде се появи той?

— Ами не знам... Странно е, защото от една страна е онзи, който помня от прогимназията, само споменът за него, а от друга — какъвто е сега.

— А вие тогава излизахте ли?

— О, не!

— Вероятно затова сега си любопитна за него.

— Не казах, че съм *любопитна*.

Той ме поглежда многозначително.

— В общи линии си. Не те виня. Аз също бих бил любопитен.

— Просто е приятно да си мисля за това.

— Късметлийка си.

— Защо?

— Късметлийка си, че имаш... *варианти*. Аз не съм „явен“, но дори да бях, в училището има само двама като мен. Марк Вайнбъргър, който е грозник, и *Леон Бътлър*. — Лукас потреперва.

— Какво му е на Леон?

— Не се дръж снизходително. Просто ми се иска училището да беше по-голямо. Тук няма варианти за мен. — Той се вира тъжно в пространството. Понякога, като го гледам и за секунда забравя, че е гей, ми се иска да го харесвам отново.

Докосвам ръката му.

— Скоро ще си в широкия свят и ще имаш толкова много възможности, че няма да знаеш какво да правиш с тях. Всички ще се влюбват в теб, защото си красив и очарователен, и ще си спомняш за гимназията като за малка точица.

Лукас се усмихва и лошото му настроение изчезва.

— Но теб няма да забравя.

— Семейство Пиърс най-сетне продадоха къщата си — казва татко, докато трупа още салата от спанак в чинията на Кити. — До месец ще имаме нови съседи.

— Те имат ли деца? — пита Кити.

— Дони каза, че били пенсионери.

Кити издава задавен звук.

— Старци. Скука! А внуци нямат ли поне?

— Той не каза, но не мисля. Вероятно ще разрушат старата къщичка на дървото.

Аз спирам да дъвча.

— Ще ни унищожат къщичката?

Татко кима.

— Мисля, че ще слагат беседка.

— Беседка! — повтарям аз. — Толкова сме се забавлявали там. С Джаневив играехме с часове на Рапунцел. Само че винаги тя беше Рапунцел. Аз трябваше да стърча отдолу и да викам... — правя пауза, за да мина на британски акцент: — Рапунциил, Рапунциил, спусни си коусата, гоуспожице.

— Що за акцент трябва да е това? — пита ме Кити.

— Май че кокни. Защо? Не беше ли добре?

— Не съвсем.

Обръщам се към татко:

— Кога смятат да разтурят къщичката?

— Не съм сигурен. Предполагам, че преди да се нанесат, но не се знае.

Веднъж, докато гледах през прозореца, видях, че Джон Макларън е сам в къщичката на дървото. Просто си седеше там и четеше. Затова излязох с две бутилки кока-кола и книга и четохме цял следобед. Покъсно Питър и Тревър Пайк се появиха и ние зарязахме книгите и започнахме да играем карти. По това време бях доста хлътнала по Питър, затова не беше ни най-малко романтично с Джон, сигурна съм.

Но помня чувството, че са ни прекъснали спокойния следобед, защото предпочитам да продължа да чета в приятна тишина.

— Заровихме капсула на времето под къщичката на дървото — казвам на Кити, докато изстисквам паста за зъби на четката си. — Джаневив, Питър, Крис, Али, Тревър, аз и Джон Амброуз Макларън. Щяхме да я изкопаем, след като завършим гимназия.

— Трябва да си направите парти за нея, преди да унищожат къщичката — казва ми Кити от тоалетната. Тя пишка, а аз си мия зъбите. — Може да изпратите покани и ще е много забавно. Като откриване на паметник.

Изплювам пастата.

— На теория, да. Но Али се премести, а Джаневив е...

— Бучка, ама с к — помага ми тя.

Аз се кикотя.

— Определено е бучка, ама с к.

— Плашеца е. Когато бях малка, ме заключваше в килера! — Кити пуска водата и става. — Пак си направете парти, само не канете Джаневив. И без това няма логика да каниш бившето гадже на гаджето си на парти за капсула на времето.

Сякаш има някакъв установен етикет кого трябва да поканиш на парти за капсула на времето! Сякаш изобщо съществува такова нещо като парти за капсула на времето!

— Аз веднага те пусках от килера — напомням ѝ и оставям четката. — Измий си ръцете.

— Тъкмо щях да ги измия.

— И си измий зъбите. — Преди да е отворила уста, добавям: — Не казвай, че тъкмо си щяла да ги измиеш, защото не е вярно.

Тя е готова на всичко, за да се отърве от миене на зъбите.

* * *

Не можем да ги оставим да разрушат къщичката на дървото без подобаващо сбогуване. Няма да е редно. Винаги сме казвали, че ще се върнем. И аз ще направя парти, и то тематично. Джаневив сигурно ще му се подиграва, че е бебешко — но аз и без това няма да я каня, какво

ми пука какво ще си помисли. Ще сме само Питър, Крис, Тревър и... Джон. Трябва да покана Джон. Като приятели, само приятели.

Какво ядяхме онова лято? Царевични пръчици. Сладоледени сандвичи — шоколадовата вафла лепнеше по пръстите ни. Хладкият хавайски пунш се лееше като река. И сокчета, когато си набавяхме такива. Джон винаги имаше двоен сандвич с фъстъчено масло и желе в найлонова торбичка, приготвен от майка му. Ще се погрижа да осигурия всички тези закуски за партито.

Какво друго? Тревър имаше портативни тонколонки и постоянно ги разнасяше. Татко му много си падаше по южняшкия рок и онова лято Тревър пускаше „Скъп, скъп дом, Алабама“ толкова често, че Питър изхвърли тонколонките му от къщичката и Тревър не му говори с дни. Тревър Пайк имаше кестенява коса, която се накъдряше, когато се намокри, и беше пухкав, каквито са момчетата в прогимназията (в бузите и на корема) точно преди да започнат да растат бурно и всичко да се изравни. Все беше гладен и ровеше из кухненските шкафове. Уж отиваше да пикае, а се връщаше с ледена близалка, банан, солети или каквото е успял да задигне. Тревър беше на трето място в класацията. Първо бяха Джон, Питър, после Тревър. Не се събираха често заедно. Тревър имаше повече приятели от лекоатлетите. Дори не учехме в един клас; аз бях отличничка, а Тревър не си падаше особено по училището и оценките. Беше забавен обаче.

Помня как един ден Джаневив се появи разплакана у дома и каза, че се местят. Не далече, пак щеше да ходи в нашето училище, но нямаше да може да идва с колелото или пеша при нас. Питър беше тъжен; успокояваше я и я прегръщаше. Помня, че си мислех колко големи изглеждат, като истински влюбени тийнейджъри. И тогава Крис и Джен се скараха за нещо, но стана по-голям скандал от обикновено; дори не помня за какво беше. Мисля, че беше свързано с родителите им. Когато родителите им не се разбираха, проблемите стигаха и до тях, като плавеи по река.

Джен се изнесе и ние си останахме приятелки, а после, някъде около бала в осми клас, тя ме заразя. Предполагам, че в живота ѝ вече не е имало място за мен. Мислех си, че ще сме заедно завинаги. Че ще е от онези хора, с които винаги сте заедно, каквото и да става. Но не се получи така. Ето ни сега — три години по-късно, по-чужди сме от

непознати. Знам, че тя е заснела видеото. Знам, че тя го е изпратила на Аноникучката. Как бих могла да ѝ простя това?

Джош има нова приятелка: Лиза Брукър, момиче от неговия клуб за комикси. Тя има къдрава кестенява коса, хубави очи, големи цици и скоби. Завършва, също като него, и е умна като него. Просто не мога да повярвам, че той е с друго момиче, а не с Марго. В сравнение със сестра ми, хубавите очи и големите цици на Лиза Брукър са нищо.

Все виждах непозната кола на алеята пред къщата му, а днес, когато отидох за пощата, тя и Джош излязоха от тях, той я поведе към колата ѝ и после я целуна. Точно както преди целуваше Марго.

Изчаквам тя да потегли и му викам точно когато влиза в къщата:

— Значи вече си с Лиза, а?

Той се обръща и изглежда смутен. Или поне така ми се струва.

— Да, излизаме. Не е нещо сериозно. Но аз я харесвам. — Приближава се няколко крачки.

Не мога да се сдържа и отбелязвам:

— Не говори добре за вкуса ти, щом си я предпочел пред Марго. — Дори се изсмивам леко, което ме изненадва, защото с Джош сега сме в добри отношения — не като преди, но добри. А това беше злобно. Но аз не го казвам, за да съм злобна към Лиза Брукър, която не познавам. Казвам го заради сестра си. Заради онова, което преди означаваха един за друг.

Той ми отговаря тихо:

— Не съм предпочел Лиза пред Марго и ти го знаеш. С Лиза едва се познавахме през януари.

— Добре, но все пак защо не Марго?

— Просто нямаше да се получи. Все още ме е грижа за нея. Винаги ще я обичам. Но тя беше права да скъса с мен, когато заминаваше. Щеше само да става по-трудно, ако продължим.

— А не си ли струваше да пробвате, за да разберете?

— Щеше да свърши пак така, дори да не беше заминала за Шотландия.

Добил е упорито изражение; стиснал е здраво челюст. Знам, че няма да каже нищо повече; всъщност не е и моя работа. Това си е негова работа и на Марго, а може би и той самият не е съвсем наясно.

Крис се появява у нас с боядисана в преливащо лилаво коса. Сваля качулката на якето си и ме пита:

— Какво мислиш?

— Мисля, че е хубаво.

Кити оформя с устни: „Като великденско яйце“.

— Направих го най-вече за да вбеса мама. — В гласа ѝ се усеща някаква несигурност, която тя се опитва да скрие.

— Изглеждаш много изискано — казвам аз. Докосвам крайчетата, на допир косата ѝ е като изкуствена, като на коса на кукла Барби след измиване.

Кити пак казва беззвучно: „Като бабичка“ и аз я стрелвам с поглед.

— Много шибано ли изглежда? — пита я Крис и дъвче нервно долната си устна.

— Не говори така пред сестра ми! Тя е на десет!

— Извинявай. Е, гадно ли изглежда?

— Да — признава Кити. Слава богу, че я има Кити. Винаги можеш да разчиташ на нея да изрече трудните истини. — Защо просто не отиде във фризьорски салон?

Крис започва да прекарва пръсти през косата си.

— Отидох. — Въздиша. — Шибан... гадост. Може би трябва просто да я подстрижа.

— Винаги съм смятала, че ще изглеждаш чудесно с къса коса — отвръщам аз. — Но честно казано, не мисля, че лилавото е толкова зле. Дори е някак красиво. Като вътрешност на мида. — Ако бях смела като Крис, щях да си отрежа косата като на Одри Хепбърн в „Сабрина“. Но не съм толкова смела и освен това съм сигурна, че веднага ще съжаля за опашките, плитките и къдриците.

— Добре. Може да я оставя така известно време.

— Трябва да опиташ някакви маски, може да помогнат — предлага Кити и Крис я гледа кръвнишки.

— Баба ми купи корейска маска за коса — казвам аз и я прегръщам.

Качваме се горе. Крис влиза в стаята ми, а аз започвам да търся маската за коса в банята. Когато се връщам в стаята си с бурканчето, тя седи по турски на пода и рови из кутията ми за шапки.

— Крис! Това е лично.

— Беше отворена! — Тя вдига валентинката от Питър, стихотворението, което той ми написа. — Какво е това?

— Това е стихотворение, което Питър написа за мен на Свети Валентин — отговарям гордо.

Крис пак поглежда листчето.

— Казал е, че той го е написал? Какъв глупак. Това е от Едгар Алан По.

— Не, определено Питър го е написал.

— Това е стихотворението „Анабел Ли“! Учихме го в поправителния курс по литература в прогимназията. Помня го, защото ходихме в музея на Едгар Алан По и после се качихме на една лодка, наречена „Анабел Ли“. Стихотворението беше закачено на стената!

Не мога да повярвам.

— Но... той каза, че го е написал за мен.

— Типично за Кавински — хили се тя. Когато вижда, че не се смее с нея, добавя: — Е, както и да е. Важен е жестът, нали?

Толкова бях щастлива, когато получих стихотворението. Никой никога не ми беше посвещавал любовно стихотворение, а сега излиза, че е плагиатствано. Преписано.

— Не се ядосвай. Мисля, че е забавно! Определено се е опитвал да те впечатли.

Трябваше да се сетя, че не го е писал той. Той почти не чете в свободното си време, камо ли да пише стихове.

— Е, поне огърлицата е истинска — казвам аз.

— Сигурна ли си?

Поглеждам я отровно.

* * *

Когато с Питър говорим по телефона тази вечер, аз съм готова да го питам за стихотворението, или поне да го подразня за него. Но после става дума за мача му в петък.

— Ще дойдеш, нали? — пита той.

— Искам, но обещах на Сторми да ѝ боядисам косата в петък вечер.

— Не може ли да го направиш в събота?

— Не мога, в събота е партито за капсулата на времето, а тя има среща вечерта. Затова косата ѝ трябва да се боядиса в петък... — Звучи като жалко извинение, знам, но обещах. Освен това... Няма да мога да се кача на автобуса с Питър, а се притеснявам да шофирам цели четиридесет и пет минути до училище, в което никога не съм ходила. Той и без това няма нужда от мен. Не както Сторми има нужда от мен.

Той мълчи.

— Ще дойда на следващия, обещавам.

Тогава Питър избухва:

— Приятелката на Гейб идва на всеки мач и си изписва на лицето номера му. А дори не е от нашето училище!

— Досега имаше само четири мача и аз дойдох на два! — Вече съм ядосана. Знам, че лакросът е важен за него, но не е по-важен от моите задължения в „Белвю“. — И знаеш ли какво? Знам, че не ти си написал стихотворението за Свети Валентин. Преписал си го от Едгар Алан По!

— Не съм казвал, че аз съм го написал — започва да усуква той.

— Напротив, каза. Държа се, сякаш ти си го написал.

— Нямахте да го направя, но ти беше толкова щастлива! Извинявай, че се опитвам да те направя щастлива.

— Знаеш ли какво? Щях да ти правя лимоновы сладки за мача, но вече не съм сигурна.

— Ами хубаво, тогава аз пък не съм сигурен дали ще успея за твоето парти в събота. Може да съм твърде уморен от мача.

Ахвам.

— По-добре гледай да дойдеш! — Партито и без това ще е малко, а на Крис не може да се разчита особено. Не искам да се окажем само аз, Тревър и Джон. Трима души парти не правят.

Питър изсумтява.

— Е, тогава по-добре да видя лимонови сладки в шкафчето си преди мача.

— Добре.

— Добре.

* * *

В петък нося неговите лимонови сладки и неговият номер на бузата си, което му доставя голямо удоволствие. Сграбчва ме, вдига ме във въздуха и се усмихва до уши. Това ме кара да се чувствам виновна, че не съм го направила по-рано, защото се иска съвсем малко усилие от моя страна, за да го ощастливя. Вече разбирам, че именно малките неща, малките усилия, поддържат една връзка. Вече знам и че в някаква, макар и малка степен, имам силата да го нараня и силата да оправя нещата. Това откритие изпълва гърдите ми с неясно, странно чувство, което не мога да обясня.

Притеснявах се, че ще е твърде студено да стоим дълго в къщичката на дървото, но е нетипично топло за сезона, дотолкова, че татко пак започва лекция за глобалното затопляне и накрая се налага с Кити да го спрем.

След лекцията вземам лопата от гаража и започвам да копая под дървото. Земята е твърда и пада доста копаене, но накрая удрям в нещо метално на около трийсет сантиметра дълбочина. Капсулата на времето. Прилича на футуристичен термос за кафе. Металът е ръждясал от дъжда, снега и пръстта, но не чак толкова, колкото бихте предположили, като се има предвид, че изминаха повече от четири години. Отнасям я в къщата, измивам я на мивката и тя заблестява отново.

Към обяд пълня една пазарска торба със сладоледени сандвичи, хавайски пунш и царевични пръчици и я отнасям в къщичката на дървото. Прекосявам нашия двор към двора на Пиърс, като се опитвам да балансирам с торбата, портативните тонколонки и моя телефон, когато виждам Джон Амброуз Макларън да стои пред къщичката и да се визира нагоре със скръстени ръце. Бих познала тила на русата му глава навсякъде.

Замръзвам, внезапно притеснена и несигурна. Мислех си, че Питър или Крис ще бъдат с мен, когато той пристигне, и това ще поизглади евентуалното смущение. Но де такъв късмет.

Оставям всичко на земята, за да отида до него и да го потупам по рамото, но той се обръща преди това. Правя крачка назад.

— Здравсти! — казвам.

— Здравсти! — Не откъсва очи от мен. — Ти ли си наистина?

— Аз съм.

— Неуловимата Лара Джийн Кови, която се появи на Модела на ООН и избяга, без дори да каже „здрасти“.

Аз хапя вътрешността на бузата си.

— Сигурна съм, че поне „здрасти“ казах.

— Аз пък съм сигурен, че не каза — продължава закачливо той.

Прав е, не казах. Бях толкова притеснена. Точно като сега. Сигурно е от дистанцията на времето, когато си познавал някого като дете, а после го видиш, когато вече сте пораснали, но не съвсем, и между вас са всички тези години и всички писма, и ти не знаеш как да се държиш.

— Е... както и да е. Изглеждаш... по-висок. — Всъщност изглежда доста по-висок. Сега, когато имам време да го огледам хубаво, забелязвам повече. Със светлата коса, млечнобялата кожа и розовите бузи прилича на син на английски фермер. Но е слаб, затова може би на чувствителен фермерски син, който се крие в обора да чете. При тази мисъл се усмихвам, а Джон ме поглежда любопитно, но не пита защо.

После кима и казва:

— А ти изглеждаш... абсолютно същата.

Преглъщам. Това хубаво ли е, или не?

— Така ли? — Повдигам се на пръсти. — Мисля, че съм пораснала поне с два-три сантиметра от осми клас. — А и гърдите ми са поне малко по-големи. Не много. Не че искам Джон да го забележи, само отбелязвам.

— Не, изглеждаш... точно каквато те помня. — Той протяга ръце и си мисля, че се опитва да ме прегърне, но всъщност иска да вземе торбата от мен и усещам някаква странна тръпка, която ме ужасява, но той не забелязва нищо. — Е, благодаря, че ме покани.

— Благодаря ти, че дойде.

— Искаш ли аз да ги занеса?

— Разбира се.

Той взема торбата от мен и поглежда вътре.

— Еха! Любимите ни лакомства! Защо не се качиш първа, аз ще ти я подам. — И така правя. Качвам се по стълбата, а той се катери след мен. Аз клякам и протягам ръце, за да ми подаде торбата.

Когато стига до средата на стълбата, той спира, поглежда ме и казва:

— Ти още си правиш косата на интересни плитки.

Докосвам страничната си плитка. От всичко точно това ли е запомнил? Тогавя Марго ми сплиташе косата.

— Мислиш ли, че е интересна?

— Да. Като... скъп хляб.

Аз избухвам в смях.

— Хляб!

— Ами да. Или като... Рапунцел.

Лягам по корем, подавам се от ръба и се преструвам, че му спускам плитката си, за да се покатери. Джон стига до края на стълбата и ми подава торбата, аз я поемам, а той се ухилва и ме дърпа за плитката. Все още съм легнала, но усещам как през мен се стрелва електричество. Внезапно ме обзема ужасно притеснение за световите, които ще се сблъскат, за миналото и настоящето, за момчето, с което си пиша писма, и гаджето ми, и всичко това — в тази малка къща на дървото. Вероятно трябваше да помисля по-рано. Но бях толкова концентрирана върху капсулата на времето, закуските и идеята за партито — стари приятели се събират, за да направят онова, което са си обещали да направят. И ето ни тук.

— Наред ли е всичко? — пита Джон и ми подава ръка да се изправа.

Не я поемам. Не искам още една мълния.

— Всичко е страхотно — отвърщам ведро.

— Ти така и не ми върна писмото — казва той. — Наруши ненарушимата клетва.

Смея се смутено. Донякъде се надявах да не повдигне въпроса.

— Твърде смуцаващо е. Онова, което съм написала. Не можех да понеса мисълта, че някой друг ще го види.

— Но аз вече го видях — напомня ми той.

За щастие в този момент се появяват Крис и Тревър Пайк и прекъсват разговора за писмото. Те веднага се нахвърлят на лакомствата. Междувременно Питър закъснява. Пиша му строго съобщение: *По-добре тръгвай. А после: Не отговаряй, ако шофираш. Опасно е.*

Точно когато му пиша пак, главата му се подава на вратата и той влиза вътре. Понечвам да го прегърна, но зад него изниква Дженевив. Цялата изстивам.

Гледам ту него, ту нея. Тя минава покрай мен и прегръща Джон.

— Джони — писка и се смее. Усещам остро пробождане на ревност в корема. Трябва ли всяко момче да е очаровано от нея?

Докато тя прегръща Джон, Питър ме гледа умоляващо, оформя с устни: „Не се ядосвай“ и събира молитвено длани. Аз отвърщам също така безмълвно: „Какво става?“ и той криви лице. Всъщност не съм казвала изрично, че не съм я поканила, но си мислех, че е пределно ясно. А после си мисля: Чакай малко._ Те дойдоха заедно. Той е бил с нея и не ми е казал, а след това я доведе тук, в моята къща. По-точно в къщата на моите съседи. Момичето, което ме нарани, което нарани и двама ни._

Питър и Джон се прегръщат, удрят длани и се потупват по гърбовете като стари другари, като братя по оръжие.

— Мина адски много време, човече — казва Питър.

Дженевив вече разкопчава бялото си пухено яке и се настанява. Ако е имало подходящ момент да я изритам заедно с Питър от къщата на моите съседи, той е отминал.

— Здравсти, Криси — усмихва се тя, докато се настанява на пода. — Хубава коса.

Крис я гледа отровно.

— Ти какво правиш тук? — Обичам я заради това. Обичам я.

— С Питър бяхме заедно и той ми каза какво ще правите днес. — Сваля си якето и се обръща към мен: — Предполагам, че моята покана се е загубила по пощата.

Не отговарям, защото какво да кажа пред всички тези хора? Просто свивам колене към гърдите си и ги прегръщам. Сега, когато седя до нея, осъзнавам колко малка е станала тази къщичка на дървото. Едва има място за всички ръце и крака, а момчетата са станали толкова едри. Преди бяхме горе-долу с едни размери, момчета и момичета.

— Господи, това място винаги ли е било толкова малко? — пита Дженевив. — Или ние сме станали доста едрички? — Смее се. — Освен теб, Лара Джийн. Ти още си джобно гадже. — Казва го сладко. Като подсладено кондензирано мляко. Сладко и снизходително.

Аз подхващам играта и се усмихвам. Няма да ѝ позволя да вземе връх над мен.

Джон извърта очи.

— Джен си е Джен. — Казва го сухо и някак примирено, а тя се усмихва сладко, сбърчвайки нос, сякаш ѝ е направил комплимент. Тогавата той ме поглежда, вдига сардонично вежда и аз вече не се чувствам толкова зле. По някакъв странен начин присъствието ѝ тук

затваря цикъла. Тя може да вземе своите вещи от капсулата на времето и с нашето общо минало ще бъде свършено.

— Трев, хвърли насам един сладоледен сандвич — казва Питър, докато се намърдва между мен и Джен. Протяга крака към центъра на кръга и всички други се преместват, за да му направят място.

Избутвам краката му, за да поставя капсулата на времето в центъра.

— Ето я. Всичките ви съкровища от седми клас. — Опитвам се да отвъртя алуминиевия капак, но той заяжда. Започвам да се боря с него, чопля го с нокти. Поглеждам към Питър, но той нагъва невъзмутимо сладоледения си сандвич, затова Джон става и ми помага да го развъртя. Мирише на боров сапун. Ще добавя това към нещата, които съм научила за него.

— Е, как ще го направим? — пита ме Питър с пълна уста. — Всичко наведнъж ли ще изсипем?

Мислила съм по въпроса.

— Смятам, че трябва да се редуваме и да вадим по нещо. Нека трае по-дълго, като отваряне на коледни подаръци.

Дженевив се навежда напред с нетърпение. Без да поглеждам, аз бъркам в цилиндъра и вадя първото, което докосвам. Странно е, бях забравила какво съм сложила, но сега веднага го познавам; не е нужно да поглеждам надолу. Това е приятелската гривна, която Дженевив ми направи, когато бяхме в плетачески период в пети клас. Розово, бяло и светлосиньо. И аз направих за нея. В лилаво и жълто. Тя вероятно дори не я помни. Поглеждам я, лицето ѝ е безизразно. Не помни.

— Какво е това? — пита Тревър.

— Мое е — отговарям. — Това е... гривна, която носех тогава.

Питър побутва с крак обувката ми.

— И тази връв е била най-ценното ти притежание?

Джон ме гледа.

— Тогава я носеше постоянно — казва той и е много мило, че го е запомнил.

Сложиш ли я веднъж, не трябва да я сваляш, но аз я жертвах за капсулата на времето, защото много я обичах. Може би затова приятелството ми с Джен се развали. Заради проклятието на гривната на приятелството.

— Ти си следващият — казвам му.

Той посяга в кутията и вади бейзболна топка.

— Това е мое — вика Питър. — Тя е от играта, когато отбелязах хоумрън в Клеърмонт Парк. — Джон му хвърля топката и той я хваща. Оглежда я и възкликва: — Вижте, моят подпис и датата!

— Помня онзи ден — казва Дженовив и накланя глава. — Ти дотича от игрището и ме целуна пред мама. Помниш ли?

— Ами... не съм — измърморва Питър. Взира се в топката и я върти в ръката си, сякаш е омагьосан от нея. Не мога да му повярвам. Наистина не мога.

— Коф-ти — кикоти се Тревър.

А Джен казва тихо, сякаш са сами в къщичката:

— Може ли да я взема?

Ушите на Питър се зачервяват. Поглежда ме паникьосан.

— Кови, искаш ли я?

— Не — отговарям, все още извърнала глава от тях. Грабвам торбичката с царевични пръчици и пъхам шепа в устата си. Толкова съм бясна, че мога само да се тъпча, иначе ще му се разкрещя.

— Добре, тогава остава за мен — казва Питър и прибира топката в джоба на якето си. — Оуен може да я иска. Извинявай, Джен. — После грабва капсулата на времето и започва да рови из нея. Вади овехтяла бейзболна шапка. „Ориолс“. И казва твърде високо: — Макларън, виж какво си имаме тук.

На лицето на Джон бавно, като изгрев, се разлива усмивка. Той взема шапката от Питър, слага я на главата си и намества козирката.

— Това наистина беше най-ценното ти притежание — казвам аз. Той я носи чак до късна есен. Аз помолих татко да ми купи такава тениска, защото си мислех, че ще впечатля Джон Макларън. Облякох я два пъти, но той май не забеляза. Усмивката ми угасва, защото забелязвам, че Джен ме гледа. Очите ни се срещат; в нейните долавям някакво разбиране и това ме изнервя. Тя извъръща поглед и се усмихва.

— „Ориолс“ са смотани — казва Питър, като се обляга на стената. Посяга към кутията със сладоледени сандвичи и вади един.

— Дай и на мен — казва Тревър.

— Съжалявам, последният е — отвърща Питър и захапва десертчето.

Джон улавя погледа ми и смига.

— Кавински си е Кавински — казва той и аз се смея. Знам, че мисли за писмата ни.

Питър му се ухилва.

— О, вече не заекваме.

Замръзвам. Как можа да го изтърси така? Никой никога не говореше за заекването на Джон в прогимназията. Той толкова се притесняваше от него, но сега само се усмихва, свива рамене и казва:

— Трябва да благодаря на логопедката ми от осми клас, Илейн. — Толкова е уверен!

Питър примигва и виждам, че е изненадан. Не познава този Джон Макларън. Свикнал е той да го затапва, а не обратното. Навремето Джон го следваше. Питър може и да си е останал същият, но Джон се е променил. Сега Питър е по-неувереният.

Идва ред на Крис. Тя вади пръстен с малка перличка. На Али е, подарък от леля ѝ за първото причастие. Али много обичаше този пръстен. Трябва да ѝ го изпратя. Тревър вади собственото си съкровище — бейзболна картичка с автограф. Джаневив вади съкровището на Крис — плик с банкнота от двайсет долара.

— Да! — вика Крис. — Бях истински малък гений. — И удряме длани.

— Ами твоят, Джен? — пита Тревър.

Тя свива рамене.

— Сигурно не съм сложила нищо в капсулата.

— Напротив, сложи — казвам аз, докато изтупвам от пръстите си оранжевия прах от царевичните пръчици. — Тя беше с нас онзи ден. Помня, че се чудеше дали да сложи снимка на нея и Питър, или розата, която той ѝ подари за рождения ѝ ден. Не се сещам на какво се спря.

— Е, вътре няма нищо, така че вероятно не съм. Както и да е.

Поглеждам в капсулата, за да се уверя. Празна е.

* * *

— Помните ли как играехме на асасини? — пита Тревър и изстиска последните капки от сокчето.

О, колко обичах тази игра! Всеки теглеше по едно име от шапка и трябваше да проследиш този човек и да го „очистиш“. Щом го

намериш, трябва да очистиш онзи, когото той преследва. Падаше голямо промъкване и криене. Играта понякога траеше с дни.

— Аз бях Черната вдовица — казва Джаневив и побутва леко с рамо Питър. — Печелех повече от всички.

— Да бе. Аз печелех най-често — изсмива се Питър.

— Аз също — обажда се Крис.

Тревър ме сочи.

— Лил Джи, ти беше най-зле от всички. Не мисля, че и веднъж си побеждавала.

Правя физиономия. Лил Джи. Бях забравила, че ме наричаше така. И е прав, нито веднъж не победих. Един път бях на косъм, но Крис ме откри на едно плувно състезание на Кити. Мислех си, че съм в безопасност, защото беше късно вечерта. И бях толкова близо до победата, че вече я вкусвах.

Крис ме гледа и разбирам, че и тя си спомня за това. Смига ми и аз я поглеждам кисело.

— Лара Джийн просто няма инстинкт на убиец — казва Джаневив, като оглежда ноктите си.

— Не всички можем да бъдем черни вдовици — отвърщам аз.

— Така е — казва тя и аз стискам зъби.

Джон се обръща към Питър.

— Помниш ли онзи път, когато ми се беше паднал ти и се крих зад колата на баща ти преди училище, но излезе той? Така го изплаших, че и двамата изкрещяхме.

— А после се наложи да престанем с играта, защото Тревър се появи в магазина на мама със ски маска — хили се Питър.

Всички се смеят, освен мен. Още ме боли от думите на Джаневив за „инстинкта на убиец“.

Тревър се смее толкова силно, че едва успява да продума:

— Тя едва не извика ченгетата!

Питър побутва с крак обувката ми.

— Трябва пак да поиграем.

Опитва се да си върне благоразположението ми, но аз не съм готова да му го дам, затова само свивам студено рамене. Искане ми се да не му бях ядосана, защото наистина искам да играем пак. Искане да им докажа, че и аз имам инстинкт на убиец; че не съм вечната губеща.

— Трябва да го направим. Заради доброто старо време — казва Джон, улавя погледа ми и добавя: — Само веднъж, за последно, Лара Джийн.

Усмихвам се.

Крис вдига вежди.

— И какво ще получи победителят?

— Ами... нищо — отвърщам. — Ще е просто за забавление. — Тревър прави физиономия.

— Трябва да има награда — казва Джаневив. — Иначе какъв е смисълът?

Мисля бързо. Каква награда ще е подходяща?

— Билети за кино? Някакъв сладкиш по избор на победителя? — Всички мълчат.

— Може да заложим по двайсет долара — предлага Джон. Поглеждам го с благодарност и той се усмихва.

— Парите са скучни — казва Джаневив, докато се протяга като котка.

Извъртам очи. Кой я пита нея? Дори не беше поканена.

— А какво ще кажете победителят да получава закуска в леглото цяла седмица? — пита Тревър. — Може палачинки в понеделник, омлет във вторник, гофрета в сряда и така нататък. Ние сме шестима, така че...

Джаневив потреперва и казва:

— Аз не закузвам.

Всички стенат.

— Защо не предложиш нещо, вместо все да възразяваш? — казва Питър и аз скривам лице с плитката си, за да не видят останалите усмивката ми.

— Добре. — Джаневив се замисля за миг и бавно се усмихва. Така изглежда, когато ѝ е хрумнало нещо „гениално“, и аз изтръпвам. Тя казва съвсем бавно:

— Победителят получава правото на едно желание.

— От кого? — пита Тревър. — От всички?

— От някой, който е участвал в играта.

— Чакай малко — намесва се Питър. — За какво точно става въпрос?

Джаневив изглежда много доволна от себе си.

— За едно желание, което трябва да се изпълни. — Прилича на зла кралица.

Очите на Крис светят, когато пита:

— Всякакво желание?

— Стига да е разумно — добавям бързо. Изобщо нямах такова нещо предвид, но поне хората искат да играят.

— „Разумно“ е доста субективно понятие — изтъква Джон.

— Иначе казано, Джен няма да може да принуди Питър да прави за последно секс с нея — казва Крис. — За това си мислят всички, нали?

Аз се сковавам. Не си мислех за това, изобщо. Но вече си мисля.

Тревър избухва в смях и Питър го блъска. Дженевив клати глава.

— *Отвратителна си, Криси.*

— Казах само онова, което всички си мислят!

Вече едва ги чувам. Мисля си само, че искам да играя и да спечеля. Поне веднъж искам да победя Дженевив в нещо.

Имам химикалка, но не и лист, затова Джон разкъсва кутията от сладоледените сандвичи и записваме имената си на парченцата картон. После ги слагаме в празната капсула на времето и аз я разклащам добре. Подаваме си я поред, аз съм последна. Вадя картонче, притискам го към гърдите си, после го отварям.

Джон.

Е, това усложнява нещата. Поглеждам го крадешком. Той внимателно прибира своето парче в джоба на дънките си. Съжалявам, приятелче, но с теб е свършено. Оглеждам набързо останалите, за да отгатна кой е изтеглил моето име, но всички са с покерджийски изражения.

Правилата са следните: къщата ти е безопасна зона. Училището е безопасна зона, но не и паркингът. Щом излезеш от вратата, играта е в сила. Отпадаш, ако получиш попадение — докосване с две ръце.

Ако продължиш на своя глава, губиш право на живот. Джаневив измисли това и аз направо изтръпнах.

Тревър Пайк потреперва и казва:

— Момичетата са зловещи.

— Не, момичетата от *нейното* семейство са зловещи — отвръща Питър и сочи към Крис и Джаневив. И двете се усмихват така, че семейната прилика става очевидна. Питър ме поглежда косо и казва с надежда: — Ти не си зловеща, нали? Ти си мила, нали? — Внезапно си спомням нещо, което Сторми ми каза: *Не му позволявай да бъде твърде сигурен в теб*. Питър е твърде сигурен в мен. Толкова сигурен, колкото изобщо е възможно.

— И аз мога да бъда зловеща — отвръщам тихо и той пребледнява. После казвам на всички: — Нека просто се забавляваме.

— О, ще е забавно — уверява ме Джон. Слага бейзболната шапка и дърпа надолу козирката. — Играта започва. — Среща погледа ми. — Ако си си мислила, че съм добър в Модела на ООН, почакай да ме видиш като Враг номер едно.

Тръгвам с тях до колите им и чувам, че Питър казва на Джаневив да се прибере с Крис, но и двете отказват.

— Е, разберайте се помежду си — заявява той. — Аз оставам с гаджето си.

Джаневив върти очи, а Крис стене:

— Оф, хубаво. — После казва на Джаневив: — Качвай се.

Колата на Крис потегля на задна от алеята, когато Джон пита Питър:

— Кое е твоето гадже? — И стомахът ми се свива.

— Кови. — Питър го гледа особено. — Не знаеше ли? Странно.

Сега и двамата ме гледат. Питър е объркан, но Джон схваща каквото там има за схващане.

Трябваше да му кажа. Защо не му казах?

* * *

Скоро всички си тръгват, освен Питър.

— Е, ще поговорим ли за това? — пита той, докато ме следва към кухнята. Аз нося торба с опаковките от сладоледа и сокчетата и отказвам помощта му. Почти се спънах по стълбата с нея, но не ми пука.

— Разбира се, да поговорим. — Обръщам се и тръгвам към него, торбата се люлее в ръката ми. Той вдига притеснен ръце. — Защо доведе Джаневив?

— Уф, Кови, много съжалявам.

— Къде беше с нея? Затова ли не дойде по-рано да ми помогнеш?

Той се колебае.

— Да, бях с нея. Тя ми се обади разплакана и аз отидох у тях, после просто не можах да я оставя сама... затова я доведох.

Разплакана? Никога не съм я виждала да плаче. Дори когато умря котката й Кралица Елизабет, тя не се разплака. Сигурно се е преструвала, за да го накара да остане.

— Не можа ли да я оставиш?

— Не. В момента преживява труден период. Просто се опитвам да й помогна. Като приятел. Това е!

— Господи, тя определено знае как да те работи, Питър!

— Не е такава.

— Винаги е такава. Тя ти дърпа конците и ти просто... — Разтърсвам ръце и глава като марионетка.

Той се мръщи.

— Това беше злобно.

— Е, в момента съм злобна. Затова внимавай.

— Ти не си злобна. Обикновено.

— Защо просто не ми кажеш какво става? Знаеш, че няма да кажа на никого. Наистина искам да разбера, Питър.

— Защото не е моя работа да го казвам. Не се опитвай да ме принудиш, защото не мога.

— Тя го прави само за да те манипулира. Ето това прави. — Чувам ревността в гласа си и я ненавиждам, ненавиждам я. Това не съм аз.

Той въздиша.

— Между нас не се случва нищо. Тя просто има нужда от приятел.

— Тя има много приятели.

— Тя има нужда от стар приятел.

Клатя глава. Той не схваща. Момичетата се разбират така, както момчетата никога няма да могат. Ето защо знам, че това е просто поредната ѝ игра и появата ѝ днес бе поредният начин да покаже превъзходството си над мен.

— Като стана дума за стари приятели, не знаех, че с Макларън сте толкова близки — казва Питър.

Изчервявам се.

— Нали ти казах, че си пишем.

Той вдига вежди.

— Пишете си, а той не знае, че с теб сме заедно?

— Не е ставало дума! — Чакай малко, аз трябва да съм му ядосана, не той на мен. Този разговор някак се изметна настрани и сега аз съм потърпевшата.

— Онзи ден, когато отиде на Модела на ООН преди няколко месеца, аз те попитах дали си видяла Макларън и ти каза, че не си. Но днес той спомена за това и излиза, че си го видяла там. Така ли е?

Преглъщам с мъка.

— Кога се извърди такъв обвинител? Боже! Видях го там, но не говорихме. Просто му подадох една бележка...

— Бележка? Дала си му бележка?

— Не беше от мен, а от друга държава от ООН. — Питър отваря уста да пита още нещо и аз бързо добавям: — Не го споменах, защото нищо не стана.

— Значи искаш аз да съм честен с теб, а ти не си честна с мен? — пита той невярващо.

— Не беше така! — Ама какво става тук? Как така скандалът нарасна толкова бързо?

И двамата мълчим за миг, после той пита тихо:

— Искаш ли да скъсаме?

Да скъсаме?

— Не. — Внезапно се разтрепервам, сякаш ще заплача. — А ти?

— Не!

— Но ти ме попита!

— Значи така. И двамата не искаме да късаме, затова просто ще продължим. — Той сяда на стол до кухненската маса и полага глава на нея.

Сядам срещу него. Чувствам го толкова далечен. Ръката ми тръпне да докосне косата му, да я погали, да прекрати този скандал и да го остави зад гърба ни.

Той вдига глава; очите му са широко отворени и тъжни.

— Сега може ли да се прегърнем?

Кимам треперливо, ставаме и аз го прегръщам през кръста. Той ме притиска силно към себе си. Гласът му е приглушен от рамото ми, когато казва:

— Може ли никога вече да не се караме?

Смея се разтреперана, разтреперана и облекчена.

— Да, ако обичаш.

Тогава той ме целува. Устата му трескаво намира моята, сякаш търси някаква утеха, някакво обещание, което само аз мога да му дам. Отвърщам на целувката — *да, обещавам, обещавам, обещавам, нека никога не се караме отново*. Започвам да губя равновесие, ръката му ме притиска силно и той ме целува, докато не оставам без дъх.

По телефона тази вечер Крис казва:

— Изплюй камъчето. Кого изтегли?

— Не казвам. — Веднъж направих тази грешка, казах твърде много на Крис и ѝ помогнах да стигне до победата.

— Стига де! Аз ще ти помогна, ако ти помогнеш на мен. Искам си желанието! — Нейната сила в тази игра е в огромното ѝ желание да победи, но това е и слабостта ѝ. Трябва да играеш на асасини съвсем спокойно, премерено, да не се разгорещаваш прекалено и да не бързаш. Казвам това като човек, който е забелязал всички нюанси, но никога не е печелил, разбира се.

— Може да си изтеглила моето име. Освен това и аз искам да победея.

— Нека си помогнем само при първия рунд — врънка ме тя. — И не съм изтеглила твоето име, заклевам се.

— Закълни се в одеялцето, което не позволи на майка си да изхвърли.

— Заклевам се в моето одеялце Фредерик и двойно се заклевам в новото си кожено яке, което струва повече от проклетата ми кола. Е, моето име ли изтегли?

— Не.

— Закълни се в грозната си колекция от барети.

Сумтя възмутено.

— Заклевам се в моята *очарователна* и *пъстра* колекция от барети! Е, ти кого изтегли?

— Тревър.

— Аз Джон Макларън.

— Нека се обединим, за да ги очистим — предлага Крис. — Съюзът ни ще трае само през първия рунд, а после всяка за себе си.

Хм. Дали го предлага наистина, или е някаква стратегия?

— Ами ако лъжеш, за да ме заблудиш?

— Кълна се във Фредерик!

Колебая се, после казвам:

— Изпрати ми снимка на картончето с името и ще ти повярвам.

— Хубаво! Но ти ми прати твоето.

— Хубаво. Чао.

— Чакай. Каж ми истината. Косата ми много ли е зле? Не е, нали? Джен е просто отвратителна злобарка. Нали?

Колебая се за част от секундата.

— Точно така.

* * *

С Крис сме се смъкнали на седалките в колата ѝ. На един квартал сме от моя. Оттук ще мине Тревър на път към училище, за тренировката по лека атлетика. Паркирахме на алеята пред някаква къща.

— Какво ще си пожелаеш, ако спечелиш? — пита ме Крис. По начина, по който го казва, разбирам, че не мисли, че ще спечеля.

Снощи, докато се опитвах да заспя, се чудих за това желание.

— В Северна Каролина през юни има изложение на материали за приложници. Бих могла да накарам Питър да ме закара. Иначе никога няма да се съгласи. Може да вземе буса на майка си, за да има повече място за материалите, които ще купя.

— Изложение? — Крис ме гледа, сякаш съм хлебарка, която се е промъкнала в колата ѝ. — Ще си похабиш желанието за някакво си изложение?

— Ами все още не съм решила окончателно — лъжа аз. — Както и да е, щом ти си по-умна, какво щеше да си пожелаеш на мое място?

— Ще пожелаая Питър никога да не говори пак с Джен. Гадна съм, нали? Не съм ли зъл гений, кажи?

— Зъл, да. Гений, едва ли.

Тя ме блъска с рамо и аз се кикотя. Започваме да се блъскаме, но тя спира рязко и казва: — Три без пет. Време е. — Отключва вратите, слиза и се скрива зад един дъб в двора.

Адреналинът се излива във вените ми, когато скачам от колата, грабвам колелото на Кити от багажника и го бутам няколко къщи понагоре. После го оставям на земята и се свличам отгоре му в

драматична поза. Вадя бутилка с фалшива кръв, която купих конкретно за целта, и пръскам малко по джинсите си — стари джинси, които смятах да дам в „Гудуил“. Още щом виждам колата на Тревър, започвам да се преструвам, че хлипам. Крис шепне иззад дървото:

— Дай малко по-силно де! — Веднага спирам да хлипам и започвам да стена.

Колата на Тревър спира до мен и той сваля прозореца.

— Лара Джийн, добре ли си?

— Не — скимтя аз. — Май че си изкълчих глезена. Много ме боли. Ще ме откараш ли у дома? — Опитвам да се разплача наистина, но се оказва по-трудно, отколкото съм предполагала. Пробвам да мисля за тъжни неща — за „Титаник“, за старците с Алцхаймер, как Джейми Фокс-Пикъл умира, — но не мога да се концентрирам.

Тревър ме оглежда подозрително.

— Защо караш колело в този квартал?

О, не, губя го! Започвам да говоря бързо, но не прекалено:

— Това не е моето колело, а на малката ми сестра. Тя е приятелка със Сара Хийли. Нали я знаеш, малката сестра на Дан Хийли? Те живеят наблизо. — Посочвам къщата им. — Карах го за нея. О, господи, Тревър! Не ми ли вярваш? Ти сериозно ли няма да ме откараш?

Той се озърта.

— Заклевах ли се, че не е някакъв номер?

А така!

— Да! Заклевам се, че не съм изтеглила твоето име. Моля те, помогни ми. Наистина боли.

— Първо ми покажи глезена си.

— Тревър! Не можеш да *видиш* дали е изкълчен! — Скимтя и се преструвам, че се опитвам да стана и Тревър най-сетне изключва двигателя и слиза от колата. Навежда се да ме издърпа, а аз се отпускам, за да натеза.

— Внимавай. Виждаш ли? Казах ти, че не съм изтеглила името ти.

Тревър ме хваща под мишниците и ме вдига, а Крис се промъква зад него като нинджа. Хвърля се напред с протегнати ръце, стоварва ги на гърба му и крещи:

— Гориш!

Тревър вика, пуска ме и аз за малко да падна наистина.

— Мамка му! — крещи той.

Крис казва тържествуващо:

— Край с теб, нещастнико! — Двете удряме длани и се прегръщаме.

— Може ли поне да не тържествувате пред мен? — мърмори той.

Крис му подава ръка.

— Нищо лично, човече.

Тревър въздъхва и стиска ръката ѝ.

— Не мога да повярвам, че се вързах, Лара Джийн.

Аз го потупвам по гърба.

— Съжалявам, Тревър.

— Ами ако бях изтеглил твоето име? — пита ме той. — Какво щеше да правиш тогава, а?

Хм. Не се бях сетила за това. Хвърлям обвинителен поглед на Крис.

— Чакай малко! Ами ако беше изтеглил моето име?

— Това беше риск, който си струваше да поемем — казва тя невъзмутимо. — Е, Трев, какво щеше да е твоето желание?

— Не е задължително да го казваш, ако не искаш — обаждам се аз.

— Щях да си пожелаая билети за футболния мач на Университета на Вирджиния. Бащата на Макларън има билети за целия сезон! Проклетата да си, Крис.

Става ми гадно.

— Може би все пак ще те вземе. Трябва да го попиташ...

Той посяга в джоба си, вади портфейла си и ѝ подава малко сгънато картонче. Преди Крис да го отвори, аз бързо казвам:

— Не забравяй, че ако е моето име, не можеш да ме очистиш. В момента това е демилитаризирана зона.

Крис кима, отваря картончето и се хили.

Не мога да се сдържа.

— Аз ли съм?

Тя го пъха в джоба си.

— Ако съм аз, не можеш да ме очистиш! — Започвам да отстъпвам от нея. — Нали се разбрахме да сме съюзници за първия рунд, а ти още не си ми помогнала.

— Знам, знам. Но не е твоето име.

Не съм съвсем убедена. Тя точно така ме победи един път. Не може да ѝ се вярва, не и в тази игра. Не бива да го забравям. Затова все губя; не съм достатъчно предвидлива.

— Лара Джийн! Току-що ти казах, че не е твоето име!

Клатя глава.

— Просто се качвай в колата, Крис. Аз ще се прибера с колелото на Кити.

— Ти сериозно ли?

— Да. Възнамерявам този път да спечеля.

Тя свива рамене.

— Както кажеш. Тогава няма да ти помагам в твоето убийство, щом ми нямаш доверие.

— Е, хубаво — отвърщам и прехвърлям крак над колелото на Кити.

С Питър си говорим само по телефона и в училище, докато някой от нас не излезе от играта. Няма да съм аз. Супер внимателна съм. Сама шофирам до училище и обратно. Оглеждам се, преди да слеза от колата, и тичам като подпалена към входа. Назначих Кити за мой съгледвач — тя винаги излиза първа от колата или от къщата, за да се увери, че е чисто. Вече ѝ обещах, че каквото и да си пожелае, ако спечеля, и тя ще има дял.

Но засега го играя само в защита. Не съм се опитала да очистя Джон Макларън. И не защото ме е страх — не и в играта. Просто не знам какво да му кажа. Притеснявам се. Може би дори няма нужда да му казвам нищо; може би е прекалено даже да си въобразявам, че се интересува от мен.

След обяд Крис търчи по коридора и спира с плъзгане, защото ме вижда с Лукас на пода до шкафчетата. Днес си поделяме гроздова близалка. Крис сяда до нас и заявява:

— Аз съм аут.

Ахвам.

— Кой те хвана?

— Проклетият Джон Макларън! — Тя грабва близалката от ръцете на Лукас и я ликвидира на една хапка.

— Това беше грубо — отбелязва Лукас.

— Разкажи ни всичко — настоявам аз.

— Джон ме причака по пътя за училище тази сутрин. Спрях да заредя бензин и той изскочи от колата си още щом ми видя гърба. Дори не разбрах, че ме е следил!

— Чакай, откъде е знаел, че ще спреш да заредиш — пита Лукас. Той е посветен в играта, което, да се надяваме, че ще ми е от полза, ако се стигне до двубой с Дженевив, тъй като той живее в нейния квартал.

— Източил е бензина от резервоара ми!

— Леле! — ахвам аз. Много съм доволна, че Джон приема играта така сериозно. Притеснявах се, че никой няма да го направи, но явно

не съм била права. Чудя се какво е желанието му? Сигурно е нещо хубаво, щом си прави този труд.

— Това е по правилата — казва Лукас и кима.

— Почти не мога да се ядосам, защото е толкова яко. — Тя издухва косата от лицето си. — Но съм бясна, че не можах да накарам Джен да ми даде колата на баба.

Лукас се кокори.

— Това ли беше твоето желание? *Кола?*

— Тази кола има сантиментална стойност за мен — казва Крис. — С баба ходихме с нея до фризьорския салон в неделя следобед. По право ми се полага. Но Джен е настроила баба срещу мен!

— Що за кола е? — пита Лукас.

— Стар ягуар.

— Какъв цвят?

— Черен.

Ако не познавах добре Крис, щях да реша, че в окото ѝ избива сълза. Прегръщам я.

— Искаш ли да ти купя ледена близалка?

Тя клати глава.

— Ще нося къса блузка довечера. Не искам да имам корем.

— Щом ти си аут, кого ще преследва Джон сега? — пита Лукас.

— Кавински — казва Крис. — Не успях да го сбарам, защото все е с проклетата Джен, а съм сигурна, че тя преследва мен. — Поглежда ме. — Съжалявам, Ел Джи.

Лукас и Крис ме гледат със съжаление.

Ако Крис е преследвала Питър, а Джон е преследвал нея, това означава, че Джон сега преследва Питър. Което означава, че Питър или Джаневив преследват мен. И тъй като Джон се падна на мен, това означава, че един от тях преследва другия — което означава, че трябва да са се съюзили. А това пък означава, че са си споделили на кого кой се е паднал.

Преглъщам с мъка и казвам:

— От самото начало знам, че още са приятели. И тя сега преживява тежък момент.

— Какъв момент преживява? — пита Крис, вдигнала вежда.

— Питър каза, че било семеен проблем. — Тя ме гледа неразбиращо. — Значи не си чула нищо?

— Ами тя наистина се държа доста странно на вечерята за рождения ден на леля Уенди миналата седмица. По-гадно от обикновено. Почти не продума на никого цяла вечер. — Свива рамене. — Така че вероятно наистина става нещо, но аз не знам какво. — Крис пак издухва косата от лицето си. — По дяволите! Не мога да повярвам, че няма да получа колата.

— Аз ще изкарам Джон Макларън от играта — обещавам й. — Смъртта ти няма да е била напразна.

Тя ме поглежда косо.

— Ако го беше изкарала по-скоро, това нямаше да се случи.

— Той живее на половин час път оттук! Дори не знам как се стига до къщата му.

— Както и да е, все още смятам, че донякъде ти си виновна. — Звънецът бие и Крис става. — До после, пиленца. — Тръгва по коридора, но в обратната посока на класната й стая.

— Тя ме нарече *пиленце* — казва ми смръщен Лукас. — Каза ли си й, че съм гей?

— Не!

— Добре, защото това е поверително. Помниш ли?

— Лукас, разбира се, че помня! — Но съм притеснена. Казах ли нещо на Крис? Почти на сто процента съм сигурна, че не съм, но той ме кара да се усъмня в себе си.

— Добре — въздиша Лукас. — Както и да е. — Става и ми подава ръка да се изправа. Вечният джентълмен.

Това е първият ми официален петъчен коктейл в „Белвю“ и нещата не вървят... както се надявах. Започнахме преди половин час, а тук са само Сторми, господин Моралес, Алиша и Нилсън, който има Алцхаймер и сестрата го доведе, за да смени обстановката. Той обаче е облечен със синьо спортно сако с медни копчета. Не че идваха много хора, когато Марго беше тук — госпожа Магуайър беше редовна, но се премести в друг старчески дом миналия месец, а госпожа Монтеро умря през празниците. Дадох обещание на Джанет, че ще вдъхна нов живот на часа за коктейли, а вижте ме сега. Чувствам малка маслинова костилка от страх ниско долу в стомаха си, защото ако Джанет усети колко ниска е посещаемостта, може да отмени петъчната вечер, а аз имам много забавна идея за следващата — нещо като военновременно парти. Ако тази нощ е провал, няма да ми позволи да го организирам. Освен това, да направиш парти и да дойдат само четирима души, единият от които дреме, си е чисто и просто огромен провал. Сторми или не забелязва, или няма нищо против; просто продължава да пее и да свири на пианото. Шоуто трябва да продължи.

Опитвам се да си намирам работа и да съм усмихната. *Трала-лала, всичко върви по вода.* Подредила съм чашите в спретнати редички, за да заприлича на истински бар, донесох и някои неща от вкъщи — единствената ни хубава покривка (без петна от сос и изгладена), малка вазичка, която сложих до чинията с фъстъчени сладки (отначало се колебаех за фъстъченото масло заради алергиите, но после си спомних, че възрастните хора нямат толкова хранителни алергии), сребърната кофичка за лед на мама и татко с техния монограм и подходяща сребърна купа с нарязани лимони и лайм.

Вече обиколих вратите на някои от по-активните обитатели, но повечето ги нямаше. Предполагам, че щом си активен, не си стоиш в апартамента в петък вечер.

Изсипвам солени фъстъци в кристална купа с формата на сърце (принос от Алиша, която я донесе от склада си, заедно с щипките за

лед), когато Джон Амброуз Макларън влиза, облечен със светлосиня оксфордска риза и тъмносиньо спортно сако, не много различно от това на Нелсън! Едва не изкрещявам. Притискам ръце към устата си и приклякам зад масата. Ако ме види, може да избяга. Не знам какво прави тук, но това е идеалният шанс да го очистя. Клеча зад масата и прехвърлям вариантите в ума си.

Тогава музиката спира и чувам Сторми да се провиква:

— Лара Джийн? Лара Джийн, къде си? Излез иззад масата. Искам да те запозная с някого.

Надигам се съвсем бавно. Джон Макларън се взира в мен.

— Какво правиш тук? — пита ме и дърпа яката на ризата си, сякаш го души.

— Ами доброволка съм — отговарям, все още на безопасно разстояние. Не искам да го плаша.

Сторми пляска с ръце.

— Вие се познавате?

— Ние сме приятели, бабо — отвърща Джон. — Навремето живеехме в един квартал.

— Сторми е твоя баба? — Направо съм шашната. Значи Джон е внукът, с когото тя искаше да ме сватоса! От всички старчески домове във всички градове на света! *Моят внук прилича на младия Робърт Редфорд*. Наистина; наистина прилича.

— Тя ми е прабаба — казва Джон.

Сторми оглежда бързо стаята.

— Тихо! Не искам хората да знаят, че си ми правнук.

Джон добавя тихо:

— Тя беше втора съпруга на моя прадядо.

— Най-любимият от всичките ми съпрузи — казва тя. — Нека почива в мир, старият ястреб. — Поглежда ту Джон, ту мен. — Джони, донеси ми, ако обичаш, една водка с много лимони. — После сяда пред пианото и започва да свири „Когато се влюбвам“.

Джон тръгва към мен, но аз го соча и казвам:

— Спри на място, Джон Амброуз Макларън. Ти ли изтегли името ми?

— Не! Кълна се, че не съм. Аз изтеглих... няма да ти кажа. — После добавя: — Чакай малко. Ти ли изтегли моето?

Клатя глава като невинно изгубено агънце. Той обаче още изглежда подозрителен, затова се заемам да приготвя напитката на Сторми. Знам точно как я обича. Пускам три кубчета лед, наливам водка и добавям сода. После изстисквам три резенчета лимон и ги пускам в чашата.

— Ето — подавам я на Джон.

— Можеш да я оставиш на масата — отвръща той.

— Джон! Казвам ти, че не съм изтеглила твоето име!

Той клати глава.

— На масата.

Оставям чашата.

— Не мога да повярвам, че не ми вярваш. Доколкото си спомням, беше човек, който се доверява на хората и вижда само доброто в тях.

Той отвръща, сериозен като съдия:

— Просто... я остави от твоята страна на масата.

Как ще го очистя, ако цяла вечер не ми дава да припаря до него?

— Ами добре — отвръщам небрежно. — Не знам дали и аз ти вярвам, така че! Все пак е твърде голямо съвпадение да се появиш тук.

— Сторми ме накара да дойда!

Извърщам глава към нея. Тя още свири на пианото и ни се усмихва.

Господин Моралес се промъква до бара и пита:

— Лара Джийн, може ли един танц?

— Разбира се — отвръщам. А на Джон казвам: — Да не си припарил до мен.

Той вдига ръце, сякаш да се предпази.

— Ти да не си припарила до мен!

Господин Моралес ме повежда в бавен танц, а аз притискам лице в рамото му, за да скрия усмивката си. Наистина съм много добра в шпионажа. Джон Макларън сега седи на канапето, гледа как Сторми свири и разговаря с Алиша. Как ми падна в ръчичките! Не мога да повярвам на късмета си. Възнамерявах да се появя на следващата асамблея на ООН, но така става още по-добре.

Мисля си да изскоча зад гърба му и да го хвана неподготвен, но в този миг Сторми става и обявява, че ще си почине от свиренето и ще танцува с внука си. Отивам да включа уредбата и слагам диска, който сме определили за почивката ѝ.

— Сторми, казах ти, че не танцувам — възразява Джон. Той наистина все се преструваше на болен, когато учехме танци в училище — толкова много ги мрази.

Сторми не го слуша, разбира се. Издърпва го от канапето и започва да се опитва да го учи на фокстрот.

— Сложи ръка на кръста ми — нарежда му тя. — Не съм обула високи обувки, за да седя пред пианото цяла вечер. — Опитва се да го научи на стъпките, а той постоянно я настъпва и тя охка.

Не мога да спра да се смея. Господин Моралес също. Той ме насочва към тях и пита:

— Може ли ви прекъсна?

— Моля ви! — Джон буквално избутва Сторми в ръцете му.

— Джони, бъди джентълмен и покани Лара Джийн на танц — казва Сторми, когато господин Моралес я завърта.

Джон ме поглежда изпитателно и аз разбирам, че още ме подозира и се чуди дали съм изтеглила името му.

— Покани я на танц — подтиква го господин Моралес и ми се усмихва. — Тя иска да танцува, нали, Лара Джийн?

Аз свивам унило рамене. Тъжна. Жив пример за момиче, което чака да го поканят на танц.

— Искам да видя как младите танцуват! — вика Норман.

Джон Макларън ме поглежда с вдигната вежда.

— Ако само се люлеем напред-назад, вероятно няма да те настъпя.

Преструвам се, че се колебая, после кимам. Пулсът ми се ускорява. Целта е прихваната.

Пристъпваме един към друг и аз увивам ръце на врата му, а той ме хваща през кръста и започваме да се полюшваме, но не в ритъм. Аз съм ниска, едва метър петдесет и пет, а той изглежда почти метър и осемдесет, но с точетата съм подходяща партньорка за танц. От другия край на залата Сторми ми се усмихва многозначително, а аз се преструвам, че не я виждам. Вероятно трябва да побързам да го „очистя“, преди той да е хванал мен, но всички ни гледат с голямо удоволствие. Нищо няма да стане, ако изчакам няколко минути.

Докато се олюляваме, си спомням бала след осми клас: как всички бяха по двойки, а мен никой не ме покани. Мислех си, че с Дженевив ще отидем с една кола, но тя каза, че майката на Питър ще

ги вземе и първо ще отидат на ресторант, като на истинска среща, и ще е неудобно да се влача с тях. И така, тя беше с Питър, а Сабрина Фокс с Джон. Аз се надявах той да ме покани на някой блус, но не го направи; той изобщо не танцува. Единственото момче, което танцуваше, беше Питър. Той винаги е в центъра на танцуващите готини хора.

Ръката на Джон се притиска към гърба ми, води ме и аз си мисля, че е забравил за играта. Вече съвсем ми е на мушката.

— Не си чак толкова зле — казвам. Песента е към средата. Най-добре да действам. *Пет, четири, три, две...*

— Та значи... ти и Кавински, а?

Това ме разсейва напълно.

— Да...

Той се прокашля и казва:

— Бях доста изненадан, че сте заедно.

— Защо? Защото не съм негов тип? — питам небрежно, сякаш не е кой знае какво, а просто факт, но все пак ме заболява, като камъче, хвърлено право към сърцето ми.

— Не, негов тип си.

— Тогава защо? — Сигурна съм, че ще каже: „Защото не мислех, че *той* е твой тип“, също като Джош.

Той не отговаря веднага.

— Онзи ден, когато дойде на Модела на ООН, аз се опитах да те последвам на паркинга, но ти вече си беше отишла. После получих писмото ти и ти писах, а ти ми отговори, и ме покани на партито в къщичката на дървото. Предполагам, че не съм знаел какво да мисля. Разбираш ме, нали? — Гледа ме с очакване и аз имам чувството, че за него е важно да потвърдя.

Кръвта се качва в лицето ми и чувам бумтене в ушите си, което постепенно разпознавам като пулса си — много, много бърз. Тялото ми още танцува обаче.

Джон продължава:

— Може би е било глупаво да си го мисля, защото всичко това беше преди много време.

Кое всичко? Искам да знам, но не ми се струва уместно да попитам.

— Знаеш ли какво си спомням? — питам внезапно.

— Какво?

— Онзи път, когато шортите на Тревър се разцепиха, докато вие, момчетата, играехте баскетбол. И всички се смяха толкова много, че той започна да се вбесява. Ти не се смя. Качи се на колелото си, отиде чак до вас и му донесе шорти. Бях много впечатлена.

На лицето му се появява лека усмивка.

— Благодаря.

После и двамата мълчим, продължаваме да танцуваме. С него лесно се мълчи.

— Джон?

— Да?

Поглеждам го.

— Трябва да ти кажа нещо.

— Какво?

— Ти ми се падна. В играта. Изтеглих името ти.

— Сериозно ли? — Той изглежда искрено разочарован, което ме кара да се чувствам виновна.

— Сериозно. Извинявай. — Притискам ръце към раменете му. — Гориш.

— Е, сега ще преследваш Кавински. Нямах търпение да го очисти. Бях разработил цял план.

— Какъв беше планът ти? — питам нетърпеливо.

— Защо да го казвам на момичето, което ме очисти? — казва той предизвикателно, но и двамата знаем, че ще ми каже.

— Стига, Джони — подхващам аз играта. — Аз не съм само момичето, което те очисти. Аз съм приятелка, с която си пишеш.

Той се смее.

— Добре, добре. Ще ти помогна.

Песента свършва и ние отстъпваме един от друг.

— Благодаря за танца — казвам аз. След всичкото това време най-сетне вече знам какво е да танцуваш с Джон Амброуз Макларън. — Е, какво щеше да поискаш, ако беше победил?

Той отговаря без капка колебание:

— Твоята шоколадова торта с фъстъчено масло, с моето име, изписано с бонбони на нея.

Взира се в него изненадана. *Това ли е щял да си пожелае? Можеше да поиска всичко, а той иска моята торта? Правя реверанс.*

— Поласкана съм.

— Е, тортата беше много вкусна.

Няколко ноци по-късно говоря с Питър по телефона и той внезапно пита:

— Ти ме преследваш, нали?

— Не! — Не съм му казала, че очистих Джон през уикенда. Не искам той — и най-вече Джаневив — да получава допълнителна информация. Вече останахме само тримата.

— Значи ти ме преследваш! — Той стене и продължава: — Не искам да играя повече тази игра. Самотен съм и много... изнервен. Не съм те виждал извън училище цяла седмица! Кога ще свърши всичко това?

— Питър, не те преследвам. Преследвам Джон. — Малко ми е гузно, че го лъжа, но така се става победител. Не можеш да се съмняваш в себе си.

В другия край на линията настъпва тишина. После той казва:

— Значи ще ходиш до тях, за да го очистиш? Та той живее на края на света. Мога да те закарам.

— Не съм решила още какво ще правя. А на теб кой се падна? — Знам, че съм или аз, или Джаневив.

Той мълчи.

— Няма да кажа.

— А каза ли на някого? — *Например на Джаневив?*

— Не.

Хм.

— Е, добре, аз току-що ти казах, така че трябва да ми върнеш жеста.

— Не съм те карал, ти сама се издаде и да знаеш, че ако си ме излъгала и преследваш мен, моля те, просто ме очисти вече! Умолявам те. Ела още сега у нас и ще те оставя да се промъкнеш в стаята ми. Ще седя там като мюре, ако това означава, че ще мога да те видя.

— Не.

— Не?

— Не, не искам да печеля така. Искам да победа честно и почтено. Първата ми победа на асасини не трябва да е опетнена. — Замълчавам. — Освен това къщата ти е безопасна зона.

Питър въздиша тежко.

— Ела поне на мача по лакрос в петък, става ли?

Неговият мач! Идеалното място да го очистя. Опитвам се да говоря спокойно:

— Не мога. Татко има среща и трябва да гледам Кити. — Лъжа, но той не го знае.

— Защо не доведеш и нея? Тя искаше да гледа някой мач.

— Не може, защото е на пиано след училище.

— Откога Кити свири на пиано?

— Отскоро. Чула от една съседка, че помага в обучението на кучета. Успокоявало ги. — Прехапвам устна. Дали ще се върже? Добавям бързо: — Обещавам, че непременно ще дойда на следващия мач.

Питър пъшка, този път по-силно.

— Направо ме убиваш, Кови.

Скоро, скъпи мой, скоро.

Ще го изненадам на мача. Ще отида облечена с цветовете на нашето училище, дори ще си нарисувам номера му на лицето. Ще е толкова щастлив да ме види, че няма да заподозре нищо!

Не мога да обясня напълно защо тази игра е толкова важна за мен. Знам само, че с всеки изминал ден искам победата все повече и повече. Искам да победа Дженевив, да, но е и нещо повече. Може би да докажа, че и аз съм се променила; че не съм малкото меко бонбонче; че и в мен има кураж.

След като приключваме разговора, пиша съобщение на Джон какво съм намислила и той предлага да ме закара на мача. Защото се провежда в неговото училище. Питам го дали е сигурен, че няма нищо против да измине толкова път, за да ме вземе, и той отговаря, че щяло да си струва да види как очиствам Кавински. Облекчена съм, защото последното, което ми трябва сега, е да се изгубя по пътя.

* * *

В петък след училище тичам към дома да се приготвя. Обличам се в училищните цветове — светлосиня тениска, бели панталонки, чорапи на бели и светлосини ивици до коляното, синя панделка в косата. Рисувам на бузата си едно голямо 15 и го очертавам с бял молив за устни.

Хуквам навън още щом Джон спира на нашата алея. Той е със старата бейзболна шапка на „Ориолс“ със смъкната козирка. Поглежда ме, когато се качвам.

— Приличаш на момиче от рали — усмихва се той.

Потупвам го по козирката.

— Носеше я всеки ден онова лято.

Докато излиза от алеята, се хили, сякаш има някаква тайна. Заразно е. Сега и аз съм ухилена, а дори не знам защо.

— Какво има? Защо се усмихваш? — питам го, докато опъвам чорапите си.

— Нищо.

Сръчквам го встрани.

— Хайде де!

— Мама ме подстрига ужасно в началото на лятото и аз се притеснявах. Повече не ѝ позволих да ми подстригва косата. — Поглежда часовника на таблото. — Кога каза, че започва мачът? В пет?

— Аха! — Буквално подскачам на седалката, толкова съм развълнувана. Питър ще се гордее с мен, сигурна съм.

Стигаме в училището на Джон след половин час и автобусът още го няма, затова Джон изтичва вътре да ни вземе нещо за хапване от автомата. Връща се с две кутийки безалкохолно и пакетче чипс със сол.

Скоро след това един висок чернокож с екип за лакрос дотичва до колата и вика:

— Макларън! — Навежда се към прозореца и с Джон удрят юмруци. — Ще дойдеш ли в „Даника“ след това?

Джон ме поглежда и отговаря:

— Не, не мога.

Тогава приятелят му ме забелязва и очите му се разширяват.

— Кой е това?

— Аз съм Лара Джийн, не съм от това училище — заявявам, но е тъпо, защото той вероятно вече го знае.

— Ти си Лара Джийн! — Той кима ентусиазирано. — Чувал съм за теб. Заради теб Макларън виси в онзи старчески дом, нали?

Изчервявам се, а Джон се смее небрежно.

— Разкарай се оттук, Ейвъри.

Ейвъри посяга през него и ми стиска ръката.

— Радвам се да се запознаем, Лара Джийн. Ще се виждаме. — После хуква към игрището. Докато чакаме в колата, още хора идват да поздравят Джон и разбирам, че е точно както предполагах — той има много приятели и много момичета го харесват. Групичка момичета минава покрай нас към игрището и едно от тях буквално се втрещва в колата, право в мен, и гледа въпросително. Джон като че ли не забелязва. Пита ме кое предаване харесвам, какво ще правя през априлската и лятната ваканция. Казвам му за идеята на татко да отидем в Корея.

— Знам една забавна история с баща ти — казва той и ме поглежда косо.

— О, не, какво е направил?

— Не, не беше той, а аз. — Прокашля се. — Много е смущаващо. Аз потривам ръце от нетърпение.

— Ами аз идвах към вас да те поканя на бала след осми клас. Бях скроил цял екстравагантен план.

— Никога не си ме канил на бала!

— Знам, сега ще стигна и дотам. Ще ме оставиш ли да ти разкажа историята, или не?

— Та, имал си цял екстравагантен план...

Той кима.

— Събрах малко клонки и цветя, за да изпиша с тях БАЛ? под прозореца ти. Но баща ти се прибра, преди да приключа, и реши, че почиствам хорските дворове. Даде ми десет долара, а аз изгубих кураж и се прибрах у дома.

Смея се.

— Не... мога да повярвам, че си го направил. — Не мога да повярвам какво е щяло да ми се случи. Как ли щях да се чувствам, ако момче беше направило такова нещо за мен? По време на цялата тази история с писмата и с момчетата, които съм харесвала, нито веднъж не се е случвало някое от тях да ме харесва по времето, когато и аз го харесвах. Винаги си бях сама, копнеех по някое момче и нямах нищо

против. Така беше по-безопасно. Но това е нещо ново. Или старо. Старо и ново, защото за първи път го чувам.

— За това най-много съжалявам от осми клас — казва той и аз си спомням как Питър веднъж ми каза, че Джон най-много съжалявал, че не ме е поканил на бала, и колко се зарадвах, а той бързо се отметна и заяви, че просто се шегувал.

В този миг пристига училищният автобус.

— Време е за шоу — казвам аз. Завива ми се свят, докато гледаме как играчите слизат от автобуса — виждам Гейб, Даръл, но не и Питър. Накрая и последният човек слиза, а Питър още го няма. — Странно...

— Може ли да е дошъл с колата? — пита Джон.

Клатя глава.

— Никога не го прави. — Вземам телефона от чантата си и пиша съобщение.

Къде си?

Няма отговор. Нещо не е наред, знам го. Питър никога не пропуска мач. Той играе дори когато е болен.

— Ей сега се връщам — казвам на Джон, слизам от колата и хукам към игрището. Момчетата загряват. Намирам Гейб на страничната линия, връзва си бутонката.

— Гейб!

Той ме поглежда изненадан.

— Лардж! Какво има?

Питам го, останала без дъх:

— Къде е Питър?

— Не зная — отвърща той, като се почесва по тила. — Казал е на треньора, че има спешен случай в семейството. Звучи достоверно. Кавински никога не би пропуснал мач, ако не беше важно.

Вече тичам към колата. Още щом влизам, питам задъхана:

— Може ли да ме закараш до къщата на Питър?

* * *

Първо виждам нейната кола. Паркирана е на улицата пред къщата му. След това виждам и тях — стоят заедно на улицата, пред очите на всички. Той я е прегърнал, а тя се е облегнала на него, сякаш

не може да си стои на краката. Лицето ѝ е заровено в гърдите му. Той говори нещо на ухото ѝ и я гали нежно по косата.

Всичко се случва за секунди, но имам чувството, че времето се е забавило, сякаш се движа през вода. Мисля, че съм спряла да дишам; завива ми се свят; всичко се размазва пред очите ми. Колко пъти съм ги виждала да стоят така? Безброй.

— Продължавай — успявам да кажа на Джон и той го прави. Минава покрай къщата на Питър. Те дори не вдигат поглед. Слава богу, че не го правят. Питам тихо: — Ще ме закараш ли у дома? — Не мога да го погледна. Ужасно е, че стана свидетел на това.

— Може да не е... — започва той и спира. — Това беше просто прегръдка, Лара Джийн.

— Знам.

Каквото и да беше, той пропусна мач заради нея.

Почти до нас сме, когато Джон най-сетне пита:

— Какво ще правиш сега?

Мисля по въпроса по целия път.

— Ще кажа на Питър да дойде довечера и ще го очистя.

— Още играеш? — Звучи изненадан.

Взирам се през прозореца, в познатата гледка.

— Разбира се. Ще го очистя и след това ще очистя Дженевив. Ще победя.

— Защо толкова много искаш да победиш? Заради наградата?

Не му отговарям. Ако отворя уста, ще се разплача.

Вече сме до нашата къща и аз смотолевям:

— Благодаря, че ме докара. — Слизам от колата, преди да е отговорил. Влетявам вкъщи, изритвам си обувките и хуквам по стълбите към стаята си, където лягам и се втренчвам в тавана. Преди няколко години сложих звездички, които светят в тъмното, но свалих всички, освен една, която виси оттам като сталактит.

Звездна светлина, ярка светлина, първата звезда, която виждам в нощта. Как ми се иска, как ми се ще, нещо да си пожелаая. Аз си пожелавам да не плача.

Пиша на Питър:

Ела, след като приключиш с Дженевив.

Той ми пише само:

Добре.

Само „добре“. Няма отричане, няма обяснения. През цялото това време все го оправдавам. Вярвах на него, а не на интуицията си. Защо направих толкова отстъпки, като се преструвах, че нямам проблем с нещо, с което всъщност имам проблем? Само за да го задържа?

В договора вписахме, че винаги ще си казваме истината. Казахме, че никога няма да си разбием сърцата. Излиза, че той на два пъти е нарушил обещанието си.

С Питър седим на нашата веранда. Чувам телевизора в дневната. Кити гледа филм. Тишината между нас продължава безкрайно, само щурчетата пеят.

Той започва първи:

— Не е каквото си мислиш, Лара Джийн. Наистина не е.

Опитвам да си събера мислите, да ги подредя така, че да добият някакъв смисъл.

— Когато това започна, ми беше достатъчно да си стоя у дома със сестрите ми и татко. Беше ми уютно. И тогава с теб започнахме да излизаме и беше... сякаш ме изведе в света. — Очите му омекват. — Отначало беше плашещо, но после ми хареса. Част от мен искаше просто да остана до теб вечно. Можех да го направя. Можех да те обичам вечно.

— Тогава го направи — казва той уж небрежно.

— Не мога. — Поемам треперливо дъх. — Видях ви двамата. Ти я прегръщаше; тя беше в ръцете ти. Видях всичко.

— Ако беше видяла всичко, щеше да знаеш, че не е нищо толкова — започва той. Взирам се в него и лицето му потъмнява. — Стига. Не ме гледай така.

— Не мога. Само така мога да те гледам сега.

— Днес Джен имаше нужда от мен, затова бях до нея, но само като приятел.

— Няма смисъл, Питър. Тя отдавна смята, че си неин, и просто тук няма място за мен. — Очите ми се замъгляват от сълзи. Бърша ги с ръкава на якето си. Не мога вече да седя до него. Твърде много ме боли да гледам лицето му. — Аз заслужавам нещо повече, знаеш ли? Заслужавам... заслужавам да съм най-важната за някого.

— Ти *си*.

— Не, не съм. Тя е. Ти все още я защитаваш и пазиш тайната ѝ, каквато и да е тя. От кого? От мен? Някога да съм ѝ навредила?

Той разперва безпомощно ръце.

— Ти ме откъсна от нея. Ти стана най-важният човек за мен.

— Не съм. Там е работата. Тя е. — Той се опитва да възрази, но няма смисъл. Как да му вярвам, когато истината е пред очите ми? — Знаеш ли как разбрах, че тя е най-важна за теб? Всеки път я предпочиташ.

— Глупости! — избухва той. — Когато ти разбра, че тя е качила видеото, ѝ казах, че ако те нарани отново, между нас всичко приключва. — Той още говори, но аз не чувам нито дума.

Знаел е.

Знаел е, че е била Джаневив. Знаел е и не ми каза.

Той вече мълчи и се взира в мен.

— Лара Джийн? Какво става?

— Ти си знаел?

Лицето му посивява.

— Не! Не и както си мислиш. Не знаех през цялото време.

Облизвам устни и ги стисвам здраво.

— Значи по някое време си разбрал истината и не си ми казал. — Не мога да дишам. — Знаеше колко бях разстроена и продължи да я защитава, а после си научил истината и не си ми казал.

Питър започва да говори много бързо:

— Нека ти обясня. Научих съвсем наскоро, че Джен стои зад това видео. Попитах я и тя накрая призна всичко. Онази нощ на екскурзията ни видяла във ваната и направила видеото. Тя го е изпратила на Аноникучката и го е пуснала на събранието.

Знаех го, но продължих да се съгласявам с него и да се преструвам, че не го знам. Защо? Заради него?

— Тя наистина била много разстроена заради онова, което става в семейството ѝ, и ревнувала, затова си го изкарала на нас...

— Какво? Какъв ѝ е точно проблемът? — Не очаквам отговор, знам, че няма да ми каже. Питам само за да докажа правотата си.

Той изглежда засегнат.

— Знаеш, че не мога да ти кажа. Защо постоянно ме поставяш в положение, в което трябва да ти отказвам?

— Ти се поставяш в това положение. Ти си изтеглил името ѝ, нали? В играта. Ти си изтеглил нея, а тя е изтеглила мен.

— На кого му пука за тъпата игра? Кови, сега говорим за нас.

— На мен ми пука за тъпата игра. — Питър е лоялен първо към нея, а после към мен. Първо към нея. Това е сделката. Винаги това е била сделката. И на мен ми писна вече. Нещо прищраква в главата ми. — Защо Дженевив е била навън онази нощ на екскурзията? Всичките ѝ приятелки бяха в хижата.

Питър затваря за миг очи.

— Това какво значение има?

Спомням си онази нощ в гората. Как се изненада, когато ме видя. Дори се стресна. Не ме очакваше. Чакал е нея. И още я чака.

— Ако не бях дошла да се извиня, ти щеше да се целуваш с нея, нали?

Той не отговаря веднага.

— Не знам.

Тези две думи потвърждават всичко. Те ми спират дъха.

— Ако победа... знаеш ли какво ще си пожелаеш? — *Не го казвай, не го казвай. Не казвай онова, което няма да можеш да върнеш обратно.* — Бих си пожелала това никога да не беше започвало. — Думите отекват в главата ми, във въздуха.

Той поема рязко дъх. Присвива очи; стиска устни. Наранила съм го. Това ли исках? Така си мислех, но сега, като го гледам, не съм сигурна.

— Не е нужно да печелиш играта заради това, Кови. Може да стане веднага, щом го искаш.

Посягам и слагам ръце на гърдите му. Очите ми са пълни със сълзи.

— Гориш. Ти кого изтегли? — Вече знам отговора.

— Дженевив.

Ставам.

— Чао, Питър. — Влизам вкъщи и затварям вратата. Не поглеждам назад, нито веднъж.

Скъсахме толкова лесно. Сякаш не е нищо особено. Сякаш ние не сме нищо особено. Това означава ли, че изобщо не ни е било писано да сме заедно? Че сме били просто шега на съдбата? Ако ни е било писано, как бихме могли да се разделим просто така?

Предполагам, отговорът е, че не е било.

Питър, аз, късането, всичко е съвсем типично гимназиално. С което искам да кажа, че е ефимерно. Дори тази болка ще отmine, ще има край. Дори острото жило на предателството му, за което ще се вкопча и което ще си спомням, защото това е първото ми късане. Всичко е просто част от процеса на влюбването. Не съм очаквала да сме заедно завинаги; ние сме само на шестнайсет и седемнайсет. Един ден ще си спомням за всичко с топло чувство.

Все това си повтарям, въпреки че сълзите пълнят очите ми и онази нощ лежах в леглото си и плаках, докато заспах. Плаках, докато бузите започнаха да ме болят от бърсането на сълзите. Този кладенец от мъка започва с Питър, но не свършва тук.

Защото една мисъл се върти в главата ми отново и отново: Мама ми липсва. *Мама ми липсва. Толкова ми липсва.* Ако беше тук, щеше да ми донесе чаша чай „Лека нощ“ и щеше да седне на леглото ми. Щеше да сложи главата ми в скута си и да прекара пръсти през косата ми, да прошепне в ухото ми: *Всичко ще се оправя, Лара Джийн.* Всичко ще се оправя. И аз щях да ѝ повярвам, защото тя винаги казва истината.

О, мамо. Колко ми липсваш. Защо не си тук, когато имам най-голяма нужда от теб?

* * *

Засега съм запазила една салфетка, на която Питър нарисова скица на лицето ми, отрязък от билета от първото ни кино, стихотворението за Свети Валентин. Огърлицата. Разбира се, огърлицата. Не можах да се накарам да я сваля. Все още.

Лежа в леглото цяла събота, ставам само да хапна и да пусна Джейми да се изпишка в задния двор. Превъртам романтичните комедии до тъжните части. Би трябвало да замислям план как да очистя Дженевив, но не мога. Боли ме, щом се сетя за нея, за играта и

най-вече за Питър. Решена съм да ги изхвърля от ума си, докато отново съм в състояние да се концентрирам.

Джон ми пише съобщение, за да провери дали съм добре, но не мога да се накарам да отговоря. Отлагам и това.

Излизам от къщи чак в неделя следобед, за да отида в „Белвю“. Ще планираме партито. С малко настояване от страна на Сторми, Джанет се съгласи с идеята ми за военновременен парти и шоуто трябва да продължи. Да вървят по дяволите разделите.

Сторми казва, че цялата пенсионерска общност била много развълнувана заради партито. Най-вече тя самата, защото се говорело, че „Фърнклиф“, другият голям старчески дом в града, може да изпрати с автобус част от обитателите си. Сторми казва, че там имало поне един приличен вдовец, когото познавала от литературния клуб в местната библиотека. Това събужда интереса на останалите дами.

— Той е много класен — не спира да повтаря тя. — Все още шофира! — Аз помагам да се разпространи мълвата. Правя всичко по силите си да увелича въодушевлението.

На партито всеки ще получи по пет „военни бона“, които могат да се използват за чаша пунш с уиски, малка значка със знаменце или за танц. Това беше идея на господин Моралес. Всъщност неговата идея беше за бон на танц с дама, но всички го смъмрихме, че е сексист, и казахме, че трябва да важи и за дами, и за господата. Алиша, прагматична както винаги, каза:

— Жените ще са много повече от мъжете, затова така или иначе жените ще командват.

Аз минавам от апартамент на апартамент, за да моля хората да ми дадат снимки от четиридесетте, особено с униформи или от военно парти. Една дама ми рече:

— Извинявай, но през четиридесет и пета бях на шест!

Бързо ѝ казах, че може да даде и снимки на родителите си, разбира се, но тя вече затваряше вратата под носа ми.

* * *

Курсът по апликиране се превръща в комитет за планиране на партито. Разпечатах боновете и господин Моралес ги изрязва с моето

ножче за хартия. Моди, която е нова в групата и разбира от интернет, изрязва новинарски статии от времето на войната, за да украсим масата с напитките. Приятелката ѝ Клаудия работи по списъка с песните.

Алиша ще си има своя малка масичка. Изрязва хартиена гирлянда от жеравчета в различни хартии: лилаво, прасковено, тюркоазено и на цветя. Сторми се възмути, че не са в червено, бяло и синьо, но Алиша удържа позиции и аз я подкрепих. Нейните снимки на американци с японски произход в лагерите за интернирани са в красиви сребърни рамки.

— Тези снимки определено ще развалят настроението — шепне ми Сторми.

Алиша се извърта рязко.

— Тези снимки трябва да образуват невежите.

Сторми се изправя в целия си ръст от метър и шейсет, шейсет и пет — с токетата.

— Алиша, да не би да ме нарече *невежа*? — Аз потрепервам. Сторми свърши много работа по партито и напоследък е малко побуреносна.

Не мога да позволя още един скандал между тях точно сега. Тъкмо ще пледирам за мир, когато Алиша фиксира Сторми със стоманен поглед и казва:

— Щом се разпознаваш.

И двете със Сторми ахваме. Сторми тръгва към масата на Алиша и със замах събаря хартиените жеравчета на пода. Алиша изкрещява и аз пак ахвам. Всички в стаята вдигат глави.

— Сторми!

— На *нейна* страна ли си? Тя ме нарече „невежа“! Сторми Синклер може да е много неща, но не е невежа.

— Не заемам ничия страна — отвърщам и се навеждам да събера жеравите.

— Ако заемеш страна, трябва да е моята — казва Алиша и вирва брадичка към Сторми. — Тя се смята за някаква грандама, но всъщност е дете, което вдига скандали заради някакво си парти.

— Дете! — пици Сторми.

— Ще престанете ли да се карате? — За мой ужас от очите ми бликват сълзи. — Не мога да го понеса днес. — Гласът ми трепери. —

Просто не мога.

Те се споглеждат и се спускат към мен.

— Скъпа, какво има? — гука Сторми. — Сигурно е заради момче.

— Седни, седни — казва Алиша. Повеждат ме към канапето и седат от двете ми страни.

— Всички да се махат! — вика Сторми и останалите се пръсват веднага. — А сега ни кажи какво става.

Бърша очи с крайчеца на ръкава си.

— С Питър скъсахме. — За първи път го изричам на глас.

Сторми ахва.

— Скъсала си с господин Хубавец! Заради друго момче ли? — Гледа ме с надежда и знам, че мисли за Джон.

— Не беше заради друго момче. Сложно е.

— Скъпа, никога не е толкова сложно — казва Сторми. — По мое време...

Алиша я гледа страшно.

— Ще я оставиш ли да говори?

— Питър така и не успя да се откъсне от бившето си гадже, Джаневив — казвам аз, подсмърчайки. — Тя е качила онова видео, на което сме в джакузито, и Питър е разбрал, а не ми е казал.

— Вероятно не е искал да те разстройва — казва Алиша.

Сторми клати глава така силно, че обиците ѝ свистят.

— Момчето чисто и просто не струва. Трябва да се отнася с теб като с кралица.

— Ти просто искаш Лара Джийн да излиза с твоя правнук — обвинява я Алиша.

— И какво, ако искам! — отвърща тя със светнали очи. — Лара Джийн, имаш ли някакви планове за тази вечер?

И всички започваме да се смеем.

— Сега не мога да мисля за друг, освен за Питър — отговарям аз. — Вие помните ли още първата си любов?

Сторми е имала толкова много — нима ще помни? Но тя кима.

— Гарет О'Лиъри. Бях на петнайсет, а той на осемнайсет, и само бяхме танцували, но като ме погледнеше... — Тя потреперва.

Обръщам се наляво към Алиша.

— А твоята първа любов е съпругът ти Филип, нали?

За моя изненада тя клати глава.

— Първата ми любов беше Албърт. Той беше по-големият брат на най-добрата ми приятелка. Мислех, че ще се омъжа за него. Но не било писано. Срегнах моя Филип. — Усмива се. — Филип беше любовта на живота ми и все пак никога не забравих Албърт. Колко млада бях тогава! Сторми, можеш ли да повярваш, че сме били толкова млади?

Сторми не я скастрия както обикновено. Очите ѝ се навлажняват и казва съвсем тихо, като никога:

— Преди милион живота. И все пак.

— И все пак — повтаря Алиша.

И двете ми се усмихват топло, с такава искрена обич, че сълзите отново избиват в очите ми.

— Какво ще правя сега, когато Питър вече не ми е гадже? — питам се на глас.

— Ще правиш това, което си правила, преди да ти стане гадже — казва Алиша. — Ще си живееш живота и отначало ще ти липсва, но с времето ще става по-леко. Ще ти олекне. — Тя ме докосва със сухата си ръка по бузата. На устните ѝ играе усмивка. — Просто ти трябва време, а ти, малката, разполагаш с цялото време на света.

Това е успокояваща мисъл, но не знам дали вярвам в нея. Не съвсем. Мисля, че при младите времето тече различно. Минутите са по-дълги, по-наситени и по-живи. Знам само, че всяка минута без него е безкрайно дълга, сякаш чакам, просто го чакам да се върне при мен. Аз, Лара Джийн, знам, че той няма да го направи, но сърцето ми явно не го разбира.

* * *

След това, с подновени сили и пресушени сълзи, седя с Джанет в кабинета ѝ и уточнявам подробностите по партито. Когато тя споменава дневната, замръзвам.

— Джанет, дневната не е достатъчно голяма.

— Не знам какво да ти кажа. Залата за събирания е ангажирана за бинго. Те са там всяка петъчна вечер.

— Но това парти е огромно събитие! Не може ли бингото да се проведе в дневната само една вечер?

— Лара Джийн, не мога да преместя бингото. Хората от цялата общност идват тук заради него, включително майката на наемодателя. Въпрос на политики е. Нищо не мога да направя.

— Ами трапезарията? Можем да изнесем масите и да оформим дансинг в центъра, а напитките ще подредим на дълга маса до стената. Така ще стане.

Джанет ме поглежда красноречиво: *Стига, момиче.*

— И кой ще изнесе всички маси и столове? Ти ли?

— Да. Сигурна съм, че мога да събера и доброволци...

— И някой да си сецне гърба и после да осъди дома? Не, грациас.

— Не е нужно да изнасяме всички маси, само половината. Не можеш ли да накараш персонала да ни помогне? — Джанет вече клати глава, когато получавам прозрение. — Джанет, чух, че от „Фърнклив“ може да дойде автобус с хора. *Фърнклиф*. Те вече са се обявили за най-добрата пенсионерска общност в Блу Ридж.

— О, боже, „Фърнклиф“ не струва. Хората, които работят там, не струват. Аз имам магистърска степен. „Най-добрата пенсионерска общност в Блу Ридж“? Ха! Как не!

Сега само трябва да довърша започнатото.

— Казвам ти, Джанет, ако тази забава не е на ниво, ще изглеждаме като глупаци. Не можем да го позволим. Искам хората от „Фърнклиф“ да излязат оттук, съжалявайки, че не са в „Белвю“!

— Добре, добре. Ще накарам портиерите да помогнат в подготовката на трапезарията. — Тя клати пръст към мен. — Много си упорита, момиче.

— Няма да съжаляваш. Дори само заради снимките. Ще ги качим в уебсайта. Всички ще ни завидят!

При тези думи тя присвива доволно очи и аз изпускам стаения дъх. Това парти трябва да се получи. Просто трябва. То е единствената светла точка в живота ми сега.

В неделя вечер си навивам косата. Навиването на косата е изпълнено с надежда действие. Харесва ми да я навивам вечер и да си мисля за всички неща, които може да се случат на другия ден. Освен това обикновено изглежда много по-добре, след като преспя и вече не е толкова бухнала.

Прибрала съм половината си фиби и почти довършвам едната страна, когато Крис влиза през прозореца.

— Наказана съм, затова трябва да изчакам мама да заспи, преди да се прибера — казва тя и сваля рокерското си яке. — Ти още ли си депресирана заради Кавински?

Навивам кичур коса на машата.

— Да. Все пак не са минали и четиридесет и осем часа.

Тя ме прегръща.

— Неприятно ми е да ти го кажа, но тази история беше обречена.

Аз я поглеждам оскърбена.

— Много благодаря.

— Е, вярно е. Беше много странно, че се събрахте, а после и онази история с видеото. — Тя взема машата от мен и започва да навива косата си. — Но държа да отбележа, че вероятно за теб беше добре да преживееш това. Ти беше твърде затворена, скъпа. Твърде склонна да съдиш хората.

Грабвам машата от ръцете ѝ и замахвам, все едно ще я ударя с нея.

— Защо дойде — да ме ободриш или да изтъкваш недостатъците ми?

— Извинявай! Просто казвам. — Усмивва ми се ведро. — Не тъгувай твърде дълго. Не е в стила ти. Има и други момчета, освен Кавински. Момчета, които не се влачат след братовчедка ми. Момчета като Джон Макларън. Той е готин. Бих го сваляла, ако не си падаше по теб.

— Не мога да мисля за друг сега — казвам тихо. — С Питър току-що скъсахме.

— Между теб и Джони има тръпка. Видях го с очите си в къщичката на дървото. Той те иска. — Бута ме с рамо. — Ти преди го харесваше. Може пък да е останало нещо.

Не й обръщам внимание и продължавам да си навивам косата, кичур по кичур.

* * *

Питър още седи пред мен по химия. Не знаех, че е възможно някой да ти липсва още по-силно, когато е само на метър от теб. Може би защото не ме поглежда, нито веднъж. Не разбирах напълно каква голяма част от живота ми е станал. Станал е толкова... познат. А сега просто си отиде. Не си отиде, още е тук, но е недостъпен за мен, което е може би по-лошо. За минутка беше много хубаво. Много, много хубаво. Не беше ли хубаво? Може би много, много хубавите неща не траят дълго; може би именно това ги прави още по-сладки, мимолетността им. Може би все още се опитвам да се успокоя. Получава се, донякъде. Но донякъде засега е достатъчно.

След часа Питър се застоява на чина, обръща се и казва:

— Здравсти.

Сърцето ми подскача.

— Здравсти. — Внезапно ме сполита безумната мисъл, че ще поиска да се върна и аз ще кажа „да“. Ще забравя гордостта си, ще забравя Дженевив, ще забравя всичко.

— Искам си огърлицата — казва той. — Очевидно.

Пръстите ми политат към сърчицето, което виси на шията ми. Искях да го сваля тази сутрин, но не можах.

Сега трябва да я върна? Сторми има цяла кутия с джунджурийки от стари гаджета. Не мислех, че аз трябва да връщам единствения ми спомен от момче. Но тя е скъпа, а Питър е практичен. Ще си вземе парите обратно и майка му ще я продаде.

— Разбира се — казвам и посягам към закопчалката.

— Нямах предвид да ми я върнеш на секундата — казва той и ръцете ми застиват. Може би ще ми позволи да я задържа още малко,

дори завинаги. — Но ще я взема.

Не мога да я разкопча, отнема ми цяла вечност и е мъчително, защото той чака. Накрая идва зад мен, вдига косата от врата ми и я премята на рамото. Може и да си въобразявам, но ми се струва, че чувам как бие сърцето му. Неговото сърце, бие, а моето се разбива.

Кити влита в стаята ми. Седя до бюрото и си пиша домашните. Отдавна не съм седяла тук да уча; с Питър обикновено ходехме в „Старбъкс“ след училище. Животът вече е самотен.

— С Питър скъсахте ли? — пита Кити.

Потрепвам.

— Кой ти каза?

— Това няма значение. Просто ми отговори.

— Ами... да.

— Ти не го заслужаваш — изплюва тя.

Обръщам се в стола си.

— Какво? Ти си моя сестра, не е честно да заставащ на негова страна. Дори не си чула моята. Не че е твоя работа. Не знаеш ли, че никога не трябва да заставащ срещу сестра си?

Тя свива устни.

— И каква е твоята страна?

— Моята страна е... сложно е. Питър още има чувства към Джаневив...

— Той вече не я приема по този начин. Не си измисляй извинения.

— Ти не видя каквото видях аз, Кити! — избухвам.

— И какво си видяла? — предизвиква ме тя, вирнала брадичка като оръжие. — Кажи.

— Не е само заради това, което видях. Знаех го през цялото време. Просто... няма значение. Ти няма да разбереш.

— Видя ли го да я целува? Видя ли го?

— Не, но...

— Никакво „но“. — Тя присвива очи. — Има ли нещо общо с онзи тип със странното име? Джон Амбертън Макларън или каквото беше там?

— Не! Защо говориш така? — Въздишам и добавям: — Чакай малко! Да не си ми чела пак писмата?

Тя криви лице и разбирам, че ги е чела, негодницата.

— Не променяй темата! Харесваш ли го, или не?

— Това няма нищо общо с Джон Макларън. А само с мен и Питър.

Искам да ѝ кажа, че той е знаел, че Дженовив е направила видеото и го е разпространила. Знаел е и продължи да я защитава. Но не мога да разваля нейната наивна представа за Питър. Би било твърде жестоко.

— Кити, това не е от значение. Питър още има чувства към Дженовив и аз винаги съм го знаела. Освен това какъв е смисълът от сериозна връзка с Питър, когато накрая просто ще скъсаме, както направиха Марго и Джош? Връзките в гимназията рядко продължават дълго. И с право. Твърде млади сме, за да е сериозно. — Докато изричам това, сълзите се стичат от тъгълчетата на очите ми.

Кити омеква и ме прегръща.

— Не плачи.

— Не плача. Само ми текат сълзи.

Тя въздиша тежко.

— Ако това е любовта, не, благодаря. Не ми е притрябвала. Когато порасна, ще правя каквото си знам.

— И какво означава това?

Тя свива рамене.

— Ако харесвам някое момче, ще излизам с него, но няма да седя у дома и да плача за него.

— Кити, не се дръж, все едно никога не плачеш.

— Плача само за важни неща.

— Онази вечер се разплака, защото татко не ти позволи да останеш да гледаш телевизия!

— Е, това беше важно за мен.

Подсмърчам.

— Не знам защо споря с теб за такива неща. — Тя е твърде малка, за да разбере. И част от мен се надява никога да не разбере. По-добре ми беше, когато и аз не разбирах.

* * *

Вечерта с татко ми ем чиниите, а той се прокашля и казва:

— Кити ми каза за голямата раздяла. Как се справяш?

Изплаквам една чаша и я слагам в съдомиялната.

— Кити има голяма уста. Сама щях да ти кажа по-късно. —
Може би дълбоко в себе си съм се надявала, че няма да се наложи.

— Искаш ли да поговорим за това? Може да направя чай „Лека
нощ“. Не толкова хубав като на мама, но все пак.

— Може би по-късно — отвърщам, за да съм любезна. Неговата
версия на чая не е особено добра.

Той ме прегръща през раменете.

— Ще стане по-леко, ще видиш. Питър Кавински не е
единственото момче на света.

— Просто не искам да ме боли така отново — въздишам аз.

— Няма как да се защитиш от разбиване на сърце, Лара Джийн.
Това е част от живота. — Целува ме по главата. — Качи се горе и си
почини. Аз ще довърша тук.

— Благодаря, татко. — Оставям го сам в кухнята да си тананика,
докато подсушава една тенджера с кърпа.

Татко каза, че Питър не е единственото момче на света. Знам, че
е така, естествено. Но вижте татко. Мама е била единственото момиче
на света за него. Ако не беше така, щеше вече да си е намерил друга.
Може би и той се опитва да предпази сърцето си. Може би си
приличаме повече, отколкото съм осъзнавала.

Отново вали. Мислех да отидем с Кити и Джейми в парка след училище, но сега няма как. Седя на леглото си, навивам си косата и гледам как дъждът се стрелва надолу като сребърни сачми. Времето е подходящо за настроението ми.

Покрай раздялата забравих за играта. Е, сега си я спомних доста добре. Ще победя. Ще я очистя. Тя няма да получи Питър и да спечели играта. Твърде нечестно е. И ще си измисля някакво перфектно желание, някакво перфектно нещо, което да ѝ отнема. Само да знаех какво да бъде то!

Имам нужда от помощ. Обаждам се на Крис, но тя не вдига. Тъкмо ще звъня отново, но в последната секунда пиша съобщение на Джон:

Ще ми помогнеш ли да очистя Джаневив?

След няколко минути той отговаря:

За мен ще бъде чест.

* * *

Джон се настанява на дивана, навежда се напред и ме гледа настойчиво.

— Добре, как искаш да го направим? Искаш ли да я накараме да се разкрие? Да ѝ направим капан?

Оставям чаша със сладък чай пред него, сядам на дивана и казвам:

— Мисля, че първо трябва да я наблюдаваме. Дори не ѝ знам програмата. — И... ако докато печеля тази игра, науча голямата ѝ тайна, е — това ще е хубав бонус.

— Да, харесва ми — отвръща Джон и отпива от чая.

— Знам къде държат резервния ключ. С Крис трябваше да вземем веднъж една прахосмукачка от тях. Ами ако... ами ако се опитам да я сплаша? Например да оставя бележка под възглавницата ѝ: „Наблюдавам те“. Това определено ще я ужаси.

Джон едва не се задавя с чая.

— Чакай, за какво ти е това?

— Не знам. Ти си специалистът!

— Специалист! Как ще съм специалист? Ако бях поне малко добър, още щях да съм в играта.

— Нямахме как да знаеш, че ще бъда в „Белвю“ — изтъквам аз. — Просто извади лош късмет.

— При нас стават доста съвпадения. „Белвю“. Ти беше на Модела на ООН.

Свеждам очи към ръцете си.

— Това... не беше съвсем съвпадение. Всъщност изобщо не беше съвпадение. Отидох там да търся теб. Искях да видя какъв си станал. Знаех, че ще си на събранието, защото помнех колко ти харесваше в прогимназията.

— Включих се само за да усъвършенствам говоренето пред публика. Заради заекването. — Той млъква. — Чакай. Каза, че си дошла там заради мен? За да видиш какъв съм станал?

— Да... все се чудех.

Той не казва нищо; просто се взира в мен. Оставя внезапно чашата си. После я взема пак и слага под нея подложка.

— Не каза какво стана с теб и Кавински онази нощ, след като те оставих.

— Ами скъсахме.

— Скъсали сте... — повтаря с безизразно лице.

Тогава забелязвам, че Кити се мотае на прага като малка шпионка.

— Какво искаш, Кити?

— Ами... остана ли хумус с червени чушки?

— Не знам, иди да провериш.

Джон отваря широко очи.

— Това малката ти сестра ли е? — И казва на Кити: — Когато те видях за последно, беше още малко момиченце.

— Да, пораснах — отвръща тя не особено любезно.

Поглеждам я остро.

— Бъди мила с госта. — Тя се завърта на пета и хуква по стълбите. — Извини сестра ми. Тя беше много близка с Питър и си е внушила някакви глупости...

— Някакви глупости?

Иде ми да се зашлевя.

— Ами да, смята, че между нас има нещо. Но очевидно няма и ти не ме харесваш по този начин, така че са глупости. — Ама какви ги говоря? Защо Господ ми е дал уста, ако ще говоря само глупости, щом я отворя?

Толкова е тихо, че отварям уста да изрека още глупости, но той казва:

— Е... не са *чак* такива глупости.

— Да! Не исках да кажа *глупости*... — Затварям рязко уста и се втренчвам право напред.

— Помниш ли, когато играхме на бутилка в нашето мазе?

Кимам.

— Притеснявах се да те целуна, защото не бях целувал момиче — казва той и взема пак чашата. Вдига я, но вътре е останал само лед. Среца погледа ми и се усмихва. — Момчетата много ми се подиграваха, че съм я прецакал.

— Не я прецака.

— И аз така си мислех, докато братът на Тревър не ни каза, че можел да накара момиче... — Джон се колебае, кима рязко и продължава: — Твърдеше, че можел да докара момиче до оргазъм само като я целува.

Изсмивам се пискливо и притискам ръце към устата си.

— Това е най-голямата лъжа, която съм чувала! Не съм го виждала дори да говори с момиче. Освен това не мисля, че е възможно. А дори да беше възможно, силно се съмнявам, че точно Шон Пайк е способен на това.

Джон също се смее.

— Е, вече и аз знам, че е лъжа, но тогава всички му повярвахме.

— Да, целувката не беше кой знае какво. — Джон потрепва и аз продължавам: — Но не беше чак ужасна. Заклевам се. И знаеш ли, аз също не съм голяма специалистка в целувките. Коя съм аз, че да преценявам?

— Добре, добре, спри да ме успокояваш. — Той оставя чашата. — Вече съм станал доста по-добър. Поне момичетата казват така.

Този разговор поема в странна изповедна посока и аз съм притеснена, но не неприятно. Сякаш споделяме тайни, като заговорници.

— О, значи си се целувал толкова много?

Той пак се смее.

— Ами може да се каже. — Замълчава. — Изненадан съм, че дори помниш онзи ден. Ти беше толкова хлътнала по Кавински, че според мен не забелязваше останалите.

Бутам го по рамото.

— Не бях толкова хлътнала по Кавински!

— Напротив. Не откъсваше очи от бутилката, ето така. — Той взема бутилката и се втренчва в нея. — Чакаше своя миг.

Знам, че съм изчервена до уши.

— О, я млъквай!

Той се смее.

— Гледаше я като ястреб жертвата си.

— Млъквай! — Сега и аз се смея. — Как изобщо го помниш?

— Защото и аз правех същото.

— И ти ли си гледал Питър? — казвам, за да го подразня, защото е смешно. За първи път от дни се забавлявам.

Той поглежда право към мен, сините му очи са уверени и дъхът ми секва в гърдите.

— Не, аз гледах теб.

Чувам жужене в ушите си, това е сърцето ми — бие три пъти по-бързо. *При спомените всичко като че ли се случва на фона на музика.* Една от любимите ми реплики от „Стъклената менажерия“. Ако затворя очи, почти мога да я чуя, в онзи ден в мазето на Джон Амброуз Макларън. А след години, когато погледна към този момент сега, каква музика ще чуя?

Той още ме гледа и аз усещам пърхане, което започва в гърлото ми и продължава към ключицата и гърдите.

— Харесвам те, Лара Джийн. Харесвах те тогава, а сега те харесвам още повече. Знам, че с Кавински сте скъсали току-що и ти още си тъжна, но просто искам да е пределно ясно.

— Ами... добре — прошепвам. Думите му са съвсем ясни, няма и следа от заекване. Просто пределно ясни.

— Добре тогава. Нека спечелим твоето желание. — Той вади телефона си и отваря картата на Гугъл. — Погледнах адреса на Джен, преди да дойда тук. Мисля, че си права, не бива да бързаме, трябва да преценим ситуацията. Да не предприемаме нищо необмислено.

— Аха. — Аз съм в нещо като сънно състояние; трудно ми е да се съсредоточа. Джон Амброуз Макларън иска да бъде пределно ясно.

Съвземам се, когато Кити се връща в дневната с табла с портокалово безалкохолно, тубичка хумус от червени чушки и пакетче сухари. Стига до дивана и я стоварва точно пред нас. Вдига пакетчето и пита:

— Искате ли?

— Да — отвърща Джон и си взема парченце. — Разбрах, че си много добра в кроежите. Вярно ли е?

— Какво имаш предвид? — пита тя предпазливо.

— Ти си изпратила писмата на Лара Джийн, нали? — Кити кима. — Значи си доста добра в кроежите.

— Да, предполагам.

— Чудесно. Имаме нужда от помощ.

Идеите на Кити са твърде крайни. Например да срежем гумите на колата на Дженевив или да хвърлим смърдяща бомба в къщата ѝ, за да я принудим да излезе навън, но Джон ги записва до една, което не остава незабелязано от нея. По принцип малко неща остават незабелязани от Кити.

На следващата сутрин Кити дъвче филийката с фъстъчено масло, а татко казва зад вестника си:

— Ще изпуснеш автобуса, ако не побързаш.

Тя само свива рамене и тръгва бавно към стълбите, за да си вземе чантата. Сигурна съм, че си мисли, че ако изпусне автобуса, ще я закарам — но аз също закъснявам. Успях се и после не можах да намеря любимите си джинси, затова се наложи да се спра на вторите по любовност.

Докато измивам купичката от зърнената закуска, поглеждам през прозореца и виждам, че спира автобусът на Кити.

— Изпусна автобуса! — крещя към стълбите.

Няма отговор.

Пъхам обяда си в чантата и викам пак:

— Ако ще идваш с мен, по-добре побързай! Чао, тате!

Обувам се до входната врата, когато Кити се стрелва покрай мен и излита навън с подскачаща на рамото чанта. Тръгвам след нея и затварям вратата. И там, от другата страна на улицата, облегат на аудито си, стои Питър. Усмивва се широко на Кити, а аз съм напълно ошашавена. Първата ми мисъл е: „Мен ли е дошъл да види?“. Не, не може да бъде. Втората ми мисъл е: „Това капан ли е?“. Озъртам се бързо, търся някаква следа от Дженевив. Няма я и изпитвам вина, че съм допуснала, че може да е толкова жесток.

Кити маха диво и търчи към него.

— Здравсти!

— Готова ли си да тръгваме, хлапе?

— Да. — Обръща се към мен. — Лара Джийн, може да дойдеш с нас. Ще седна в скута ти.

Питър си поглежда телефона и малката надежда, че е дошъл заради мен, съвсем изчезва.

— Не, няма нужда — отговарям. — Има място само за двама.

Той отваря вратата пред нея, а тя се качва и му казва:

— Карай бързо.

Той почти не ме поглежда, преди да тръгнат. Ясно. Явно така стоят нещата.

* * *

— Каква торта ми правиш?

Кити седи на столчето и ме гледа. Тази вечер пека тортата, за да е готово всичко за утрешното парти. Решила съм, че партито с преспиване на Юли трябва да е най-страхотното, отчасти защото доста закъсня и чакането трябва да си струва, и отчасти защото навършването на десет години е голямо събитие в живота на едно момиче. Кити може и да няма майка, но доколкото зависи от мен — рожденият ѝ ден ще е грандиозен.

— Казах ти, че е изненада. — Изсипвам отмереното брашно в купата. — Е, как мина денят ти?

— Добре. Получих шест минус по математика.

— О, браво! Случи ли се още нещо хубаво?

Тя свива рамене.

— Мисля, че госпожица Бертоли пръдна случайно, докато проверяваше присъстващите. Всички се смяха.

Бакпулвер, сол.

— Супер, супер. А Питър право в училище ли те закара, или спряхте някъде по пътя?

— Закара ме да вземем понички.

Прехапвам устна.

— Това е хубаво. А каза ли нещо?

— За какво?

— Ами не знам. За живота.

Кити върти очи.

— Не каза нищо за теб, ако това се питаш.

Заболя.

— Не се питах това — излъгах аз.

С Кити сме планирали всичко до най-малката подробност. Зомби грим. Фотографии с реквизит. Маникюр.

Избрах тортата особено внимателно. Шоколадова с малиново сладко и глазура от бял шоколад. Направих три различни соса. Солена сметана с лук, хумус с червени чушки и студен спаначен сос. Нарязани зеленчуци. Кифлички с наденичка. Солени карамелизирани пуканки за филма. Пунш с лайм, като онзи, в който се налива джинджифилова бира. Дори свалих старата стъклена купа за пунш от тавана, която ще е идеална и за военновременния купон. За закуска сутринта ще правя палачинки с парченца шоколад. Знам, че всички тези детайли са важни за Кити. Тя вече спомена, че на рождения ден на Бриел майка ѝ направила ягодови смутита за закуска, а и как да забравя, че майката на Алиша Бърнард приготвила френски палачинки, като Кити не спира да го споменава?

Татко е прокуден в стаята си за цялата нощ, което той приема с явно облекчение — но не и преди да го накараме да свали от стаята ми малкия старомоден скрин с чекмеджета. Аз подреждам красиво в нея нощници, пижами и пухкави чехли. От трите ни аз имам най-много пухкави чехли.

Всички веднага обличат пижамите, кикотят се, пицят и се боричкат за тях.

Аз съм с бледорозов пенъоар, който купих от магазин за втора употреба чисто нов, още с етикетчето. Чувствам се като Дорис Дей в „Пижамената игра“. Липсват ми само пухени чехли с токчета. Опитах се да убедя Кити да гледаме стар филм, но тя отхвърли идеята на мига. За по-забавно си навих косата на ролки. Предложих и на момичетата да им навия косите, но те се разпицяха и отказаха.

Толкова са шумни, че не спирам да повтарям:

— Момичета, момичета!

По средата на маникюрената сесия забелязах, че Кити е някак унила. Мислех си, че ще е в стихията си, душата на купона, но тя не се отпуска и играе с Джейми.

Когато всички момичета се качват в стаята ми, за да си направят маските за лице, които приготвих, хващам Кити за лакътя.

— Забавляваш ли се? — Тя кима и опитва да се измъкне, но аз я гледам строго. — Честна сестринска?

Кити се колебае.

— Шаней и Софи са станали много добри приятелки — казва тя и очите ѝ се пълнят. — Както ние бяхме с нея преди. Видя ли как си

направиха еднакъв маникюр? Не ме попитаха дали и аз искам такъв.

— Не мисля, че са искали да те изолират.

Свива кокалестите си рамене.

Прегръщам я, но тя стои сковано и аз придърпвам главата ѝ към рамото си.

— Понякога е трудно с най-добрите приятелки. И двете растете и се променяте, а това рядко става с една и съща скорост.

Тя вдига рязко глава и аз пак я притискам към рамото си.

— Това ли се случи с теб и Джаневив? — пита ме.

— Честно да ти кажа, не знам какво се случи с мен и Джаневив. Тя се премести и останахме приятелки, а после вече не бяхме. — Малко късно се усещам, че не е най-подходящата утеха за човек, който се чувства изолиран от приятелите си. — Но съм сигурна, че това няма да се случи с теб.

Тя въздиша примирено.

— Защо нещата не могат да си останат същите като преди?

— Тогава нищо няма да се променя и ти няма да пораснеш; ще си останеш вечно на девет и никога няма да бъдеш на десет.

Тя изтрива нос с опакото на ръката си.

— Може да ми хареса.

— Тогава никога няма да шофираш, да отидеш в колеж или да купиш къща и да осиновиш много кучета. Знам, че искаш всичко това. Ти имаш приключенски дух и докато си дете, не можеш да го осъществиш, защото трябва да получаваш разрешението на възрастните. Но щом пораснеш, ще можеш да правиш каквото поискаш и няма да трябва да питаш никого.

Тя казва с въздишка:

— Да, вярно е.

Приглаждам косата ѝ назад от челото.

— Искаш ли да пусна филм за гостите ти?

— На ужасите ли?

— Разбира се.

Тя веднага минава в режим на преговори като истинска бизнесдама, каквато всъщност е.

— Трябва да е за възрастни обаче. Не детски.

— Добре, но ако момичетата се изплашат, няма да спиш при мен. Последния път ме държахте будна цяла нощ. И ако родителите се

обадят да се оплачат, ще им кажа, че сте пуснали филма сами.

— Няма проблем.

Гледам я как лети по стълбите. Може да е невъзможна, но я харесвам такава, каквата е. Не бих имала нищо против да си остане вечно на девет. Сега проблемите ѝ са още незначителни; събират се в дланта ти. Харесва ми да зависи от мен. Нейните грижи и нужди ме карат да забравя моите. Харесва ми да съм необходима, да съм отговорна за някого. Раздялата с Питър не е толкова значима, колкото факта, че Катрин Сонг Кови навършва десет. Тя расте като гъбка без майка, само с две сестри и с баща. Това не е малко постижение. Това е нещо изключително.

Но пък десет... леле. На десет вече не си малко момиченце. А нещо по средата. Мисълта, че тя пораства, че ще надрасне играчките си, комплекта за рисуване... ме прави малко меланхолична. Порастването наистина е горчиво-сладко.

Телефонът ми бръмчи, получавам жално съобщение от татко:

Безопасно ли е да слеза долу? Много съм жаден.

Чисто е.

Разбрано.

Преследването на Джаневив ми е някак странно познато. Всякакви малки подробности се завръщат. Опияняваща комбинация от нещата, които преди знаех за нея, и нещата, които не знам. Тя минава през закувалнята „Уенди“ и без дори да погледна, знам какво има в торбичката. Малък леден шейк, малки картопки и шест пилешки хапки.

С Джон я следваме известно време през града, но я губим на светофар, затова тръгваме направо към „Белвю“ Имам среща на комитета по планиране на военновременния купон. Той приближава и ние удвояваме усилията, за да сме готови навреме. „Белвю“ се превърна в моето убежище, в моето безопасно място във всичко това. Отчасти защото Джаневив не знае за него, затова не може да ме очисти там, но и защото единствено там няма да срещна нея и Питър, които вече са свободни да правят каквото решат заедно.

В началото на срещата завалява сняг. Всички се събират до прозорците да гледат, клатят глави и казват:

— Сняг през април! Можете ли да повярвате? — А после се заемаме отново с украсата. Джон помага с банера.

Когато приключваме, навън е натрупал няколко сантиметра сняг, който вече се е заледил.

— Джони, не можеш да караш в такова време. Абсолютно ти забранявам — казва Сторми.

— Бабо, ще се оправя. Аз съм добър шофьор.

Тя го плясва по ръката.

— Казах ти да не ме наричаш „бабо“! Само Сторми. Отговорът е „не“. Категорична съм. Тази нощ двамата оставате в „Белвю“. Твърде опасно е. — Поглежда ме строго. — Лара Джийн, обади се още сега на баща си и му кажи, че не ти позволявам да излизаш в това време.

— Той може да дойде да ни вземе — предлагам аз.

— И горкият вдовец да катастрофира по пътя насам? Не. В никакъв случай. Дай ми телефона си. Аз ще му се обадя.

— Но... утре сме на училище — казвам аз.

— Отменено е — заявява тя с усмивка. — Току-що съобщиха по телевизията.

— Но аз нямам никакви вещи тук! Нямам четка за зъби, пижама, нищо!

Тя ме прегръща.

— Успокой се и остави на Сторми да се погрижи за всичко. Не тревожи малката си красива главица.

И така, с Джон Амброуз Макларън прекарваме нощта заедно в старчески дом.

* * *

Снежна буря през април е магическо нещо. Дори да е заради климатичните промени. Няколко розови цветя вече са напъпили в градината пред дневната на Сторми и снегът ги ръси силно, както Кити поръсва захар върху палачинките — бързо и по много. Скоро вече розовото не се вижда — всичко е покрито с бяло.

Играем на дама в дневната на Сторми, на голяма табла за дама, каквато се продава в „Кракър Баръл“. Джон ме би два пъти и не спира да ме пита дали го оставям да победи. Аз си мълча, но отговорът е „не“, просто е по-добър от мен на дама. Сторми сервира пиня колада, която е смесила в блендера си със „съвсем мъничко ром, колкото да ни сгрее“, и изпече в микровълновата замразени банички със спанак, които никой не докосва. Бинт Крозби звучи от уредбата. Към девет и половина Сторми се прозява и казва, че скоро ще си ляга. С Джон се споглеждаме — още е много рано и аз не помня откога не съм си лягала преди полунощ.

Сторми настоява да остана при нея, а Джон щял да спи в гостната на господин Моралес. Джон не е особено възхитен от идеята, защото пита:

— Не мога ли да спя тук на пода?

Изненадана съм, когато тя поклаща глава.

— Не смятам, че бащата на Лара Джийн ще одобри това!

— Наистина не мисля, че татко ще има нещо против, Сторми — обаждам се аз. — Мога да му се обадя, ако искаш.

Отговорът е категоричен: Джон трябва да спи при господин Моралес. За дама, която все ми казва да си живея живота и да си нося презерватив, тя е доста по-старомодна, отколкото предполагам.

Сторми дава на Джон кърпа за лице и стиропорени тапи за уши.

— Господин Моралес хърка — казва му, докато го целува за лека нощ.

Джон вдига вежди.

— Откъде знаеш?

— Не би искал да знаеш! — Тя влиза с танцова стъпка в кухнята като грандама, каквато всъщност е.

Джон ми шепне:

— Наистина не искам да знам.

Прехапвам вътрешността на бузата си, за да не се засмея.

— Пусни телефона си на вибрация — заръчва ми той, преди да излезе. — Ще ти пиша.

* * *

Чувам хъркането на Сторми и шепота на ледените снежинки, които удрят по прозореца. Не спирам да се въртя в спалния чувал на Сторми, въртя се, горещо ми е и ми се иска тя да не беше усилила толкова отоплението. Възрастните хора все се оплакват колко било студено в „Белвю“ и че отоплението било „ужасно“, както казва Дани от сграда „Азалия“. На мен ми се струва доста горещо. Прасковената сатенена нощница с висока яка, която Сторми настоя да облека, не облекчава положението. Лежа настрани, играя на „Кенди Кръш“ на телефона си и се чудя кога Джон най-после ще ми пише.

* * *

Искаш ли да играем в снега?

Отговарям веднага:

ДА! Тук е много горещо.

В коридора след две минути?

Ок.

Ставам толкова бързо, че едва не се спъвам в чувала. Светвам с телефона, за да си намеря палтото и ботушите. Сторми продължава да хърка. Не мога да намеря шала си, но не искам да карам Джон да чака, затова хуквам навън без него.

Той вече е в коридора. Косата му е щръкнала на тила и си мисля, че само заради това бих могла да се влюбя в него, ако си позволя. Когато ме вижда, той протяга ръце и пее:

— Искаш ли да направим снежен човек? — Аз се смея така силно, че той добавя: — Тихо, ще събудиш хората! — Което само ме размива още повече.

— Едва десет и половина е!

Хукваме по покрития с килим коридор и се смеем възможно най-тихо. Но колкото повече се опитваш да потискаш смеха, толкова по-трудно е да спреш.

— Не мога да спра да се смея — пъшкам аз, когато изтичваме през плъзгащите се врати в двора.

И двамата сме останали без дъх; спираме рязко.

Земята е покрита с дебела снежна пелена, като овча вълна. Толкова е красиво и притихнало, че сърцето почти ме боли от удоволствие. Осъзнавам, че съм щастлива, защото не съм се сетила нито веднъж за Питър. Обръщам се към Джон, той ме гледа с лека усмивка, която предизвиква пърхане в корема ми.

Завъртам се в кръг и пея:

— Искаш ли да направим снежен човек? — А после пак започваме да се кикотим.

— Заради теб ще ни изхвърлят оттук — предупреждава ме той.

Хващам го за ръцете, карам го да се завърти с мен възможно най-бързо и викам:

— Спри да се преструваш, че живееш тук, старче!

Той пуска ръцете ми и двамата се препъваме. После грабва шепа сняг и започва да я прави на топка.

— Старче, значи? Ще ти покажа кой е старче!

Бягам далеч от него и се пързаям по снега.

— Да не си посмял, Джон Амброуз Макларън!

Той хуква след мен, смее се и диша тежко. Успява да ме сграбчи през кръста и вдига ръка, сякаш ще пъхне снежната топка в гърба ми, но в последната секунда ме пуска. Гледа ме с широко отворени очи.

— Боже! Да не си с нощницата на баба ми под палтото?

Аз се кикотя и питам:

— Искаш ли да видиш? Много е колоритна. — Понечвам да откопчая палтото си. — Чакай, първо се обърни.

Той клати глава, но се подчинява.

— Това е странно. — Още щом се обръща, грабвам шепа сняг, правя я на топка и я слагам в джоба на палтото си.

— Добре, обърни се.

Джон се обръща и аз пращам топката право към главата му. Удря го в окоето.

— Ох! — вика той и се бърше с ръкав.

Аз ахвам и тръгвам към него.

— Боже! Много съжалявам. Добре ли си...

Той вече загребва сняг, хвърля го към мен и така започва боят със снежни топки. Преследваме се из двора и аз отбелязвам още едно страхотно попадение в гърба му. Обявяваме примирие, когато се подхлъзвам и едва не падам по задник. За щастие Джон ме хвана навреме. Не ме пуска веднага. Взираме се един в друг за секунда, ръката му е на кръста ми. По миглите му има снежинки.

— Ако не знаех, че още си хлътнала по Кавински, щях да те целуна.

Потрепервам. Преди Питър, най-романтичното ми преживяване беше с Джон Амброуз Макларън, в дъжда, с топките. А сега това. Колко странно, че така и не започнах да излизам с Джон, а именно с него са два от най-романтичните ми мигове.

Той ме пуска.

— Замръзваш. Да се прибираме.

Отиваме в салона на етаж на Сторми да седнем и да се размразим. Там свети само една лампа за четене и е сумрачно и тихо. Изглежда, всички обитатели са се прибрали в апартаментите си. Странно е да съм тук без Сторми или някой от другите. Сякаш си в училище през нощта. Седим на канапе във френски стил и аз си събувам ботушите, за да си стопля краката. Размърдвам пръсти, за да започна да ги усещам.

— Жалко, че не можем да запалим огън — казва Джон, протяга ръце и гледа към камината.

— Да, не е истинска. Сигурно има някакъв закон, който забранява истински камини в старческите домове... — Замълчавам, защото виждам Сторми — с коприненото кимоно, излиза от апартамента си и тръгва на пръсти по коридора. Към апартамента на господин Моралес. Господи!

— Какво? — пита Джош и аз запушвам устата му с длан. Смъквам се на дивана чак до пода. Дърпам и него до мен. Оставаме там, докато не чуваме щракването на затваряща се врата.

— Какво става? — пита той. — Какво видя?

— Не знам дали искаш да знаеш — прошепвам в отговор.

— Господи! Какво беше? Просто ми кажи.

— Видях Сторми с червеното кимоно, промъкваше се към апартамента на господин Моралес.

— О, господи! — казва той задавено. — Това е...

Поглеждам го съчувствено.

— Знаем, съжалявам.

Той клати глава и се обляга на дивана, протегнал дългите си крака напред.

— Еха. Това е уникално. Прабаба ми води по-активен сексуален живот от мен.

Не мога да се сдържа и питам:

— Ами... значи не си правил секс с много момичета? — И бързо добавям: — Извинявай, аз съм много любопитна. — Чеша се по бузата. — Може да се каже дори, че съм прекалено любопитна. Не е нужно да отговаряш, ако не искаш.

— Не, ще отговоря. Никога не съм правил секс.

— Какво! — Не мога да повярвам. Как е възможно?

— Защо си толкова шокирана?

— Не знам, предполагам, съм си мислила, че всички момчета го правят.

— Е, имал съм само едно гадже и тя беше религиозна, затова така и не го направихме, което не беше проблем. Повярвай ми, не всички момчета правят секс. Бих казал, че повечето не правят. — Замълчава и пита: — А ти?

— И аз никога не съм правила.

Смръщва се объркан.

— Чакай, аз си мислех, че ти и Кавински...

— Не. Защо си мислел така? — О, видеото. Преглъщам с усилие. А си въобразявах, че вероятно е единственият, който не го е виждал. — Видял си видеото във ваната.

Той се колебае, после казва:

— Да. Отначало не знаех, че си ти, чак до партито с капсулата на времето, когато разбрах, че сте заедно. Едно момче ми го показа в училище, но не се загледах внимателно.

— Само се целувахме — казвам и свеждам глава. — Искан ми се да не го беше виждал.

— Защо? Честно, за мен няма никакво значение.

— Предполагам, че ми харесваше да си мисля, че в твоите очи съм друга. Усещам, че сега хората ме гледат различно, но ти все още ме смяташе за старата Лара Джийн. Разбираш ли ме?

— Но аз *точно* така те виждам. За мен си същата. Винаги ще те виждам така, Лара Джийн.

Думите му, погледът му, ме карат да усетя топлина, златиста, чак до замръзналите пръсти на краката ми. Искан да ме целуне. Искан да видя дали е различно от целувката с Питър, дали ще облекчи болката. Дали ще ме накара да го забравя, поне за малко. Но може би той усеща това — че Питър е някак тук с нас, в мислите ми — защото не предприема нищо.

Вместо това ме пита:

— Защо винаги ме наричаш с цялото ми име?

— Не знам. Предполагам, че така мисля за теб.

— Това значи ли, че често мислиш за мен?

Смея се.

— Не, казвам, че когато мисля за теб, което не е много често, мисля по този начин. Първия ден в училище все трябваше да

обяснявам на учителите, че Лара Джийн е първото ми име, а не просто Лара. И после помниш ли как господин Чъдни започна да те нарича Джон Амброуз заради това? „Господин Джон Амброуз“.

Джон имитира надут британски акцент:

— Господин Джон Амброуз Макларън Трети, мадам.

Смея се. Не съм срещала никой Трети досега.

— Наистина ли?

— Да. Дразнещо е. Татко е Младши, затова е Джей Джей, но в нашата голяма фамилия още ме наричат Малкия Джон. — Прави физиономия. — Звучи като някакъв рапър или онзи тип от „Робин Худ“.

— Имаш изискано семейство. — Само веднъж съм виждала майка му, когато дойде да го вземе от училище. Изглеждаше по-млада от другите майки, имаше млечнобяла кожа като него, а косата ѝ също беше по-дълга, отколкото на другите майки, светлоруса.

— Не. Семейството ми изобщо не е изискано. Мама снощи направи десерт от компот. И татко яде пържолата добре изпечена. Освен това ходим на почивка само на места, където може да се стигне с кола.

— Мислех си, че семейството ти е... богато. — Внезапно ме досрамява от думата „богато“. Неудобно е да говориш за парите на хората.

— Строителната компания на татко е доста успешна, но той се гордее, че се е издигнал сам. Не е ходил в колеж, нито бабите и дядовците ми. Сестрите ми бяха първи в семейството.

— Не знаех. — Колко много неща научавам за Джон Амброуз Макларън!

— Сега е твой ред да ми кажеш нещо за себе си, което не знам — казва той.

— Ти вече знаеш повече от останалите. Любовното ми писмо беше изчерпателно.

* * *

На следващата сутрин кихам, докато си обличам палтото, и Сторми вдига тънката си вежда.

— Да не си се простудила, докато игра в снега снощи с Джони?

Свивам се от срам. Надявах се да не повдигне въпроса. Последното, което искам да обсъждаме сега, са среднощните ѝ срещи с господин Моралес! Видяхме я как се върна в апартамента си и изчакахме половин час, преди Джон да отиде в апартамента на господин Моралес.

— Извинявай, че се измъкнахме — казвам вяло. — Беше още много рано и не можехме да заспим, затова решихме да поиграем в снега.

Тя маха с ръка.

— Точно на това се надявах. — Смига ми. — Затова и накарах Джони да остане при господин Моралес, разбира се. Къде отива забавлението, ако няма някоя и друга пречка по пътя?

— Толкова си хитра! — възкликвам с възхита.

— Благодаря, скъпа. — Тя е доста доволна от себе си. — Нали знаеш, че от него би излязъл чудесен първи съпруг. От моя Джони. Е, целуна ли го поне?

Лицето ми пламва.

— Не!

— Можеш да ми кажеш, скъпа.

— Сторми, не сме се целували и дори да бяхме, нямаше да го обсъждам с теб.

Тя вирва надменно нос.

— Не е ли доста егоистично от твоя страна!

— Трябва да тръгвам, Сторми. Татко ме чака отвън. До скоро!

Бързам към изхода, а тя вика след мен:

— Не се тревожи, ще го измъкна от Джони! Ще се видим отново с вас на партито, Лара Джийн!

Когато излизам, слънцето грее ярко и повечето сняг вече се е стопил. Почти имам чувството, че изминалата нощ е била сън.

Вечерта преди военновременното парти се обаждам на Крис, но включвам високоговорителя, защото овалвам тестено руло в захар със салвия.

— Крис, може ли да взема твоя плакат на Роузи Стругарката?

— Може, но за какво ти е?

— За партито от четиридесетте, което ще правя в „Белвю“ утре...

— Спри, вече се отегчих. Господи, постоянно говориш за „Белвю“!

— Това ми е работата!

— О, дали и аз не трябва да работя?

Извъртам очи. Всеки разговор стига до Крис и нейните проблеми.

— Като стана дума за забавна работа за теб, какво ще кажеш да си продавачка на пури на партито? Може да облечеш нещо сладко, с малка шапчица.

— Истински пури?

— Не, шоколадови. Пурите са вредни за възрастните хора.

— Ще има ли пиячка?

Тъкмо да кажа, че ще има, но само за възрастните, ала размислям.

— Не. Може да е опасно в комбинация с лекарствата им.

— Кога каза, че е?

— Утре!

— О, съжалявам. Не мога да посветя петъчна нощ на това. Все ще изникне нещо по-добро в петък вечер. Може би във вторник. Можеш ли да го прехвърлиш следващия вторник?

— Не! А ти ще ми донесеш ли плаката утре в училище?

— Да, но ми пиши съобщение да не забравя.

— Добре. — Издухвам косата от лицето си и започвам да режа тестеното руло. Все още не съм нарязала морковите и целината и не

съм шприцовала целувките. Правя целувки на червено-бели-сини райета и съм притеснена да не се смесят цветовете. О, какво пък. Ако се смесят, хората просто ще трябва да преживеят лилави целувки. Стават и по-лоши неща. Като споменах за по-лоши неща...

— Чувала ли си нещо за Джен? Аз много внимавам, но тя като че ли не се интересува от играта. — В другия край настъпва тишина.

— Вероятно е твърде заета да прави секс вуду на Питър — казвам аз, като почти се надявам Крис да продължи в същия тон. Тя е винаги готова да се подиграва на Джен.

Но не го прави. Казва само:

— Трябва да затварям. Мама ме тормози да изведе кучето.

— Да не забравиш плаката!

След училище с Кити установяваме лагер в кухнята, където е най-светло. Аз свалям тонколониите си и пускам сестрите Андриус, за да добием подходящо настроение. Кити постила една кърпа и подрежда всичките ми гримове, фиби и лакове за коса.

Вдигам пакетче с изкуствени мигли.

— Откъде ги взе?

— Бриел ги открадна от сестра си и ми даде едно пакетче.

— Кити!

— Тя няма да забележи. Има хиляди!

— Не можеш да вземаш чужди вещи.

— Не съм ги взела — Бриел ги взе. Както и да е, не мога да ги върна сега. Искаш ли да ти ги сложа, или не?

Колебая се.

— А знаеш ли как?

— Да, виждала съм много пъти как сестра ѝ си ги слага. — Кити взема миглите от ръката ми. — Ако не ги искаш, добре. Ще ги запазя за себе си.

— Е... добре тогава. Но никакви кражби повече. — Мръщя се и питам: — А някога вземали ли сте мои неща? — Като се замисля, не съм си виждала шапката с котешките ушички от месеци.

— Тихо, стига приказки — срязва ме тя.

Прическата отнема най-много време. С Кити гледаме безброй клипове, за да схванем как се навива. Пада много ресане, лак за коса и ролки. И фиби. Много фиби.

Взирам се в огледалото.

— Не мислиш ли, че изглежда малко... строга?

— Какво имаш предвид под „строга“?

— Ами сякаш са ми сложили канелена кифла на главата.

Кити завира айпада в лицето ми.

— Да, като на това момиче. Така изглежда. Трябва да е автентично. Ако го променим, няма да е тематично и никой няма се

сети как се опитваш да изглеждаш. — Кимама бавно, тя има право. — Освен това тръгвам за госпожица Ротсчайлд, за тренировка на Джейми. Нямам време да започвам отначало.

За червилото постигнахме идеално черешово червено, като смесихме две червени — едно керемидено и едно ярко — с малко розова пудра за фиксиране. Изглеждам, сякаш съм целунала черешов пай.

Докато попивам устните си, Кити пита:

— Онова хубавичко момче Джон Амбър Макандрюс ли ще те вземе, или ще се срещнете в старческия дом?

Развявам предупредително кърпичката в лицето й.

— Ще ме вземе, но бъди мила с него. Освен това не е хубавичко момче.

— Хубавичък е в сравнение с Питър — казва Кити.

— Нека бъдем честни. И двамата са хубавички. Все пак Питър няма нито татуировки, нито огромни мускули. Всъщност е много суетен. — Не сме минавали покрай прозорец или стъклена врата, в които да не се е огледал.

— А Джон суетен ли е?

— Не, не мисля.

— Хм.

— Кити, спри да го сравняваш с Питър. Няма значение кой е по-хубав.

Тя продължава, сякаш не ме е чула:

— Питър има много по-хубава кола. Джони какво кара, някакъв скучен джип? На кого му пука за джипове? Те само лочат бензин.

— Ако трябва да съм честна, мисля, че е хибрид.

— Опитваш се да го защитаваш.

— Той ми е приятел!

— Е, Питър е мой приятел.

* * *

Обличането е сложен процес и аз се наслаждавам на всеки етап. Свързано е с очакването и с надеждата за вечерта. Бавно обувам чорапите с ръб, за да не им пусна бримка. Отнема ми цяла вечност да

изпъна ръбовете както трябва. После роклята — тъмносиня с бели вейки, малки боровинки и къдрави ръкави. Накрая обувките. Старомодни червени, с високо токче, панделка отпред и каишка на глезена.

В комбинация всичко изглежда чудесно и трябва да призная, че Кити беше права за буклата на главата ми. Всичко друго нямаше да е достатъчно.

На излизане татко вдига голяма врява колко съм била хубава и ми прави милиони снимки, които веднага изпраща на Марго. Тя се включва мигновено на видеочата, за да ме види лично.

— Постарай се да се снимаш със Сторми — казва ми. — Искам да видя с какъв секси тоалет е.

— Всъщност няма да е особено секси. Уши си го сама от плат с щампа от четиридесетте.

— Сигурна съм, че ще намери начин да го направи секси — казва Марго. — С какво ще е облечен Джон Макларън?

— Нямам представа. Каза, че ще е изненада.

— Хм. — Това е многозначително хм, което игнорирам.

Татко ми щраква още една снимка на верандата, когато госпожица Ротсчайлд идва.

— Изглеждаш невероятно, Лара Джийн.

— Така е, нали? — пита татко.

— Господи, обичам четиридесетте — казва тя.

— Гледала ли си документалния филм на Кен Бърнс „Войната“? — пита я татко. — Ако се интересуваш от Втората световна, трябва да го гледаш.

— Трябва да го гледате заедно — обажда се Кити и госпожица Ротсчайлд я поглежда предупредително.

— Имаш ли го на дивиди? — пита тя татко. Кити направо грее от въодушевление.

— Разбира се, можеш да го вземеш когато поискаш — отговаря татко, както винаги не разбрал, а Кити се мръщи. Но след малко зяпва смаяна.

Обръщам се да видя какво гледа и виждам червен мустанг кабриолет да се задава по нашата улица. Гюрукът е свален, а зад волана седи Джон Макларън.

Аз също зяпвам при вида му. Той е с униформа: жълто-кафява риза с жълто-кафява вратовръзка, жълто-кафяв панталон, жълто-кафяв колан и шапка. Косата му е сресана настрани. Изглежда невероятно, като истински войник. Усмивва ми се и ми маха.

— Еха — ахвам аз.

— Наистина „еха“ — казва госпожица Ротсчайлд, която се кокори до мен. Татко и филмът на Кен Бърнс са забравени; всички се взираме в униформения Джон и колата му. Сякаш е излязъл от мой сън. Той паркира колата пред къщата и всички хукваме към нея.

— Чия е тази кола? — пита Кити.

— На татко е — отговаря Джон. — Взех я назаем. Обещах му да я паркирам далеч от другите коли обаче, затова се надявам, че си с удобни обувки, Лара Джийн... — Замълчава и ме оглежда от глава до пети. — Еха! Изглеждаш невероятно. — Сочи към кифлата на главата ми. — Косата ти изглежда съвсем... истинска.

— Тя е истинска! — Докосвам я плахо. Внезапно се смуцавам от кифлата на главата и червеното червило.

— Знам... искам да кажа, че изглежда автентично.

— Ти също.

— Може ли да седна в нея? — намесва се Кити с ръка на дръжката на вратата.

— Разбира се — отвръща Джон и слиза от колата. — Но не искаш ли да седнеш зад волана?

Кити кима бързо. Госпожица Ротсчайлд също се качва и татко ги снима. Кити позира с небрежно отпусната на волана ръка.

С Джон стоим отстрани и аз го питам:

— Откъде взе тази униформа?

— Поръчах я по eBay. — Мръщи се и пита: — Правилно ли съм сложил шапката? Мислиш ли, че ми е твърде малка?

— В никакъв случай. Мисля, че изглежда точно както трябва. — Трогната съм, че си е направил труда да поръча униформа за партито. Не мисля, че много момчета биха го сторили. — Сторми ще откачи, когато те види.

Той се взира в лицето ми.

— Ами ти? На теб харесва ли ти?

Изчервявам се.

— Да. Мисля, че изглеждаш... супер.

Оказва се, че Марго е права, както винаги. Сторми е подкъсила роклята и сега е доста над коляното.

— Още имам хубави крака — заявява тя и се върти. — Най-хубавата ми черта, благодарение на ездата, когато бях момиче. — Деколтетото ѝ също е дълбочко.

Един белокос мъж, който дойде с автобуса от „Фърнклиф“, я оглежда одобрително, а Сторми се преструва, че не забелязва, но не спира да пърха с мигли и да кърши снага с ръка на хълбока. Сигурно това е хубавецът, за когото ми спомена.

Снимам я до пианото и изпращам веднага снимката на Марго, която ми връща усмихнати човечета и два вирнати палеца.

Поставям американския флаг в средата на масата и гледам как Джон влачи една маса към средата на залата по указания на Сторми, когато Алиша изниква до мен и двете се вираме в него.

— Трябва да излизаш с него.

— Алиша, нали ти казах, че току-що прекъснах връзка — шепна ѝ аз. Не мога да отделя очи от него, с тази униформа.

— Е, започни нова. Животът е кратък. — За първи път Алиша и Сторми са на една вълна.

Сторми оправя връзката на Джон и малката шапка. Дори плюнчи пръст и се опитва да приглади косата му, но той се отдръпва. Среца погледа ми и прави трескава физиономия: „Помощ!“.

— Спаси го — казва Алиша. — Аз ще довърша масата. Вече подредих витрината за лагера за интернирани. — Сложила я е до вратата и е първото, което се вижда на влизане.

Бързам към Джон и Сторми. Тя ми се усмихва.

— Виж я, не е ли абсолютна кукла? — После се отдалечава величествено.

Джон казва с искрено изражение:

— Лара Джийн, ти си абсолютна кукла.

Смея се и докосвам косата си.

— Кукла с кифла на главата.

Хората започват да влизат, макар че още няма седем. Забелязала съм, че възрастните хора по принцип винаги идват по-рано. Още не

съм подготвила музиката. Сторми казва, че когато даваш парти, музиката е най-важната ти работа, защото определя настроението още щом гостите влязат. Започвам да се притеснявам. Има още много за вършене.

— Най-добре да приключа с подготовката.

— Кажете ми аз какво да направя — казва Джон. — Аз съм твой подчинен в този гуляй. Нали са ги наричали „гуляй“ през четиридесетте?

— Вероятно! — смея се аз и бързо добавям: — Може ли да включиш тонколониите и айпода? Те са в голямата торба до масата с напитките. И може ли да доведеш госпожа Тейлър от 5А? Обещах ѝ ескорт.

Той ми козирува и хуква. По гръбнака ми пробягват тръпки като мехурчета в сода. Тази нощ ще е паметна!

* * *

Вече мина час и половина от началото на партито и Кристал Клемънс, една дама от етаж на Сторми, повежда всички на урок по суинг танци. Разбира се, Сторми е отпред и дава всичко от себе си. Аз се поклащам до масата с напитките: едно-две, три-четири, пет-шест. По-рано танцувах с господин Моралес, но само веднъж, защото жените ме разкъсваха с очи, задето заемам приемлив и читав кавалер. Мъжете са крайно недостатъчни в старческите домове, затова няма партньори за танц дори за половината дами. Чух няколко жени да си шушукат колко грубо било джентълмен да не танцува, когато има дами без партньори — и гледаха красноречиво към бедния Джон.

Той стои в другия край на масата, пие кока-кола и кима в такт с музиката. Бях толкова заета, че не успяхме да поговорим. Навеждам се над масата и му викам:

— Забавляваш ли се?

Той кима. После, съвсем внезапно, стоварва чашата така силно, че масата потреперва и аз подскачам.

— Добре — казва той. — Направи го или умри.

— Какво?

— Да танцуваме.

— Не е нужно, ако не го искаш, Джон — отвързвам свенливо.
— Не, искам го. Сторми не ме учи да танцувам суинг за нищо.
Ококорвам се.
— Кога те е учила на суинг?
— Не мисли за това. Просто танцувай с мен.
— Е... а останаха ли ти бонове? — шегувам се аз.

Той вади един от джоба на панталона си и го плясва на масата. После ме хваща за ръката и ме води в центъра на дансинга като войник, тръгнал към бойното поле. Безкрайно съсредоточен е. Дава знак на господин Моралес, който се зае с музиката, защото само той може да се оправя с моя телефон. Глен Милър рева от тонколониите.

Джон ми кима решително.

— Да го направим.

И тогава започваме да танцуваме. Стъпка назад, стъпка встрани, после заедно, настрани, и отново. Стъпка назад, едно-две-три, едно-две-три. Настъпихме се около милион пъти, но той ме върти по дансинга, лицата ни са зачервени и се смеем. Когато песента свършва, ме дърпа и ме завърта за последен път. Всички ръкопляскат. Господин Моралес вика:

— За младите!

Джон ме хваща и ме вдига във въздуха, все едно сме фигуристи, и тълпата избухва. Аз се усмихвам така усилено, че имам чувството, че лицето ми ще се счупи.

* * *

По-късно, Джон ми помага да сваля всички украси и да ги опаковам. Излиза до паркинга с двата големи кашона, а аз оставам да се сбoguвам с хората и да се уверя, че не сме забравили нещо. Още съм в приповдигнато настроение. Партието мина много добре и Джанет беше доволна. Тя дойде, стисна рамото ми и каза: „Гордея се с теб, Лара Джейн“. А и танцът с Джон... Ако бях още на тринайсет, направо щях да умра. Но сега, на шестнайсет, се изнасям по коридора на старческия дом като в сън.

Изплувам от входа, когато виждам, че Джаневив и Питър вървят към мен. Тя го е хванала за ръка и сякаш сме в машина на времето, а

изминалата година никога не се е случвала. *Ние* никога не сме се случвали.

Приближават се. Вече са на десетина крачки от мен и аз замръзвам на мястото си. Няма ли начин да избягам от това? От това унижение, от поредната загуба? Бях толкова запленена от партито и от Джон, че съвсем забравих за играта. Какви са вариантите ми сега? Ако се обърна и изтичам вътре, тя просто ще ме чака на паркинга цяла нощ. И просто така — отново се превръщам в зайче в лапите ѝ. И просто така — тя побеждава.

Но вече е твърде късно. Те ме забелязват. Питър пуска ръката ѝ и ме пита:

— Какво правиш тук? И какъв е този грим? — Сочи към очите и устните ми.

Бузите ми пламват. Пренебрегвам коментара за грима и казвам само:

— Работя тук, забрави ли? Знаем ти защо си тук, Джанетив. Питър, благодаря ти, че ѝ помагаш да ме очисти. Наистина си много услужлив.

— Кови, не съм дошъл да ѝ помогна да те очисти. Дори не знаех, че си тук. Казах ти, че не ми пука за тази игра! — Обръща се към Джанетив и казва обвинително: — Нали трябваше да вземеш нещо от приятелка на баба ти?

— Така е — отвръща тя. — Това е просто изумително съвпадение. Предполагам, че печеля, нали?

Толкова е самодоволна, толкова уверена в себе си и в победата си над мен.

— Още не си ме докоснала. — Дали да не изтичам вътре? Сторми ще ми позволи да остана през нощта, ако се наложи.

Тогава червеният мустанг на Джон приближава с рев през паркинга.

— Здравсти — казва Джон и Питър и Джен го зяпват смаяни. Едва тогава осъзнавам колко странно изглеждаме: Джон с униформа от Втората световна и с малката шапка, а аз с буклата и червеното червило.

Питър го оглежда.

— *Ти* какво правиш тук?

Джон отвръща нехайно:

— Прабаба ми живее тук. Сторми. Може да си чувал за нея. Тя е приятелка на Лара Джийн.

— Сигурна съм, че не помни — обаждам се аз.

Питър ме поглежда смръщен и разбирам, че наистина не помни. Съвсем в негов стил.

— Ами дрехите? — пита намусено.

— Военновременен парти — отвръща Джон. — Много ексклузивно. Само за VIP персони, съжалявам. — После наглася шапката си.

Виждам, че това вбесява Питър, и съм много доволна.

— Какво е това парти, по дяволите? — пита ме Питър.

Джон прокарва ръка по луксозната седалка до себе си.

— Парти от Втората световна.

— Не питах теб, питах нея — сопва се Питър. Гледа ме настойчиво. — Това *среща* ли е? Ти с *него* ли излизаш? И чия е тази кола?

Преди да отговоря, Джаневив пристъпва към мен и аз отскачам. Скривам се зад колоната.

— Не бъди такова бебе, Лара Джийн. Просто приеми, че ти губиш, а аз печеля!

Надниквам иззад колоната и Джон ме поглежда красноречиво: „Качвай се“. Кимам бързо, той отваря вратата откъм моята страна и аз хуквам към колата с всички сили. Едва затварям вратата и той потегля, а Питър и Джен ни дишат прахта.

Обръщам се да погледна. Питър се вира след нас с отворена уста. Ревнува и аз съм доволна.

— Благодаря, че ме спаси — казвам задъхана. Сърцето ми пак бумти в гърдите.

Джон гледа право напред с широка усмивка на лицето.

— За теб винаги.

Спираме на светофар, той обръща глава, поглежда ме и започваме да се смеем като луди. Отново оставам без дъх.

— Видя ли израженията им? — смее се той и отпуска глава на волана.

— Беше класика!

— Като на филм! — Усмивва се, а сините му очи светят.

— Точно като на филм. — Облягам глава на седалката и гледам луната с широко отворени очи, толкова широко, че чак ме боли. Аз съм в червен мустанг кабриолет и седя до момче в униформа, нощният въздух е като хладна коприна върху кожата ми, небето е осеяно със звезди и аз съм щастлива.

От начина, по който Джон още се усмихва, знам, че и той е щастлив. Тази нощ ще живеем във фантазията. Ще забравя за Питър и Джаневив. Светва зелено, аз вдигам ръце и викам:

— Давай, Джони!

Той натиска газта, а аз крещя.

Летим с висока скорост и на следващия светофар той намалява, прегръща ме и ме притиска към себе си.

— Нали така са правили през петдесетте?

Сърцето ми отново препуска.

— Ние всъщност сме облечени като за четиридесетте... — И тогава ме целува. Устните му са топли и твърди и аз затварям очи.

После той се отдръпва леко, поглежда ме и казва полусериозно:

— По-добре ли беше от първия път?

Замаяна съм. По лицето му е останало червило. Посягам да избърша устата му. Светва зелено, ние не помръдваме, той още ме гледа. Някой зад нас надува клаксон.

— Зелено е.

Той не прави нищо, още ме гледа.

— Първо отговори.

— По-добре беше. — Той настъпва педала на газта и пак потегляме. Още съм без дъх. Надвиквам вятъра: — Искам някой ден да те видя как изнасяш реч пред Модела на ООН!

Той се смее.

— Защо?

— Мисля, че ще си струва да се види. Сигурна съм, че ще си... великолепен. Знаеш ли, мисля, че от всички ни ти си се променил най-много.

— Как?

— Преди беше някак по-тих. Потънал в себе си. Сега си уверен.

— Още се притеснявам, Лара Джийн. — Той има малко, лизнато кичурче в косата си, което се извива упорито нагоре. И това кичурче повече от всичко друго кара сърцето ми да се свива.

След като Джон ме оставя у дома, тичам отсреща да взема Кити от госпожица Ротсчайлд. И тя ме кани на чаша чай. Кити е заспала на дивана пред телевизора, който е с намален звук. Сядаме на другия диван с чаши „Лейди Грей“ и госпожица Ротсчайлд ме пита как е минало партито. Може би защото още съм развълнувана от вечерта, или защото фибите така опъват косата ми, че се чувствам замаяна, или защото очите ѝ светят с искрен интерес, но аз започвам да говоря и ѝ казвам всичко. За танца с Джон, който всички аплодираха, за Питър и Дженевив и дори за целувката.

Тя започва да си вее с ръка, когато стигам до целувката.

— Когато това момче пристигна облечено с униформата... О, боже! — Подсвирва. — Почувствах се като истинска старица, защото го познавах, когато беше малък. Но, господи, той е красавец!

Смея се и издърпвам фибите от косата си. Тя се навежда да ми помогне. Кифлата се разпада и скалпът ми потрепва от облекчение. Това ли е да имаш майка? Да говорите късно нощем за момчета на чаша чай?

Госпожица Ротсчайлд продължава тихо и поверително:

— Но искам да ти кажа нещо, един малък съвет. Трябва да се наслаждаваш напълно на всеки миг. Просто присъствай изцяло, разбираш ли ме? Потопи се напълно и изпий до капка преживяването.

— А не съжалявате ли за нищо? Защото сте се потапяли напълно? — Мисля си за развода ѝ, как говореха за тях в квартала.

— О, господи, не! Разбира се, че съжалявам за някои неща. — Тя се смее дрезгаво, секси, както само пушачите и настиналите хора могат да се смеят. — Не знам защо седя тук и се опитвам да ти давам съвети. Аз съм разведена жена на четиридесет. И две. Четиридесет и две. Какво бих могла да знам? Това е риторичен въпрос, между другото. — Въздъхва някак с копнеж. — Цигарите много ми липсват.

— Кити ще усети, ако пушите — предупреждавам я и тя пак се смее дрезгаво.

— Страх ме е да се противопоставя на това момиче.

— Може да е малка, но е много яростна — съгласявам се аз. — С право се страхувате, госпожице Ротсчайлд.

— Господи, Лара Джийн, би ли ме наричала Трина? Знам, че съм стара, но все пак не съм *толкова* стара.

Колебая се, но питам:

— Добре, Трина... ти харесваш ли татко?

Тя леко се изчервява.

— Ами да, мисля, че е чудесен.

— За срещи?

— Е, не е точно моят тип. И освен това не е показал никакъв интерес към мен, така че, ха-ха!

— Със сигурност знаеш, че Кити се опитва да ви сватоса. Но ако не ти е приятно, определено мога да го прекратя. — После се поправам: — Е, мога да се опитам да я спра. Но мисля, че тя има известно право. Според мен с татко може да ви е добре заедно. Той обича да готви, харесва да стъква огън и няма нищо против пазаруването, защото си носи книга. А ти, ти изглеждаш забавна, спонтанна и... приятна.

Тя ми се усмихва.

— Аз съм истинска бъркотия.

— Бъркотията е хубаво нещо, особено за човек като татко. Поне си струва да опитате, нали?

— Рисковано е да излизаш със съсед. Ако не се получи, си принуден да живееш в непосредствена близост.

— Това е съвсем незначителен риск в сравнение с ползите. Ако не стане, ще си махате любезно на улицата и ще отминавате. Не е кой знае какво. Знам, че съм пристрастна, но татко наистина си струва. Той е най-добрият.

— О, знам. Гледам ви и си мисля, че мъж, който може да отгледа такива момичета, е специален човек. Никога не съм виждала толкова отдаден на семейството си мъж. Вие трите сте перлите в короната му, знаеш ли? И точно така трябва да бъде. Връзката на едно момиче с баща му е най-важната връзка с мъж в живота ѝ.

— А връзката на едно момиче с майка му?

Тя накланя замислено глава.

— Да, бих казала, че това пък е най-важната връзка с жена в живота на едно момиче. С майката или със сестрите. Щастливка си, че ги имаш. Знам, че вече го знаеш по-добре от повечето хора, но родителите няма да са винаги до теб. Ако се случи както му е редът, те ще си отидат първи. Но сестрите ти са с теб за цял живот.

— Ти имаш ли сестра?

Тя кима и на загорилото ѝ лице се появява усмивка.

— Имам голяма сестра. Джени. Не се разбирахме така добре като вас, но с времето тя заприличва все повече на мама. И когато мама много ми липсва, отивам при Джени и пак виждам лицето на мама. — Тя сбърчва нос. — Зловещо ли звучи?

— Не. Звучи... хубаво. — Колебая се. — Понякога, когато чуя гласа на Марго — например от долния етаж, когато ни вика, че закъсняваме или че вечерята е готова, — толкова ми прилича на мама, че се заблуждавам. Само за секунда. — В очите ми избиват сълзи.

И в нейните очи има сълзи.

— Не мисля, че едно момиче някога преодолява загубата на майка си. Аз съм вече възрастна и е съвсем нормално и очаквано майка ми да почине, а все още понякога се чувствам осиротяла. — Усмивва се. — Но това е неизбежно, нали? Когато изгубиш някого и още те боли, тогава разбираш, че обичта е била истинска.

Бърша очи. А дали обичта между мен и Питър беше истинска? Защото още ме боли, наистина. Може би все пак това е в реда на нещата. Подсмърчам и питам:

— Значи, ако татко те покани на среща, ще приемеш?

Тя се смее гръмогласно и веднага запушва устата си с ръце, защото Кити се размърдва на дивана.

— Сега разбирам на кого прилича Кити.

— Трина, не отговори на въпроса.

— Отговорът е „да“.

Усмиввам се на себе си. Да.

* * *

Докато измия целия грим и облека пижамата, става почти три сутринта. Обаче не съм изморена. Искам да говоря с Марго и да ѝ

разкажа вечерта най-подробно. В Шотландия са с пет часа напред, което означава, че там е почти осем. Марго става рано, затова вероятно си струва да опитам.

Хващам я, докато се приготвя да излезе за закуска. Тя поставя компютъра на тоалетката си, за да можем да говорим, докато си слага крем, спирала и малко балсам на устните.

Разказвам ѝ за партито, за появата на Питър и Дженовив и най-важното — за целувката с Джон.

— Марго, мисля, че мога да съм влюбена в повече от един човек едновременно. — Може би съм дори момиче, което се влюбва хиляда и двеста пъти.

Внезапно се виждам като пчеличка, която пие нектар от маргаритки, рози и лилии. Всяко момче е сладко по свой собствен начин.

— Ти ли? — Тя спира да опъва косата си на опашка и чука с пръст по екрана. — Лара Джийн, мисля, че ти донякъде се влюбваш във всеки, когото срещнеш. Това ти е част от чара. Ти си влюбена в любовта.

Може да е вярно. Вероятно съм влюбена в любовта! Това не ми се струва чак толкова лошо нещо.

Градският пролетен панаир е утре и Кити е обещала от мое име на родителския съвет да занесе торта за играта. На играта с торти звучи музика, докато децата обикалят около кръг с номера, като на игра на музикален стол. Когато музиката спре, се избира случаен номер, и детето, което стои пред него, получава тортата. Това е любимата ми панаирна игра, разбира се, защото обичам да гледам всички домашно приготвени торти, и заради самия късмет. Децата се скупчват около масата с торти и си набелязват тортата, която искат, а после се опитват да вървят съвсем бавно, за да може, когато музиката спре, да се окажат пред нейния номер. Това е игра, която не изисква някакво умение или знание: буквално просто вървиш в кръг на старомодна музика. Разбира се, можеш да отидеш до сладкарницата и да си избереш точно същата торта, но има някаква тръпка в това, да не знаеш какво ще получиш накрая.

Моята торта ще е шоколадова, защото децата, а и хората като цяло, предпочитат шоколада пред всичко останало. В глазурата ще вложа фантазия. Вероятно ще е от натрошен карамел или с маракуя, или може би с бита сметана и мока. Питам се дали да не направя торта в преливащ се цвят, при която глазурата преминава от тъмно към светло. Имам чувството, че моята торта ще е особено желана.

Когато вземам Кити от къщата на Шаней сутринта, питам майка ѝ каква торта ще пече за панаира, защото госпожа Роджърс е вицепрезидент на родителския съвет на основното училище. Тя въздиша тежко и казва:

— Ще изпека готова смес „Дънкан Хайнс“, ако намеря в шкафа, или „Фуд Лайън“. — После ме пита аз какво ще правя, а когато ѝ казвам, отвръща: „Ще те предложи за тийн майка на годината“, което ме размива и се изпълвам с още по-голяма решимост да направя най-хубавата торта, защото всички знаят в какво положение е Кити. Не съм казвала на татко за това, нито на Марго, но в прогимназията учителката по английски организира чаено парти за майки и дъщери

по случай Деня на майката. Беше след училище и не беше задължително, но наистина исках да отида и да пия чай със сандвичи и кифлички, които тя каза, че ще донесе. Беше само за майки и дъщери обаче. Предполагам, че можех да помоля баба да дойде — Марго го беше правила няколко пъти за дребни събития, — но нямаше да е същото. Не мисля, че подобно нещо би разстроило Кити, но аз още го помня.

* * *

Играта с торти се провежда в музикалния салон на основното училище. Аз се кандидатирах да пускам музиката и направих цял списък със свързани със захар песни. Разбира се „Захарче, захарче“ на „Арчис“, „Сладка закуска“, „Захарен град“, „Не мога да се сдържа (сладък пай и медена питка)“. Когато влизам в залата, майката на Питър и още една майка подреждат тортите. Спирам рязко, не знам какво да направя.

— Здравей, Лара Джийн — казва ми тя, но усмивката не стига до очите ѝ и събужда неприятно усещане в стомаха ми. Облекчена съм, когато си тръгва.

Целият ден има много хора, някои деца играят повече от веднъж за желаната торта. Все ги насочвам към моята карамелена торта, която още е в играта. Има немска шоколадова торта, от която всички са очаровани и за която съм почти сигурна, че е купена, но тя не може да се сравнява по вкус с моята. Не съм почитателка на немската шоколадова торта, защото кой би искал мокри кокосови стърготини? Ужас.

Кити тича наоколо с приятелките си и благоволява да ми помогне в играта за цял час, когато Питър влиза с малкия си брат Оуен. Звучи „Подслади ме“. Кити отива да ги поздрави, а аз се вторачвам в телефона си, докато тя им показва тортите. Не вдигам глава и се преструвам, че пиша съобщение, когато Питър идва до мен.

— Коя е твоята торта? Кокосовата ли?

Вдигам рязко глава.

— Никога не бих купила торта от магазина за тази игра.

— Шегувам се, Кови. Твоята е карамелената. Познах, защото си я украсила много интересно. — Замълчава и пъха ръце в джобовете си. — Е, както знаеш, не отидох в старческия дом с Джен, за да ѝ помогна да те очисти.

Свивам рамене.

— Няма да се учудя, ако и сега си ѝ писал, че съм тук.

— Обясних ти вече, че не ми пука за тази игра. Мисля, че е тъпа.

— Аз пък не мисля така. Все още възнамерявам да победя. — Пускам следващата песен за тортената обиколка и всички деца заемат позиции. — Значи с Дженевив пак сте заедно?

Той изсумтява.

— На теб какво ти пука?

Пак свивам рамене.

— Знаех, че накрая ще се върнеш при нея.

Той се наежва и се обръща, за да си тръгне, но после спира. Потърква врата си и казва:

— Ти така и не отговори на въпроса ми за Макларън. Това среща ли беше?

— А на теб какво ти пука?

Ноздрите му потрепват.

— Пука ми, защото ти ми беше гадже допреди няколко седмици. Дори не помня защо скъсахме.

— Ако не помниш, значи няма за какво да говорим.

— Просто ми кажи истината. Не ме разигравай. — Гласът му изтъня на „разигравай“. Всеки друг път бихме се разсмели на това. Искане ми се да можем да го направим и сега. — Какво се случва между теб и Макларън?

В гърлото ми има буца и внезапно ми става трудно да говоря.

— Нищо. — *Просто целувка.* — Приятели сме. Той ми помага в играта.

— Колко удобно. Първо ти пише писма, сега те разкарва из града и виси с теб в старческия дом.

— Нали каза, че не ти пука за писмата?

— Е, не ми пукаше.

Кити ни гледа със сбърчено чело.

— Не възнамерявам да говоря повече за това. Имам работа.

Той ме гледа.

— Целуна ли го?

Да му кажа ли? Трябва ли?

— Да. Веднъж.

Той примигва.

— Значи, докато аз живея като отшелник заради тъпата игра, ти междуременно се размотаваш с Макларън?

— Ние скъсахме, Питър. Междуременно, докато още бяхме заедно, ти беше с Дженовив...

Той отмята глава назад и крещи:

— Аз не я целунах!

Някои възрастни се обръщат и ни поглеждат.

— Беше я прегърнал — шепна яростно.

— *Успокоявах я.* Господи! Тя плачеше! Казах ти! За да ми го върнеш ли го направи?

Той иска да кажа „да“. Исква да е било заради него. Но не мисля, че докато целувах Джон, мислех за Питър. Целунах го, защото исках да го целуна.

Мускулите на челюстта му потрепват.

— Когато скъсахме, ти каза, че искаш да си момиче номер едно за някого, но виж се. Не искаш да си с момчето, което е номер едно. — Посочва грубо към масата с тортите. — Просто искаш торта, за да я изядеш.

Думите му ме ужилват, точно каквото е намерението му.

— Мразя този израз. Какво означава? Разбира се, че искам да изям тортата. За какво ми е иначе?

Той отвърща смръщен:

— Не говоря за това и ти го знаеш.

Песента свършва и децата идват да си вземат тортите. Кити и Оуен също идват.

— Да си вървим — казва Оуен на Питър. Той получава моята карамелена торта.

Питър го поглежда, после поглежда мен, сурово.

— Не искам тази.

— Но нали каза да взема нея!

— Е, вече не я искам. Върни я и вземи онази в другия край.

— Не може — обажда се Кити. — Играта не е такава. Вземаш тортата с номера, пред който си застанал.

Той зяпва смаян.

— Оу, стига бе, хлапе.

Кити се приближава до мен.

— Не може.

След като Питър и брат му си тръгват, аз прегръщам Кити откъм гърба. Тя все пак беше на моя страна. Момичетата Сонг винаги се подкрепят.

Кити иска да остане още след панаира, затова се прибирам сама, когато забелязвам колата на Дженовив на пътя. И просто ей така — я проследявам. Време е да очистя това момиче.

Тя обаче е смела. Така лъкатуши из трафика, че на няколко пъти едва не я губя. Искам да ѝ извикам: *Не съм достатъчно добър шофьор за това.*

Най-накрая спира. Разпознавам, че е офис сградата, в която работи баща ѝ. Тя влиза вътре и аз паркирам отпред, но не твърде близо. Изключвам двигателя и свалям седалката назад, за да не ме види.

Минават десет минути — нищо. Дори нямам представа защо идва в офиса на баща си през уикенда. Може би помага на секретарката му? Май ще се наложи да почакам. Но ще чакам вечно, ако трябва. Ще победя, каквото и да става. Дори не ми пука за наградата. Просто искам победата.

На път съм да задрема, когато от сградата излизат двама души — баща ѝ, с костюм и палто от камилска вълна, и някакво момиче. Свличам се в седалката. Първо си мисля, че е Дженовив, но това момиче е по-високо. Присвивам очи. Разпознавам я. Тя беше съученичка на Марго. Мисля, че бяха заедно в „Ки Клуб“. Ана Хикс. Те излизат на паркинга заедно, той я изпраща до колата ѝ. Тя търси ключовете си. Той я хваща за ръката, обръща я към себе си. И се целуват. Страстно. С език. Опипват се навсякъде.

О, господи! Тя е на възрастта на Марго. Само на осемнайсет. Бащата на Дженовив я целува, сякаш е голяма жена. Той е татко. А тя е нечия дъщеря.

Призлява ми. Как може да причинява това на майката на Дженовив? На Джен? Тя дали знае? Това ли е проблемът, който преживява? Ако татко някога направи такова нещо, сигурно вече няма да мога да гледам на него по същия начин. Не знам дали ще мога да гледам и на *живота* си по същия начин. Това ще е такова

предателство, не само към семейството ни, но и към него самия, към човека, който е бил.

Не искам да гледам повече. Свеждам глава, докато те двамата излизат с колата от паркинга. Аз също паля двигателя, когато Дженовив излиза със скръстени ръце и сведени рамене.

О, господи! Вижда ме. Присвива очи и тръгва право към мен. Искам да потегля, но не мога. Тя застава право пред мен и сочи ядосано да сваля прозореца. И аз го правя, но ми е трудно да я погледна в очите.

— Видя ли ги? — сопва се тя.

— Не — отвърщам немощно. — Нищо не видях...

Лицето ѝ почервява. Знае, че лъжа. За секунда съм ужасена, че ще се разплаче или ще ме удари. Искан ми се просто да ме удари.

— Хайде — успява да изрече. — Очисти ме. Нали за това си дошла? — Клатя глава и тогава тя грабва ръцете ми от волана и ги залепва на ключицата си.

— Ето, ти победи, Лара Джийн. Играта свърши.

След това хуква към колата си.

Баба ме научи на една корейска дума. *Джунг*. Това е връзката между двама души, която не може да бъде прекъсната дори когато любовта се превърне в омраза. Все още пазиш старите чувства към него; не можеш да се освободиш напълно; винаги ще имаш нежност в сърцето си за него. Мисля, че донякъде чувствам това към Дженовив. Джунг е, защото не мога да я мразя. Ние сме свързани.

И пак заради джунг Питър не може да се откъсне от нея. И те са свързани. Ако моят татко направи това, което направи нейният, нямаше ли да отида при човека, който никога не би ме отпратил? Който винаги ще е до мен, който ме обича повече от всички? Питър е този човек за Дженовив. Как мога да ѝ се сърдя заради това?

В кухнята сме и чистим след закуската с палачинки, когато татко казва:

— Струва ми се, че приближава рожденият ден на друго от момичетата Сонг. — И пее: — Ти си на шестнайсет, ставаш на седемнайсет... — Чувствам силен прилив на обич към него, към бащата, когото съм щастлива да имам.

— Каква е тази песен? — прекъсва го Кити.

Хващам я за ръцете и започвам да я въртя из кухнята.

— Аз съм на шестнайсет, ставам на седемнайсет. Знам, че съм наивна. Някои казват, че съм сладка, и ми се иска да им вярвам.

Татко мята кърпата за съдове на рамото си, марширува на място и пее с дълбок баритон:

— Трябва ти някой по-голям и по-мъдър да ти казва какво да правиш...

— Тази песен е сексистка — заявява Кити, когато я накланям.

— Така е — съгласява се татко и я плясва с кърпата. — А въпросното момче всъщност не е по-голямо и по-мъдро. Той всъщност е трениран за нацист.

Кити се плъзга встрани от нас.

— Ама вие за какво говорите?

— Песента е от „Звукът на музиката“ — отвърщам аз.

— От онзи филм за монахинята? Не съм го гледала.

— Как така си гледала „Семейство Сопрано“, а „Звукът на музиката“ — не?

Татко пита притеснен:

— Кити е гледала „Семейство Сопрано“?

— Само рекламите — бързо отвърща тя.

Продължавам да си пея и да се въртя в кръг като Лийзъл в беседката.

— Аз съм на шестнайсет, ставам на седемнайсет, невинна като роза... Някои казват, че съм сладка, и ми се иска да им вярвам...

— Как така ще вярваш на някакви случайни хора, които не познаваш?

— Това е песен, Кити, не го казвам аз! Господи! — Спирам да се въртя. — Лийзъл обаче беше малко глупава. Все пак по нейна вина нацистите едва не ги заловиха.

— Аз бих казал, че беше по вина на капитан Фон Трап — обажда се татко. — Ролф беше мил човек, той щеше да ги пусне, но Георг му се противопостави. — Той клати глава. — Георг фон Трап, какво его само! Хей, да си пуснем ли „Звукът на музиката“ някоя вечер?

— Разбира се — отговарям аз.

— Този филм звучи ужасно — казва Кити. — Що за име е Георг? Не ѝ обръщаме внимание.

— Тази вечер? — пита татко. — Ще направя такос по овчарски.

— Аз не мога. Ще ходя в „Белвю“.

— Ами ти, Кити? — пита татко.

— Майката на Софи ни учи как се правят латке питки — казва Кити. — Знаеш ли, че ако им сложиш отгоре ябълков сос, са много вкусни?

Раменете на татко увисват.

— Да, знам. Явно ще трябва да ви ангажирам поне месец предварително.

— Или да поканиш госпожица Ротсчайлд — предлага Кити. — Нейните уикенди също са доста самотни.

Той я поглежда озадачен.

— Сигурен съм, че има по-интересни неща за вършене от това да гледа „Звукът на музиката“ със съседа.

— Не забравяй за такос по овчарски — казвам небрежно. — Те също са привлекателни. И ти, разбира се. Ти си привлекателен.

— Определено си привлекателен — добавя Кити.

— Момичета... — започва татко.

— Чакай — прекъсвам го аз. — Нека кажа само едно. Ти трябва да излизаш на срещи, татко.

— Аз излизам на срещи!

— Досега си бил само на две срещи. — Той мълчи. — Защо не поканиш госпожица Ротсчайлд да излезете? Тя е сладка, има хубава работа, Кити я обича. И живее съвсем близо.

— Точно затова не бих я поканил — казва татко. — Не бива да излизаш със съседка или колежка, защото после се налага да я виждаш всеки ден, ако нещата не потръгнат.

— Като в поговорката „Не сери там, където ядеш?“ — пита Кити, а когато татко се смръщва, бързо се поправя: — Искан да кажа „Не акай там, където ядеш“. Това имаш предвид, нали, татко?

— Да, предполагам, че това имам предвид, но, Кити, не искам да използваш такива думи.

— Извинявай, но все пак мисля, че трябва да дадеш шанс на госпожица Ротсчайлд. Ако не се получи — няма да се получи, голяма работа.

— Не искам да ви давам твърде големи надежди — казва татко.

— Такъв е животът — заявява Кити. — Нещата невинаги се получават. Виж какво стана с Лара Джийн и Питър.

Поглеждам я кръвнишки.

— Много благодаря.

— Просто се опитвам да дам пример — отвърща тя. Отива до татко и го прегръща през кръста. Това дете наистина знае как да постигне целта си. — Просто си помисли, тате. Такос. Монахини. Нацисти. И госпожица Ротсчайлд.

Той въздиша.

— Сигурен съм, че тя вече има планове.

— Каза ми, че ако я поканиш, ще се съгласи — избълвам аз.

Той се сепва.

— Така ли? Сигурна ли си?

— Абсолютно.

— Е... тогава може да я поканя. На кафе или питие. „Звукът на музиката“ е твърде дълъг за първа среща.

С Кити викаме възторжено и удряме длани.

Закуската в закувалня на рождения ми ден беше нещо като традиция за мен, Марго и Джош. Ако рожденият ми ден се падаше през седмицата, ставахме рано и отивахме преди училище. Аз си поръчвах палачинки с боровинки, Марго им слагаше свещичка и двамата пееха.

В деня, когато навършвам седемнайсет, Джош ми изпраща поздравително съобщение, но става ясно, че няма да ходим до закувалнята. Той вече си има приятелка и ще е странно, особено ако сме без Марго. Едно съобщение е достатъчно.

На закуска татко приготвя бъркани яйца с чорисо, а Кити ми е направила голяма картичка със снимки на Джейми. По видеочата Марго ми пожелава честит рожден ден и казва, че подаръкът ми ще пристигне този следобед или утре.

В училище Крис и Лукас слагат свещичка на поничките, които са купили от автомата, и ми пеят „Честит рожден ден“ в коридора. Крис ми подарява ново червило. Червено, когато реша да съм лошо момиче, както се изразява тя. Питър не ми казва нищо в часа по химия. Съмнявам се, че знае, че имам рожден ден. Освен това какво очаквам да ми каже след начина, по който всичко между нас приключи? Все пак денят е хубав. Спокоен и хубав.

Но когато си тръгвам от училище, виждам, че Джон е паркирал отпред. Стои пред колата си, още не ме е видял. Слънчев следобед е, русата му коса сияе като ореол и внезапно ме спохожда спомен за времето, когато го обичах тайно, упорито и страстно. Толкова се възхищавах на изящните му ръце и на високите скули. Тогава помнех всеки детайл от лицето му.

Ускорявам крачка.

— Здравсти! — махам му. — Какво правиш тук? Не си ли на училище днес?

— Тръгнах си по-рано.

— Ти? Джон Амброуз Макларън е избягал от час?

Той се смее.

— Донесох ти нещо. — Вади кутийка от джоба на палтото си и ми я подава. — Ето.

Вземам я, тежка е в дланта ми.

— Сега ли... сега ли да я отворя?

— Ако искаш.

Усещам, че ме гледа, докато разкъзвам хартията и отварям бялата кутия. Нетърпелив е. Приготвям усмивка на лицето си, за да се увери, че ми харесва, каквото и да е. Самият факт, че се е сетил да ми купи подарък за рождения ден, е толкова... мил.

В бялата хартия се гуши стъклено преспание със снежинки, с размерите на портокал и с месингова поставка. Момче и момиче се пързаят на леда. Тя е с червен пуловер, той с наушници. Тя описва осморка, а той ѝ се възхищава. Това е момент, уловен в кехлибар. Съвършен момент, съхранен под стъклото. Точно като онази снежна нощ през април.

— Прекрасно е — казвам аз и наистина го мисля. Единствено човек, който ме познава добре, би ми подарил това. За да почувствам, че ме разбират. Толкова прекрасно чувство, че ми се доплаква. Ще ги пазя вечно. Този миг и стъклената топка.

Повдигам се на пръсти и го прегръщам, а той ме обгръща с ръце и ме притиска силно, после още по-силно.

— Честит рожден ден, Лара Джийн.

Тъкмо ще се качвам в колата му, когато виждам Питър да върви към нас и казва с лека усмивка на лицето:

— Чакай малко.

— Здравсти — отвърщам предпазливо.

— Здравсти, Кавински — казва Джон.

Питър му кима.

— Нямах възможност да ти честитя рождения ден, Кови.

— Но... ти ме видя в часа по химия...

— Е, ти си тръгна бързо. Нося ти нещо. Отвори ръце. — Взема преспанието от ръката ми и го подава на Джон. — Ще го подържиш ли?

Поглеждам от Питър към Джон. Притеснена съм.

— Протегни ръце — настоява Питър. Поглеждам пак към Джон, преди да го направя. Питър вади нещо от джоба си и го пуска на

дланта ми. Моята огърлица със сърцето. — Твоя е.

— Нали искаше да я върнеш в магазина на майка си? — казвам бавно.

— Не. Няма да стои добре на друго момиче.

Примигвам.

— Питър, не мога да я приема. — Опитвам се да я върна, но той клати глава; няма да я вземе. — Питър, моля те.

— Не. Когато се върнеш при мен, ще я закача на врата ти и ще си моя. — Опитва се да задържи погледа ми. — Като през петдесетте. Помниш ли, Лара Джийн?

Отварям уста, после я затварям.

— Не мисля, че това означава каквото си мислиш. — Подавам му огърлицата. — Моля те, просто я вземи.

— Каж ми какво е желанието ти — настоява той. — Пожелай си каквото и да е, ще ти го дам, Лара Джийн. Само трябва да го поискаш.

Замаяна съм. Хората излизат от училището и тръгват към колите си, Джон стои до мен, а Питър ме гледа, сякаш сме само двамата тук. В целия свят.

Сепва ме гласът на Джон:

— Какво *правиш*, Кавински? — пита той и клати глава. — Това е жалко. Ти се държа с нея като с боклук, а сега си решил, че я искаш обратно?

— Не се бъркай, Сънданс Кид — сопва му се Питър, а на мен казва нежно: — Ти обеща, че няма да ми разбиеш сърцето. В договора записа, че няма да го направиш, но го направи, Кови.

Не съм го чувала да говори така искрено, прочувствено.

— Съжалявам — отвърщам почти шепнешком. — Просто не мога.

* * *

Не поглеждам към Питър, докато се качвам в колата, но огърлицата още виси от юмука ми. В последния момент се обръщам, ала вече сме далеч; не виждам дали Питър още е там. Сърцето ми препуска. За какво ще съжалявам повече? За реалността с Питър или за мечтата с Джон? Без кого не мога да живея?

Мисля си за ръката на Джон в моята. Как лежа до него в снега. Как очите му изглеждат още по-сини, когато се смее. Не искам да се отказвам от това. Не искам да се отказвам и от Питър. И в двамата има толкова много неща за обичане. Момчешката увереност на Питър, ведрото му отношение към живота, добротата му към Кити. Как сърцето ми подскача всеки път, когато видя колата му да спира пред нашата къща.

Пътуваме в мълчание няколко минути и тогава, загледан право напред, Джон казва:

— Имах ли изобщо шанс?

— Лесно можех да се влюбя в теб — шепна аз. — Вече съм на път. — Адамовата му ябълка подскача. — Ти си толкова съвършен в спомените ми и сега също си съвършен. Сякаш съм те измислила. От всички момчета именно теб бих избрала.

— Но?

— Но... още обичам Питър. Не зависи от мен. Той беше пръв и... просто няма да си отиде.

Той въздиша пораженчески и сърцето ме заболява.

— По дяволите, Кавински.

— Съжалявам. Харесвам и теб, Джон, наистина. Искане ми се... иска ми се да бяхме отишли на бала в осми клас заедно.

И тогава Джон Амброуз Макларън казва нещо, което изпълва сърцето ми:

— Не мисля, че тогава беше нашето време. Предполагам, че и сега не е. — Погледът му не трепва. — Но може би един ден ще дойде.

В дамската тоалетна съм и връзвам панделка на конската си опашка, когато Дженовив влиза. Устата ми пресъхва. Тя спира, после тръгва към една от кабинките.

— С теб винаги се срещаме в тоалетните — казвам аз, но тя не отговаря. — Джен... съжалявам за онзи ден.

Тя се обръща и се приближава.

— Не ти искам извинението. — Сграбчва ме за ръката. — Но ако кажеш на някого, кълна се, че...

— Няма! — викам аз. — Няма! Никога не бих го направила.

Тя ме пуска.

— Защото ме съжаляваш, нали? — смее се горчиво. — Ти си такава позьорка. Повръща ми се от сладникавите ти изпълнения, знаеш ли? Заблуждаваш всички, но аз знам каква си всъщност.

Отровата в гласа ѝ ме зашеметява.

— Какво съм ти направила? Защо ме мразиш толкова много?

— О господи! Престани! Спри да се преструваш, че не знаеш.

— Чакай малко. Какво съм ти направила? Ти пусна видеото с мен в интернет! Не се опитвай да променяш историята, както ти харесва. Аз да съм Епонин, а ти да си Козет! Не се опитвай да се изкараш Козет!

Устните ѝ се извиват.

— За какво говориш, по дяволите?

— За „Клетниците“!

— Не гледам мюзикъли. — Обръща се, сякаш ще си тръгне, но спира и казва: — Видях ви тогава, през онзи ден в седми клас. Видях как го целуна.

Била е там?

Тя забелязва изненадата ми и тържествува.

— Оставих си якето долу и когато се върнах да го взема, ви видях да се целувате на дивана. Ти наруши най-важното правило в момичешкия кодекс, Лара Джийн. Някак си успяла да се убедиш, че аз

съм лошата. Но трябва да знаеш, че не бях толкова лоша само за да съм лоша. Ти си го заслужи.

Завива ми се свят.

— Ако си знаела, защо продължи да ми бъдеш приятелка? Ти спря да ми бъдеш приятелка много по-късно.

Тя свива рамене.

— Защото ми харесваше да ти го връщам. Той да е с мен, а не с теб. Повярвай ми, от онзи момент вече не бяхме приятелки.

Странно е, че от всичко, което ми наприказва, това ме заболя най-много.

— Само за твоя информация — не аз го целунах. Той ме целуна. Дори не мислех за него по този начин, не и преди целувката.

Тогава тя казва:

— Единствената причина да те целуне онзи ден е, защото аз не го направих. Ти беше резервата. — Тя прекарва ръка през косата си. — Ако си беше признала тогава, може би щях да ти простя. Може би. Но ти не го направи.

Преглъщам с усилие.

— Исках. Но това ми беше първата целувка, и то с неправилното момче. Знаех, че не ме харесва.

Вече всичко разбирам. Защо стигна чак дотам, че да ни раздели с Питър. Защо не се откъсваше от него, караше го да докаже, че все още тя е предпочитаната. Не е извинение за всичко, което стори, но вече виждам своята роля. Трябваше да й кажа веднага за целувката, още в седми клас. Знаех колко много го харесва.

— Съжалявам, Джаневив, наистина. Ако можех да го върна, щях. — Веждите й потрепват и разбирам, че поне малко съм я трогнала. Казвам импулсивно: — Някога бяхме приятелки. Мислиш ли, че някога пак можем да бъдем?

Тя ме поглежда с такова пренебрежение, сякаш съм дете, което иска луната.

— Порасни, Лара Джийн.

В доста отношения имам чувството, че съм пораснала.

Лежа по гръб в къщичката на дървото и гледам през прозореца. Лунният сърп е толкова тънък, като изрязано нокътче в небето. Утре вече къщичката няма да я има. Почти не се бях сещала за това място, а сега ще изчезне. Тъжно ми е. Вероятно така става с всички играчки от детството. Не са важни, докато не ги изгубиш. Но това е повече от къщичка на дърво. Това е сбогуване и като че ли е краят на всичко.

Сядам и го виждам — лилава връв, която се подава изпод дъска на пода, като стръкче трева. Дърпам я и тя излиза. Това е гривната на Джаневив, която ѝ подарих.

Повярвай ми, от онзи момент вече не бяхме приятелки.

Не е вярно. Още си ходехме на гости с преспиване и на рождени дни; тя още плачеше пред мен, когато си мислеше, че родителите ѝ се развеждат. Не може да ме е мразила през цялото това време. Не мога да го повярвам. Тази гривна го доказва.

Защото точно нея тя сложи в капсулата на времето, най-ценното ѝ притежание, също като моята за мен. А после, на партито, я е извадила и я е скрила; не е искала да я видя. Но вече знам. Тогава съм била важна за нея. Тогава сме били истински приятелки. От очите ми бликват сълзи. Сбогом, Джаневив, сбогом прогимназиални години, сбогом къщичке на дървото и всичко, което беше важно за мен през онова горещо лято.

Хората влизат и излизат от живота ти. За известно време те са целият ти свят; те са всичко. А после, един ден, вече не са. Никога не се знае колко време ще останат до теб. Преди година не бих могла да си представя, че Джош вече няма да е постоянно до мен. Не бих могла да си представя колко трудно ще е да не виждам Марго всеки ден, колко изгубена ще се чувствам без нея — и колко лесно Джош ще си отиде, без дори да се усетя. Трудни са именно сбогуванията.

* * *

— Кови? — чувам гласа на Питър отвън, долу в тъмното.

Сядам и отвърщам:

— Тук съм.

Той се качва бързо по стълбата и се навежда, за да не си удари главата в тавана. Допълзва до стената срещу мен и сяда.

— Утре ще съборят къщичката — казвам му.

— Така ли?

— Да. Ще слагат беседка. Нали се сещаш, като в „Звукът на музиката“.

Той присвива едното си око.

— Защо ме извика тук, Лара Джийн? Знам, че не е за да си говорим за „Звукът на музиката“.

— Знам за Дженевив. За тайната ѝ.

Той се обляга пак на стената и главата му се отпуска назад с лек тътен.

— Баща ѝ е задник. И преди е изневерявал на майка ѝ, но никога с толкова млада жена. — Говори бързо, сякаш е облекчен най-сетне да го изрече гласно. — Когато нещата между родителите ѝ се влошат, Джен все някак се наранява. Трябваше да съм до нея, за да я защита. Това беше моята работа. Понякога се плаших, но ми харесваше да съм... не знам... нужен. — После въздиша и казва: — Знам, че тя може да бъде много манипулативна — винаги съм го знаел. Някак си беше по-лесно да се върна към познатото. Може би бях изплашен.

Дъхът ми секва.

— От какво?

— Да не те разочаровам. — Извърща поглед. — Знам, че за теб секът е нещо много значимо. Не исках да объркам нещата. Ти си толкова невинна, Лара Джийн. А аз съм правил какви ли не глупости.

Искам да кажа: „Не ми пука за миналото ти“. Но не е вярно. Едва тогава осъзнавам, че не Питър има нужда да преодолее Дженевив. Аз трябва да я преодоля. През цялото време с него все се сравнявах с нея, все търсех в какво ме превъзхожда. В какво връзката ни бледнее пред тяхната. Аз съм тази, която трябва да приключи с нея. Аз съм тази, която не дадох шанс на връзката ни с Питър.

Внезапно той пита:

— Какво си пожелаваш, Лара Джийн? Ти победи. Поздравления, между другото.

Усещам прилив на емоция в гърдите си.

— Искам нещата между нас да станат както преди. Ти да си си ти, аз да съм си аз, да се забавляваме заедно и да е наистина първата ми прекрасна романтична връзка, за която ще си спомням цял живот. — Имам чувството, че се изчервявам, докато казвам последното, но съм доволна, че го правя, защото очите му омекват, стават карамелени за секунда и аз трябва да извърна поглед.

— Не говори сякаш вече е обречено.

— Нямам това предвид. Не е задължително първата връзка да продължи завинаги, но си остава първа и затова е специална. Първите са специални.

— Ти не си първа — казва Питър. — Но си по-специална за мен, защото си момичето, което обичам, Лара Джийн.

Обичам. Той каза „обичам“. Замайвам се. Аз съм обичано момиче, от момче, не само от сестрите си, баща си и кучето. От момче с красиви вежди и ловки ръце.

— Луд съм по теб. — Той потърква тила си. — Не може ли просто да...

— Значи и аз те подлудявам? — прекъсвам го.

Той стене.

— Подлудяваш ме повече от всяко друго момиче, което съм срещал.

Пълзя към него и посягам да докосна веждата му. Като коприна е.

— В договора записахме, че няма да си разбием сърцата. Ами ако го направим отново?

— И какво от това? — отвръща той яростно. — Ако сме толкова предпазливи, няма да се случи нищо. Нека го направим, Лара Джийн. Никакви договори повече. Никаква спасителна мрежа. Можеш да ми разбиеш сърцето. Прави каквото искаш с него.

Слагам ръка на гърдите му, над сърцето. Усещам как бие. Отпускам ръка надолу. Сърцето му е мое, само мое. Вече го вярвам. Мое е — да го пазя, да се грижа за него... да го разбия.

В любовта много неща са въпрос на шанс. Има нещо плашещо и прекрасно в това. Ако Кити не беше изпратила онези писма, ако не бях отишла до горещата вана онази нощ, може би той щеше да е с Джен. Но Кити изпрати писмата и аз отидох там. Можеше да се случи по

много начини, но се случи така. По този път поехме. *Това* е нашата история.

Вече знам, че не искам да обичам и да бъда обичана половинчато. Искам всичко, а за да имаш всичко, трябва да рискуваш всичко.

Затова хващам ръката на Питър и я слагам над сърцето си.

— Трябва да се грижиш добре за него, защото е твое.

Той ме гледа така, че вече съм напълно сигурна — никога не е гледал друго момиче по този начин.

След миг съм в прегръдките му и се целуваме, и двамата треперим, защото и двамата знаем — това е нощта, в която ставаме истински.

— Дали си Истински, не е свързано с това, от какво си направен — каза Кончето. — Просто се случва с теб.

— А боли ли? — попита Зайчето.

— Понякога — отвърна Кончето, защото винаги казваше истината. — Когато си Истински обаче, не се страхуваш да те заболи.

Марджъри Уилямс

БЛАГОДАРНОСТИ

Най-сърдечни благодарности на моята редакторка Зарийн Джафери, без която нямаше да мога да напиша тази книга. Благодаря и на Джъстин Чанда, мой издател и скъп приятел, и на Ан Зафиан, Мекиша Телфър, Кейти Хършбъргър, Криси Но, Луси Къминс, Лусил Ретино, Кристина Пекорале, Рио Кортес, Мишел Фадлала Лео, Кендънс Грийн и Сууджи Ким. Вече от десет години съм със „Саймън и Шустър“ и съм по-влюбена във вас от всякога. Благодаря също и на екипа на „Саймън и Шустър“ — Канада, за подкрепата ви към мен и моите книги.

Цялата ми обич и възхищение за моя невероятен агент Емили ван Беек, за Моли Джафа и за всички от екипа на „Фолио“ — огромно благодаря. Благодарности и за Елена Ййп, моята почасова асистентка.

На Шивон Вивиан, моя другарка в писането, в престъпленията и във всичко останало. Нямаше да се справя без теб. Адел Грифин, един от най-любимите ми хора на света — винаги напипваш пулса на всяка история. Морган Матсън, заради онази нощ в Лондон!

И накрая, на моите читатели — с цялата ми обич, винаги.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.